

Amarats de radicalitat evangèlica

Els nous moviments i comunitats lideren en l'Església un procés d'intensa renovació espiritual

L'amor no pot més que ser radical. Així ho han entès els nombrosos moviments i comunitats que des del Concili Vaticà II l'Esperit Sant ha suscitat en el si de l'Església. L'hivern que molts anunciaven després del concili ha esdevingut una primavera, una nova Pentecosta. L'Esperit Sant ha pres la paraula i al voltant d'ells ha generat un immens flux de renovació espiritual ple d'empenta i vitalitat.

Milers i milers de persones, moltes d'elles laïques i joves, s'han embarcat en propostes marcades per la seva radicalitat evangèlica on Crist és l'autèntic eix vertebrador. La pregària, el compromís i la vida fraterna i comunitària han tornat a reprendre's amb força tot recordant d'alguna manera els inicis de l'Església primitiva. El lideratge d'un fundador i les emotives formes d'expressar la fe són unes altres característiques dels nous moviments i comunitats. La millor manera de conèixer-los, però, és contemplar cada carisma encarnat en els seus membres, gent normal que s'ha deixat seduir per l'amor de Déu i que ha emprès entusiasmada un seguiment radical del Crist. En aquest número del setmanari us n'oferim una petita mostra.

Pàg. 2, 3, 5 i 6

Presentat el bust del bisbe Moll a Tortosa

El bust presideix l'entrada del Seminari.

Emmanuel Moll Salord, episcopus dertosensis 1943-1968. Hanc Seminarii sedem faciendam curavit («Manuel Moll Salord, bisbe de Tortosa 1943-1968. Posà tot el cor en l'edificació d'aquest seminari»). Aquesta és la inscripció que figura al bust en honor del bisbe que va configurar el Seminari de Tortosa que coneixem avui dia i del qual se celebren cinquanta anys. Obra en bronze de l'escultor Àngel Acosta, el bust presideix el jardí d'entrada i va ser presentat el 6 de novembre coincidint amb la 49a edició de la festa del Reservat. Durant la jornada també va ressonar amb força la conferència *L'animació de la Pastoral Vocacional*, pronunciada pel secretari de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats, el Rvd. José Luis Moreno Martínez.

Pàg. 23

Dia mundial dels Sense Sostre

El 26 de novembre és el dia en què mundialment es fa un raconet en el calendari anual per aixopugar els sense sostre. Amb motiu d'aquesta jornada, Càritas espanyola fa públic un estudi en què es posa de manifest que el nombre estimat de persones que recorren als diferents Serveis d'Allotjament de l'Estat espanyol al cap de l'any oscil·la entre les 20.000 i les 30.000 persones. Entre aquestes, els grups que més augmenten, segons la percepció dels centres que han participat en l'estudi, són immigrants, joves, dones i famílies. Càritas diocesana de Barcelona i la Fundació Arrels contribueixen a la campanya amb la tercera Jornada de les Persones Sense Llar, que tindrà lloc el 30 de novembre al Centre Cívic de les Cotxeres de Sants.

Pàg. 17

«Mira'm. Visc al teu carrer. Al carrer.»

Sumari

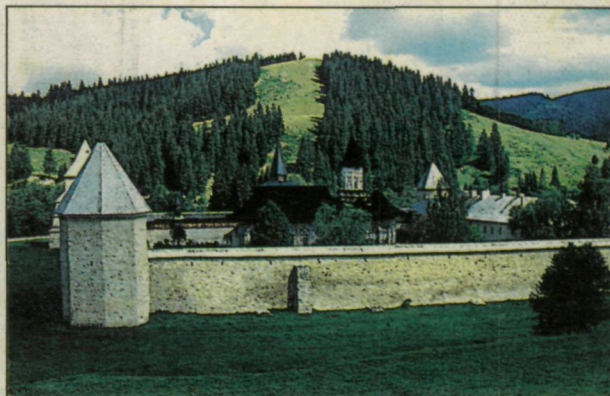
Pàg. 7 Jubileu dels pagesos i ramaders

Pàg. 19 Solsona: entrevista a Mn. Ramon M. Serchs

Pàg. 22 La Missió Jubileu 2000 renova Palafrugell

Pàg. 24 Menorca: trasllat de les restes del servent de Déu Joan Huguet

Pàg. 25 Col·loqui sobre la figura de Jesús a Lleida

Monestirs ortodoxos a Romania

Pàg. 20-21

Editorial

Moviments per a una evangelització renovada

El Sant Pare Joan Pau II ha convertit l'expressió «nova evangelització» en una de les claus del seu llarg pontificat. En un món canviant, on tot avança tan de pressa i on la situació de l'Església se sent afectada per tants canvis, es necessita una evangelització adaptada al nostre temps, nova en els seus mètodes i en les seves formes.

L'Església ha de renovar-se contínuament com a conseqüència del gran impuls donat pel Concili Vaticà II, ha d'afrontar nous reptes i sobretot el d'una complexa evangelització en territoris que han estat tremendament cristians però que ara pateixen amb virulència la secularització. Per això l'Església ha de comptar amb eines adequades per fer front a les dificultats evangelitzadores. Entre els elements amb què compta el Papa per a aquest objectiu cal ressaltar els anomenats «nous moviments».

Es tracta de grups de cristians sorgits recentment, que es posen a disposició de l'Església i del seu Pontífex per arribar allà on l'Església per la seva estructura tradicional no arriba. Les diòcesis i les parròquies no troben sempre els camins per apropar nous fidels o per recuperar els que se n'han anat. És llavors quan apareixen aquests nous moviments cristians amb gran ímpetu i il·lusió i es llancen a l'aventura de portar l'Evangeli a molts llocs de frontera d'on aparentment sembla que no puguin treure fruits però que per la tenacitat dels evangelitzadors i per la seva confiança en la força de l'Esperit Sant aconsegueixen comprometre molts homes i dones per a la vida de l'Església.

En molts llocs són incompresos i atacats, se'ls titlla de conservadors i reaccionaris, quan no hi ha res més dinàmic que l'evangelització. Alguns fins i tot s'atreveixen a anomenar-los «sectes», perquè

en alguns casos utilitzen mètodes que els recorden els d'alguns grups sectaris, però ells a qui volen assemblar-se és als primers deixebles enviats per Crist per anunciar la Bona Nova de l'Evangeli.

En aquest número de *Catalunya Cristiana* volem ajudar al coneixement d'alguns d'ells, i de les línies generals que marquen la seva forma d'actuació. És la millor manera per desterrar idees errònies i per valorar la tasca que estan fent en favor de l'evangelització.

En diverses ocasions el Papa ha reunit els components d'aquests nous moviments, ha aprovat la seva tasca i els ha animat a continuar fent la seva missió. No van per lliure, no són heterodoxos, són membres actius de l'Església que evangelitzen en nom de tota la comunitat cristiana.

Entre els components d'aquests grups destaca la joventut, hi ha molts joves compromesos amb Crist en cadascun d'aquests moviments. Quan en moltes parròquies i comunitats cristianes els joves són escassos i la seva absència provoca la preocupació de la resta de la comunitat, els nous moviments han aconseguit animar molta joventut perquè amb la força i la il·lusió que porten en el seu cor la puguin transmetre a tots els altres joves i a totes les persones amb què entren en contacte.

Els nous moviments eclesials són una sàvia nova per a l'Església, plena de vitalitat, que aporta esperança a tots els cristians. Tots estem cridats a evangelitzar, però ells des del carisma del seu moviment estan aconseguint grans resultats, estan arribant a molts racons que semblaven infranquejables. Aquella fortalesa que va caracteritzar els primers apòstols i evangelitzadors, i que els va costar també moltes incomprendiments, pot palpar-se al rostre d'aquests militants cristians compromesos.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Oriol Camps, Joan Carrera, Francesc Gamis-sans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035

E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giral

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

«Cal gaudir de la gran vitalitat que l'Esperit dóna a l'Església amb els nous moviments»

■ Mn. Pere Montagut és coordinador d'estudis de l'Institut de Teologia Espiritual de Barcelona

Pere Montagut és un capellà diocesà entusiasmada amb l'onada de radicalitat evangèlica que l'Esperit Sant està suscitant a l'Església mitjançant els nous moviments i comunitats. Sense identificar-se amb cap d'ells, li impressiona veure tanta vitalitat i bellesa. Creu sincera-

ment que el Senyor està actuant sobre ells, i que ells, alhora, es deixen fer per la força amorosa de l'Esperit Sant.

Des de l'Institut de Teologia Espiritual, del qual ell és coordinador d'estudis, s'ha volgut també reflectir tota aquesta realitat que fa més

viva l'Església. Recentment es va celebrar una jornada formativa on es donava la paraula a aquestes noves formes de vida cristiana perquè siguin conegudes i reconegudes pels fidels com a experiències enriquidores i plenes d'esperança.

—Per què sorgeixen aquests nous moviments i comunitats en el si de l'Església?

—Els nous moviments i comunitats responen a l'embranchada donada pel Concili Vaticà II, sobretot en allò que fa referència a la vida laical i a la radicalitat d'una vida baptismal. A partir d'aquí sorgeixen fundadors que engeguen, inspirats per Déu, una manera de viure la vida cristiana, una proposta de vida evangèlica. I comencen a tenir seguidors i a treballar un tarannà determinat.

—Tots segueixen un esquema similar?

—Tots o gairebé tots tenen un fundador, una missió de renovació eclesial i una manera d'organitzar la vida cristiana d'acord amb una proposta determinada. També hi ha una inserció molt forta a l'Església alhora que una gran obediència al Sant Pare. Cadascú amb una missió concreta, amb un esperit fundacional i amb una organització particular. L'anunci de la Paraula de Déu també és un tret constant juntament amb una tasca catequètica, com de nova evangelització.

—Què aporten de novetat?

—És nou no tant en el fet que s'agrupin els laics, sinó en el tarannà, la manera amb la qual en el moment actual de l'Església l'Esperit Sant els suscita. Segons el Sant Pare, els nous moviments són una resposta providencial de l'Esperit Sant. I en l'Església actual compleixen una tasca primordial, com arribar a una sèrie d'ambients, moltes vegades fronterers, i cadascú amb un carisma específic. El que va passar amb els ordes religiosos es torna a repetir en una versió laical. No és només una agrupació de laics, sinó que hi ha una personalitat més pròpia, amb més força, parlem d'un fundador i d'un grup de seguidors. I després l'escalf comunitari, la pregària conjunta, la fraternitat, tot això té una força nova en aquests nous grups.

—Un altre aspecte molt significatiu d'aquests nous moviments és la gran importància que es dóna a la pregària i la vida interior, per què?

—Hi ha hagut anys que això de la pregària i l'acció s'ha viscut amb una dicotomia una mica absurda. Ara hi ha una recuperació del que no s'hauria d'haver perdut mai, que són les fonts de l'autèntica vida cristiana. Un bon exemple és el fet que molts d'aquests moviments tenen els textos dels Pares de l'Església com a punt

neuràlgic de la seva vida espiritual. Aquests moviments proposen els fonaments de la vida cristiana amb una nova força. I això, a vegades, no s'entén prou bé.

—Fins al punt de no ser ben rebuts ni acollits a l'Església?

—En àmbit d'Església estan beneïts, estan aprovats, el Sant Pare se'ls estima molt, però una altra cosa és l'acció concreta en una Església local, en la vida d'una diòcesi. Els moviments vénen amb la seva proposta, amb la seva llibertat reconeguda per l'Església, i després hi ha les parròquies i una Església local constituïda. Es produeix llavors un encontre amb les seves dificultats, les seves purificacions, els seus diàlegs, perquè no tot està tan clar. Cadascú ha d'estar present a l'Església diocesana a la seva manera, segons el propi carisma per a l'edificació comuna. Això és riquesa, no ens hauria d'espantar.

—Existeix, però, el risc dins els moviments o comunitats de tancar-se entorn d'ells mateixos?

—A tot grup humà aplegat, sobretot entorn d'un eix com pot ser un fundador, hi ha el risc de viure tancats. Per això els responsables de la comunitat o moviment han de vetllar perquè els membres visquin l'eclesialitat amb la consciència que ells són una resposta, però no l'única. Malgrat això, sempre pot haver-hi membres particulars que diguin que allò és l'únic, però són persones concretes, no el moviment. També cal tenir en compte que molts fidels de l'Església, després d'anys de vida cristiana, han fet una experiència de Déu i han abraçat la fe d'una manera que no ho havien fet abans, i això provoca no només un fort agraïment a la comunitat o moviment, sinó que també hi ha el risc de valorar sobre manera aquesta experiència que han fet en aquell lloc.

—Aquesta nova primavera eclesial, com l'anomena Joan Pau II, està constituïda per moltíssima gent jove, desitjosa de viure l'Evangeli amb radicalitat, i amb un nombre cada vegada més gran de persones que consagren la seva vida a Déu. Són proves aquestes de la seva autenticitat?

—L'Esperit Sant no es pot contradir, i si els fruits són bons vol dir que l'arrel és bona. No fan res més que donar vocacions per a l'Església, entregar-se a la missió eclesial, amb el Sant Pare i els bisbes, i no fan res més que proposar l'Evangeli amb una nova radicalitat, des de la vida baptismal. Revitalitzen el que ja som, i han tingut el do de desvetllar la consciència laical, és la força del Concili, perquè realment el batejat ja té una vocació i una missió molt

Mn. Pere Montagut és vicari de Santa Maria del Remei, a Barcelona.

gran. Hi ha una realitat espiritual, de missió, de vivència i de radicalitat de vida cristiana, que només pot viure un laic. Estem davant d'una realitat que no estava projectada, com diu el cardenal Ratzinger. Després del Concili alguns projectaven un hivern, però el Sant Pare diu encertadament que ha arribat una primavera.

—Tothom ha de sentir-se cridat a formar part d'un moviment o comunitat?

—Evidentment que no. Es pot portar una vida cristiana plena a la parròquia, rebent els sagraments, i amb els compromisos propis de la vida ordinària. Però a algun nou moviment significa respondre a una crida i no tothom és cridat. De totes maneres, això no significa no reconèixer aquests moviments. Hauríem de tenir un immens respecte i un gran agraï-

ment per aquesta vitalitat que l'Esperit Sant dóna a la seva Església. Cada moviment ens recorda un tret de la vida cristiana, i encara que no hi pertanyem, hem de gaudir, hem de tenir l'alegria de veure tot el passa a l'Església, tot el que és obra de Déu, veure el que el Senyor fa. Això ha de produir goig. L'apòstol ha de contemplar el que Déu fa en els cors, en el secret de l'itinerari espiritual de cadascú... I si hi ha errors o males interpretacions ja hi haurà qui ho determini, i per això hi ha els estatuts, les aprovacions pontifícies i tot un procés de discerniment.

—De totes maneres, molta gent, fins i tot d'Església, arriben a catalogar alguns d'aquests moviments de sectes. Per què no ho són?

—Hi ha diversos criteris que permeten discernir la diferència amb les sectes: l'obediència al Sant Pare, la inserció en l'Església local, i que dins del moviment s'observin els trets genuïns d'una vida cristiana, com l'obediència i l'escolta de la Paraula de Déu, la participació en els sagraments, l'obediència al magisteri.... Això no treu que moguts per falta de fe, per poc coneixement de la realitat o per visions errònies de la realitat, se'ls titlli de sectes, però això és un error greu. Per a molta gent és un aliment de vida espiritual i una proposta de vida cristiana que els va bé i que els fa créixer en la fe. Passa el mateix que amb els sants. En ells, l'Església ens proposa un model segur de vida cristiana, però això no vol dir que sigui un camí vàlid per a tothom. Cadascú ha de viure la seva vida cristiana des de la seva originalitat. I amb les aprovacions pontifícies o diocesanes se'ns diu que en aquests grups es troba l'Església, la vivència eclesial, a la seva manera, i si et sents cridat, pots rebre ajuda per viure el teu camí de vida cristiana.

—Com s'aconsegueix la unitat davant de tanta diversitat?

—Si hi ha una comprensió correcta de la vida espiritual cristiana, que sempre ha de ser eclesial, no hi ha lloc per a la por. En la mesura que es forma part d'una particularitat, trobaré l'Església, i allí la viuré d'una manera intensa. Si em sento cridat a formar part d'un d'aquests grups viuré el mateix que puc viure a la parròquia, però d'acord amb una proposta apostòlica i espiritual específica.

Samuel Gutiérrez

Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

ELS NOSTRES
CALENDARS 2001

Leccionari dominical: Cicle C
Leccionari ferial: Anys senars

«El futur del món i de l'Església
pertany a les joves generacions que,
nascudes aquest segle, seran
madures el vinent, el primer del nou
mil·lenni...» (Joan Pau II)

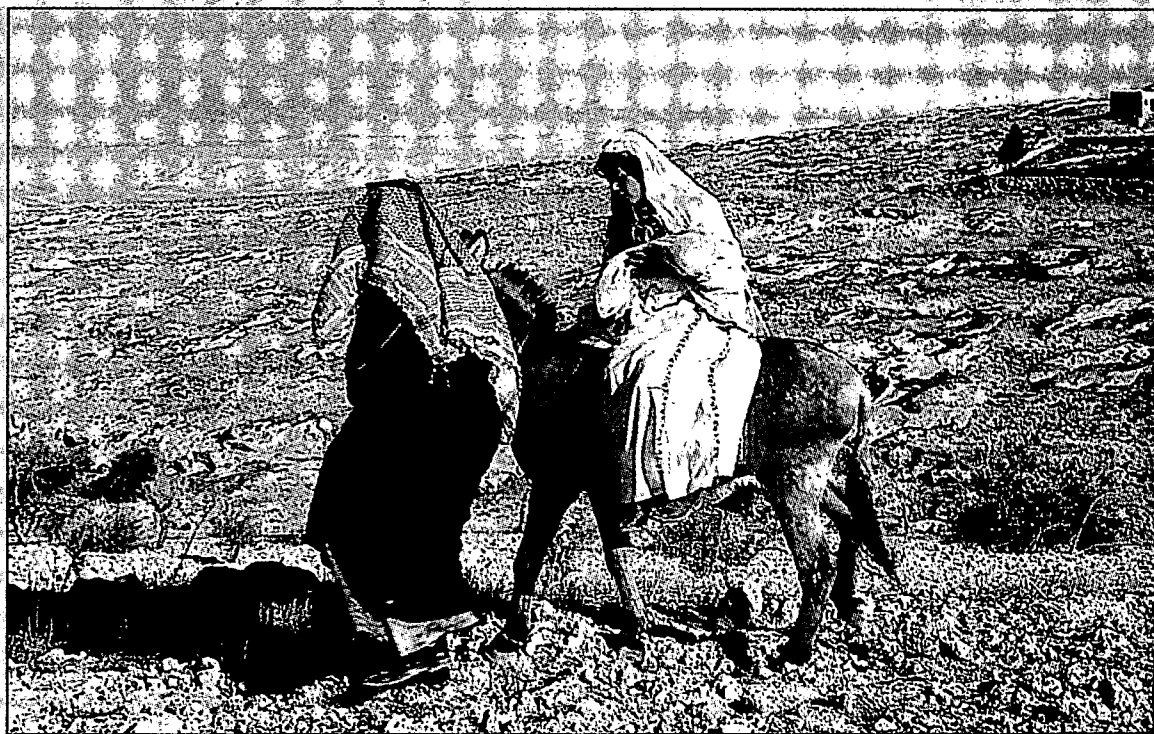
Adreceu-vos per telèfon,
per correu o bé personalment
a l'associació

AMICS
DE CATALUNYA CRISTIANA

Pl. Urquinaona, 11, 3r 3a A
08010 BARCELONA
Telèfon 933 013 718
Fax 933 023 264

Pelegrinatge TERRA SANTA CAP D'ANY

Del 27 de desembre al 3 de gener del 2001

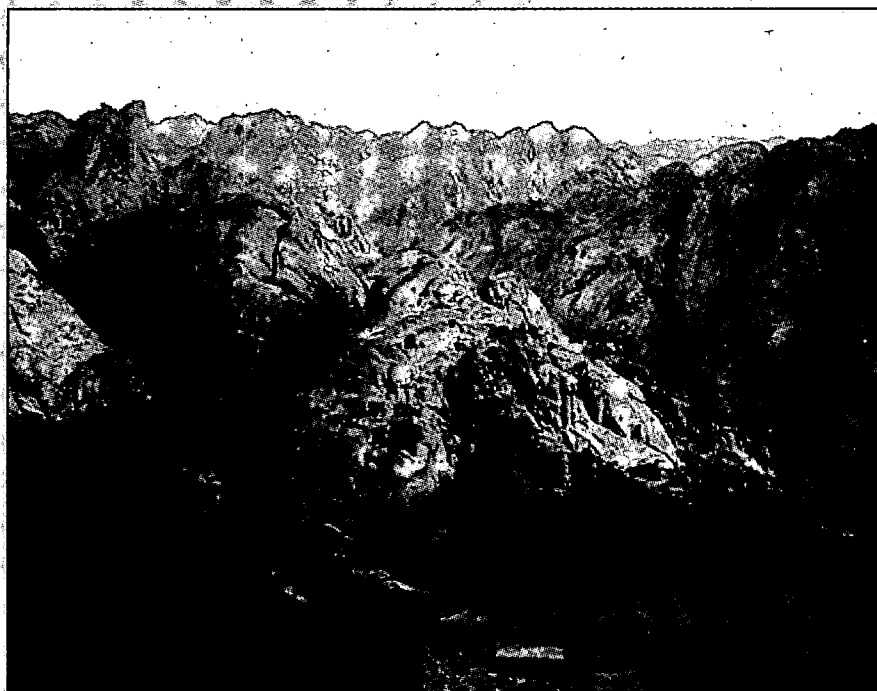

Una manera ben eficaç de viure l'Any Jubilar

ITINERARI BÍBLIC RUTA DE L'ÈXODE

DEL NIL A LES FONTS DEL JORDÀ

Del 4 al 16 de març del 2001

- El Caire
- Sinai
- Jordània
- Jerusalem

Tot refent el camí
cap a la terra
promesa

L'Esperit Sant pren la paraula

Formen part d'una nova Pentecosta. Són l'avantguarda d'una Església que vol proclamar amb força l'existència amorosa de Déu. Són persones tocades per l'Esperit Sant, triades per Ell per formar part d'uns nous moviments i comunitats que han de conduir l'Església del tercer mil·lenni cap a Crist. I l'únic que han fet és obrir-li el cor. S'hi han lliurat amb sorprenent radicalitat i han emprès una renovació espiritual sense límits a la recerca del Déu viu.

Camí de conversió

Nom: Camí Neocatecumenal

Fundació: 1962 a Madrid per Kiko Argüello i Carmen Hernández.

Reconeixement: Camí d'iniciació catòlica vàlid per a la societat d'avui.

Carisma: Intentar aconseguir plenament la gràcia del baptisme mitjançant un catecumenat postbaptismal.

Membres: Entre 800.000 i 1.000.000 de persones esteses a 115 països. A Catalunya hi ha uns 3.000 membres.

Marc Martínez no ha fet res més que començar el seu camí. Un camí on els peus a penes hi fan un paper secundari i on gairebé tot es basa en el cor. Un camí de conversió que cerca la fe adulta. És el camí neocatecumenal, una cosa que els seus fundadors no volen denominar ni moviment ni comunitat, sinó que s'estimen més considerar-lo un itinerari d'iniciació cristiana per a adults. Va ser iniciat per Kiko Argüello i Carmen Hernández fa més de 30 anys i des de llavors s'ha estès de forma sorprenent arreu del món.

El camí neocatecumenal, com qualsevol vivència profunda de Déu, canvia la vida de les persones. Només així s'explica que als seus 20 anys, Marc estigui disposat a fer tot allò que Déu li demani. Aquest jove de l'Hospitalet de l'Infant (Tarragona) ja fa cinc anys que recorre el camí i a poc a poc comença a descobrir-ne el secret: «M'he adonat que el Senyor m'estima i és present a la meua vida, i això m'impulsa a seguir-lo cada dia amb més ganes.»

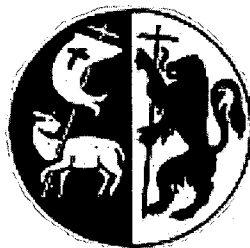
I això que la primera vegada que va conèixer els kikos, com es denominen comunament els membres de les comunitats neocatecumenals, no va sentir ni la més mínima atracció i va arribar a pensar que es tractava d'una secta. Reconeix que va

assistir a les primeres catequisis gairebé «subornat», però que a poc a poc el va anar atrapant fins a convertir-se en l'eix de la seva vida. Actualment Marc viu la setmana pensant en els dimecres i els dissabtes, dies en què la seva comunitat celebra conjuntament la paraula i l'Eucaristia: «És com una renovació, carrego energies per a tota la setmana, veig com el Senyor em parla en la meua vida i això m'ajuda molt.»

El camí emula l'Església antiga, com un catecumenat per a adults, i pot arribar a durar més de 20 anys. Es travessen diverses fases, amb diferents compromisos en cadascuna d'elles, en relació amb el creixement que cada persona fa en la fe. Per a molts resulta una experiència molt radical, i ho és, però «sense sumar res a allò que diu la Bíblia, no ens inventem res». A Marc

aquesta radicalitat li encanta, mai no li van agradar les mitges tintes, sobretot si es té en compte que «el Senyor m'ha escollit i m'ha estimat tal com sóc, és increïble, per més que jo intenti fugir Ell em persegueix». Per tot això, no pot evitar sentir-se molt privilegiat, immerescudament escollit, tot i que és conscient que allò que ell viu en el camí es pot viure en altres llocs. A ell li ha tocat allà, i ho acull amb enorme entusiasme. Sap que no ha estat idea seva, que hi ha algú molt important que s'ha interessat per ell i que ara vol estimar-lo d'aquesta forma, en el camí i en les comunitats que s'hi constitueixen al seu entorn.

En les trobades del camí arriben a ajuntar-se més de 60.000 persones. Marc va quedar especialment tocat a París, el 1997, Kiko va demanar vocacions i els joves es van aixecar a borbolls decidits a fer de la seva vida el que Déu volgués. És una cosa molt pròpia del camí, que sorprèn fora d'ell, però que forneix l'Església d'un gran nombre de sacerdots i religioses convençuts que Crist és l'únic capaç de donar la vida: «T'ensenyen el Senyor tal com és, tot amor, i et sents tan estimat, està tan present en la teua vida, que tens la seguretat que allí on et cridi serà el millor lloc possible.» (S.G.)

Construir una família en comunitat de vida

Nom: Comunitat de les Benaurances

Fundació: 1974 a França per Ephraïm Croissant, diaca permanent, amb la seva esposa Jo Croissant, i el matrimoni Jean Marc i Mireille Timmel.

Reconeixement: Associació privada de fidels de dret diocesà que depèn del bisbat d'Albi.

Carisma: Dimensió escatològica manifestada per l'oració, l'evangelització, la unitat, la pregària per les diverses vocacions de l'Església i sensibilitat pel misteri d'Israel.

Membres: Un miler de compromesos (famílies, cèlibes i sacerdots) repartit entre tots els continents. Hi ha una presència a la Catalunya-Nord, a l'abadia de Sant Martí del Canigó des del 1988.

Web: www.beatitudes.org

El 8 de desembre, festa de la Immaculada Concepció, celebraran la cerimònia de prometatge, amb la previsió de casar-se en una comunitat que a primera vista sembla monàstica però que va ser fundada per dues parelles. Cyrille Maire i Constance Loniewski, membres de les Benaurances, reconeixen que és un «desafiament boig, però viure en família a la comunitat és la nostra manera —expliquen— de donar testimoni davant d'altres famílies de la providència de Déu, i que si es fa la seva voluntat i cerquem primer el Regne, Ell s'ocupa de la resta».

Cyrille i Constance celebraran la seva cerimònia de prometatge el dia de la Immaculada.

Cyrille explica que es tracta d'una realitat «semicontemplativa de tipus familiar» que corresponia a l'espiritualitat que ja vivia. Per a Constance, la crida a les Benaurances «va ser una evidència després de tres anys de buscar el seu lloc». Tant l'un com l'altre no tenien el projecte de casar-se però a través dels anys han arribat a discernir el que realment volen. Ella sentia «rebuig del matrimoni perquè la imatge que en tenia no era de felicitat». Ell necessitava «arrelar-se en Déu» abans de comprometre's en un camí concret.

Amb l'opció que han pres ara, desitgen respondre a una crida de Déu especial que reuneix en una mateixa comunitat residencial tots els estats de vida. El primer compromís és entrar en una gràcia de pregària de caire contemplatiu, però paral·lelament es desenvolupen apostolats depenent de les missions que el bisbe de la diòcesi que els acull els encomana. Així doncs, hi ha cases de les Benaurances que reben pobres sense llar, altres tenen cura d'hospitals o seminaris, o de ràdios diocesanes.

Un altre aspecte és l'abandonament a la providència i la posada en comú dels béns, seguint l'exemple de les primeres comunitats cristianes. Totes aquestes característiques aplicades a religiosos com a famílies fa que aquesta nova comunitat no trobi fàcilment la definició canònica que li correspon. Des del principi va ser acollida pel bisbe d'Albi, però fa uns mesos que està directament en negociacions amb la Santa Seu per aconseguir una vinculació directa del Consell Pontifici per als Laics, cosa que correspondria millor a la seva extensió pels quatre continents. (G.F.)

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES per a grans persones grans

Tracte humà i familiar.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona
NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Comprometre's amb el Sagrat Cor

Nom: Comunitat de l'Emmanuel

Fundació: 1972 a França per Pierre Goursat, jesuïta, i Martine Laffitte-Catta.

Reconeixement: Associació universal de fidels de dret pontifici.

Carisma: Viure en un esperit d'adoració, de compassió i d'evangelització la realitat de l'Emmanuel: Déu amb nosaltres en la vida quotidiana.

Membres: Són uns 5.000 membres. A l'Estat espanyol estan presents a Madrid i a Valladolid. A Catalunya hi ha un equip de vuit compromesos en les diòcesis de Barcelona i Girona, més tres membres catalans en missió a la seu de París.

Web: www.emmanuel-info.com

Fa més de deu anys els grups de pregària catalans de la Renovació Carismàtica van descobrir les sessions de Paray-le-Monial, unes trobades multitudinàries organitzades per la Comunitat de l'Emmanuel que reuneixen cada estiu milers de persones al voltant del Sagrat Cor. El primer que les va conèixer va ser Julià Franc el 1979. Amb la seva futura esposa, Teresa Esteban, van començar el camí de compromís comunitari, però per diverses raons es van distanciar poc després.

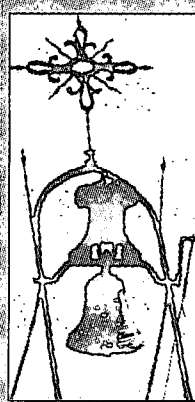
Fa vuit anys es van retrobar amb l'Emmanuel a través del jesuïta Manel Ribas, que substituïa inesperadament el predicador d'un recés a Manresa, on viuen. Des d'aleshores han consolidat el seu lligam amb la comunitat, de la qual han esdevingut responsables fa uns mesos.

Per a Teresa Esteban aquesta opció «mostra que es poden unir la riquesa de la tradició de l'Església i la vivència de l'Esperit Sant característica de la Renovació». Aquest és un bon resum de les nombroses noves comunitats que han nascut a França després del Vaticà II, i d'una manera especial de l'Emmanuel.

Aquesta associació de fidels va ser fundada per un jesuïta, i agrupa milers de persones sota dues formes: compromesos enmig del món professionalment i donant un testimoni sòlid de vida cristiana o alliberats per una tasca més explícitament evangelitzadora. Tant en un com en l'altre hi ha cèlibes i famílies. Els tres eixos que sostenen la seva espiritualitat són l'adoració, l'evangelització i la compassió, amb un fort lligam amb les revelacions de la misericòrdia divina de Paray. La clau que permet viure aquestes tres dimensions, segons Teresa, és l'opció per Jesucrist «basada en el convenciment personal i no sols en una tradició o costum».

El nucli present a les diòcesis catalanes assegura un grup de pregària setmanal a Barcelona, una hora d'adoració a Monistrol, i diversos recessos espirituals, així com activitats diverses obertes a tothom. (G.F.)

Una presència fraterna i solidària

Nom: Adsis

Fundació: 1964 a Bilbao pel P. José Luis Pérez.

Reconeixement: Associació privada de fidels de caràcter internacional.

Carisma: La presència plural i secular arrelada sobre tres eixos: la interioritat, com a presència davant del Pare; la comunitarietat, com a presència en els germans; el compromís, com a presència entre els joves i els pobres.

Membres: Més de 400 germans presents fonamentalment a l'Estat espanyol i a Llatinoamèrica. A Catalunya hi ha una comunitat a Barcelona constituïda per uns 20 germans.

Web: www.adsis.org

Una de les coses que més va atraure Susana Àvila de la comunitat Adsis de Barcelona va ser trobar-se gent senzilla capaç d'expressar experiències molt profundes. Vuit anys més tard, la mateixa Susana en resulta un molt bon exemple. Parla de Déu com d'algú molt proper, amb naturalitat, sense extravagàncies, amb les idees clares i el cor serè. Susana se sap estimada, se sap seduïda per Déu, però no cal que ho digui, la seva presència parla per ella mateixa. Com ella explica, el Senyor s'ha creuat en la seva vida i ella simplement s'ha deixat atrapar: «Jo no vaig fer res per trobar-me amb Ell després de deixar la parròquia, va ser una aposta que Ell va fer per mi, em va

posar davant d'aquesta comunitat i jo no vaig poder fer res més que refiar-me'n i dir sí.»

Ja fa més de cinc anys que viu en comunitat i malgrat que al principi va sentir una mica de rebuig, ara no ho canviaria. A Adsis conviuen sacerdots, cèlibes i matrimonis: «És una cosa que vista des de fora pot xocar, però que es porta de la manera més natural, som una família, no ens creem grans problemes.» En aquesta vida comunitària Susana ha descobert la fraternitat, s'ha fet viva en ella alguna cosa que cercava i que llegia als evangelis, però que fins a arribar a Adsis no havia trobat. Ara conviu amb gent amb la qual únicament la uneix la fe, comparteix amb ells la seva vida, les grans i petites coses, i els

Susana ha descobert a Adsis la fraternitat.

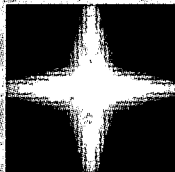
considera a tots com a veritables germans. I cada dia té més clar que aquest és el lloc que el Senyor li tenia reservat per anar creixent en el seu amor, cosa que la fa immensament feliç.

Susana no s'oblida que la pregària ha tingut molt a veure en tot el seu itinerari de fe. La interioritat, el tracte personal amb Déu, és precisament un dels grans secrets d'Adsis. Cada dia tots els germans s'apleguen a la capella i pregunten comunitàriament i individualment al Déu viu. Per a Susana, el moment més esperat de la jornada, on alimenta la seva fe i on la seva vida pren veritable sentit: «És allò que m'uneix als meus germans, l'experiència profunda de sentir-me estimada, acompanyada, de rebre-ho tot de Déu i de posar-ho tot a les seves mans.» A la comunitat es cuida moltíssim aquesta vida interior, amb pregària diària i amb recessos trimestrals, «perquè mai ningú no s'oblidi que estem junts per la fe en Jesús, no pels projectes que fem».

Aquests projectes constitueixen el tercer pilar del carisma d'Adsis, el compromís. Un compromís amb els joves i amb els pobres, «apropant l'experiència de misericòrdia i lluitant per la justícia allà on l'home es trobi més necessitat». Per fer front a aquesta vessant social s'ha constituït la Fundació Adsis, que emprèn projectes laborals, de reforç escolar i últimament fins de cooperació internacional. Participen en la fundació no només germans de la comunitat com Susana, que es dedica professionalment a tutelar cursos de formació laboral, sinó també col·laboradors, voluntaris i cooperants que volen aportar el seu granet de sorra en la construcció d'un món més just i solidari.

A Adsis tot això es viu amb molta naturalitat, tot i que sense rebaixar gens ni mica la radicalitat de l'evangeli, sabent-se compromesos amb Jesús i amb l'Església, i al mateix temps amb la societat. És fàcil, doncs, entendre per què Susana se sent tan afortunada de pertànyer a aquesta comunitat: «És el millor que m'ha pogut passar a la vida, tenir una experiència de fe, poder viure-la en comunitat i poder créixer dia a dia.» És l'aposta que Déu ha fet amb ella i a la qual Susana, des de les seves limitacions i debilitats, mira de respondre-hi en el dia a dia de la millor manera que sap, estimant i deixant-se estimar. (S.G.)

Unificar la vida i el món

Nom: Moviment dels Focolars o Obra de Maria

Fundació: 1943 a Itàlia per Chiara Lubich.

Reconeixement: Associació universal de fidels de dret pontifici.

Carisma: La unitat, promoguda a dins de l'Església, entre els cristians, les religions i amb els no creients.

Membres: Més de 100.000 compromesos i 4 milions i mig de simpatitzants en 182 països. A Catalunya hi ha uns 400 compromesos i està reconeguda a Barcelona des del 1969 i a Girona des del 1991.

Web: www.focolare.org

Mercè Salleras va conèixer el moviment dels Focolars el 1975 a Girona. En aquell moment va quedar seduïda per una cançó que convidava a estimar per ser feliç, i va començar a participar en activitats de caire social i solidari. Avui, vint-i-cinc anys després, és un membre compromès que forma part dels *focolarins*, persones que fan una consagració de celibat i que poden estar alliberats per al servei del moviment.

Durant aquest temps és conscient que hi ha hagut una llarga evolució amb molts canvis, però sempre arran d'un fil conductor que perdura: «No em vaig trobar amb els focolars; em vaig trobar amb Jesucrist. Durant un temps animava grups d'escoltes. Era un aspecte i en créixer ho havia de deixar. En canvi la relació profunda amb Déu t'agafa tota la vida i la transforma. No et deixa fragmentat i això permet que no passi amb el temps.»

La coherència existencial reflecteix el carisma propi del moviment dels Focolars: la unitat. Els camps per construir-la són múltiples: dins de l'Església, en el treball ecumènic, entre religions, amb la gent de bona voluntat, fins i tot en els conflictes polítics. Per això la concreció del moviment és molt àmplia. Hi ha divuit branques diferents que reuneixen els joves per franges d'edat, les famílies, els religiosos, els sacerdots, les parròquies i fins i tot bisbes.

Els graus de compromís també són variables, des del més exclusiu manifestat en el *focolari* que es posa al servei del moviment, fins a persones que es comprometen en la causa de la unitat tot mantenint-se en la seva congregació o creença religiosa. Els fruits d'aquesta obertura són extraordinaris: a Itàlia, prop de Florència, hi ha Mariàpolis, una petita ciutat on es viu la unitat i una anticipació del Regne. Arreu del món hi ha altres centres de dimensions més reduïdes, com el de l'Empordà a Castell d'Aro. També s'editen revistes i llibres, s'organitzen trobades internacionals i espectacles evangelitzadors com els dels grups de música Gen Verde i Gen Rosso, que actuarà a Barcelona el mes de març. (G.F.)

Vaticà

església en el món

Cent mil pelegrins en el Jubileu dels Agricultors i Ramaders

ROMA.— Joan Pau II va defensar el 12 de novembre el valor i l'orgull de la feina agrícola, «sotmesa a dificultats i situacions dures» en celebrar al Vaticà la jornada jubilar del món agrícola i ramader. El Papa va recordar que si la tècnica no es reconcilia amb la naturalesa, aquesta es rebel·larà contra l'home.

Cent mil persones van omplir de gom a gom la plaça de Sant Pere. Els agricultors i els ramaders van participar en una trobada en la qual també van estar-hi presents les federacions de forners, les cooperatives agroalimentàries i els membres de les Nacions Unides per a l'Alimentació i l'Agricultura. Abans de començar la missa, Mons. Fernando Charrier, president del comitè preparatori d'aquest jubileu, va dirigir al Papa el seu discurs en el qual va recordar que els presents a la plaça representaven els 3.000 milions i mig d'agricultors del món, inclosos els 800 milions de persones que són víctimes de la fam.

En l'homilia, el Pontífex va constatar que l'activitat agrícola «se les ha d'heure amb les conseqüències de la industrialització i el desenvolupament no sempre ordenat a les àrees urbanes i amb el fenomen de la contaminació atmosfèrica i el desequilibri ecològic, amb els abocadors tòxics i la deforestació». El Papa va reconèixer la duresa i la gran utilitat de la feina al camp, i va demanar un equilibri saludable entre

Milers de banderes van inundar la plaça de Sant Pere.

la tècnica i la naturalesa, perquè d'altra manera «la vida de l'home correrà uns riscos cada vegada més grans dels quals ja hem començat a veure uns símptomes preocupants». Joan Pau II va instar a treballar la terra sense caure en la temptació d'una productivitat i d'uns guanys que van en detriment de la naturalesa, ja que «la terra ha estat confiada a l'home per Déu per conrear-la i custodiar-la».

Durant l'eucaristia es va resar pel respecte a la creació, per la justícia en la distribució dels béns de la terra, pel reconeixement de la dignitat de la feina al camp i pels polítics i els responsables de les nacions perquè es comprometin en la lluita contra l'abús dels béns creats.

El Papa també va tenir un record

pels pobles que viuen de la feina agrícola a les regions menys desenvolupades: «Cal contribuir amb la promoció d'una cultura de la solidaritat que en l'àmbit polític i econòmic, nacional i internacional, impulsi iniciatives generoses i eficaces en benefici dels pobles menys afortunats.» Aquesta solidaritat es va copsar en el moment de l'ofertori, quan les associacions dels treballadors de la terra van presentar el seu compromís de comprar maquinària per al camp per a Montenegro (Iugoslàvia) i projectes de desenvolupament agrícola al Congo, Uganda, l'Índia, Kosovo i Bielorrússia. A més, van oferir donatius per afegir-se a la campanya de l'Església italiana contra el deute extern dels països més pobres. (Zenit)

SIGNES D'AVUI

Espigues daurades a Sant Pere

El santuari del Diví Amor es troba a la via Ardeatina. Es tracta d'una construcció original, moderna, lluminosa, inaugurada pel Papa l'any passat. Recentment he acompanyat algunes persones per mostrar-lo. Pel camí, hem pogut gaudir d'unes imatges bucòliques d'una bellesa indubtable: ramats d'ovelles que pasturaven pels prats verds. Em va venir aquesta imatge el 12 de novembre quan participava en el Jubileu del Món Agrícola. La plaça de Sant Pere semblava una planura immensa d'espigues daurades. Les banderes i les gorres grogues que es van fer servir oferien un color de bona collita. El recinte es va omplir amb 100.000 pelegrins. Vaig tenir la sensació que la gent havia matinat més, potser perquè en l'àmbit agrícola tothom s'aixeca més aviat.

El caràcter festiu de l'esdeveniment, el llançament de globus de color groc cap al cel romà, l'alegria de la gent tot i el mal temps... no van poder amagar els problemes de fons. Actualment més de la meitat de la humanitat viu i treballa al camp. Dels 6.000 milions d'éssers humans, 3.500 viuen en àmbits rurals i d'aquests, 2.500 milions conreen la terra. Cal recordar també els 800 milions que passen gana. Números que serveixen per adonar-nos de la dimensió veritable de la realitat vinculada a la terra. Els recursos naturals són la base de qualsevol elaboració posterior i la clau per a l'alimentació. La fam continua sent un fantasma que es passeja per considerables sectors del món i amb qui cal enfrontar-se d'una manera decidida. Actualment encara hi ha persones que es moren de gana. El món agrícola toca aspectes massa sensibles per no donar-hi tota la importància que requereix.

«Terra de Déu, terra de l'home» va ser el tema del Jubileu. El Papa no va evitar tractar els punts calents: el reconeixement de la tasca dels agricultors i dels ramaders; la reconciliació entre la tècnica i la naturalesa, ja que un menyspreu d'aquesta pot portar conseqüències imprevisibles per a la salut; la solidaritat... Joan Pau II va dir: «L'ús equilibrat dels recursos naturals i la distribució justa dels béns disponibles permetran oferir a la població mundial aquesta seguretat alimentària que tots desitgem.»

La FAO, que té la seu mundial a Roma, va estar-hi particularment present.

Lluís Serra i Llansana

**CASA
GAY**

**SERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.
CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.**

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14
Tels. 933 181 495 - 933 016 731- Fax: 934 124 455

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

**PISOS SENCERS
VISITES A DOMICILI**

☎ 93 217 56 07 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Vaticà

Catòlics i armenis, un pas més vers la unitat

■ El Papa podria visitar Armènia l'any vinent

ROMA.— Joan Pau II va rebre el 10 i 11 de novembre passat Karekin II, Patriarca Suprem i Catholicos de tots els Armenis. L'Església ortodoxa armènia compta amb uns set milions de fidels, només dos dels quals viuen a Armènia. Els altres es van haver d'exiliar pel genocidi perpetrat per l'Imperi Otomà.

Dividits després de més de 1.500 anys, catòlics i armenis apostòlics van posar fi, el 1996, a les seves diferències sobre la naturalesa de Crist, qüestió teològica que havia estat la causa de la separació original. En el seu encontre, Karekin II va renovar la invitació de la seva Església perquè el Papa visités Armènia el 2001 amb motiu dels 1.700 anys de la conversió del poble armeni al cristianisme. El Pontífex havia previst visitar aquest país al juny del 1999, al final de la seva visita apostòlica a Polònia. El viatge es va suspendre perquè el predecessor del patriarca actual, Karekin I, amic del Sant Pare, va caure greument malalt.

«Estem convençuts que les diferències dogmàtiques entre l'Església de Crist són una faceta ineluctable de la nostra història comuna», va dir Karekin II en el seu discurs, «són el resultat de l'intent d'expressar una veritat particular amb llenguatges diferents i formes de pensar, amb l'aspiració de penetrar en les profunditats

de la divina revelació. De tota manera, aquestes diferències no haurien de ser enteses com un obstacle per a les nostres relacions fraterne, per a la nostra unitat i amor en Crist». Per la seva part, Joan Pau II va desitjar que l'any de gràcia del 2000 sigui «un moment per donar un nou impuls al nostre compromís ecumènic, acceptant-lo com un imperatiu per a les consciències cristianes».

El Sant Pare va regalar al Patriarca una relíquia de sant Gregori l'Il·luminador, que va predicar l'evangeli a la regió d'Armènia al segle IV. Aquestes relíquies s'han conservat al convent de Sant Gregori Armeni, a Nàpols, on han estat venerades al llarg dels segles.

Un dels moments més esperats de l'encontre va ser la firma per part de Joan Pau II i Karekin II d'una declaració comuna, en què confessen la seva fe comuna que en aquests moments ja uneix aquestes dues Esglésies i reafirmen el seu compromís per continuar avançant vers la unitat

El viatge del Papa a Armènia es va suspendre per la malaltia de Karekin I.

plena. En el document, confessen conjuntament la seva fe «en Déu tri i en l'únic senyor Jesucrist, fill unigènit de Déu». Els dos líders fan pública la seva fe «en l'Església, una, catòlica, apostòlica i santa».

La declaració reconeix que «l'Església catòlica i l'Església armènia tenen sagraments vertaders, sobretot —mitjançant la successió apostòlica dels bisbes—

el sacerdoci i l'eucaristia». I subratlla que les dues Esglésies «comparteixen una llarga història de respecte recíproc i consideren complementàries més que oposades les seves diverses tradicions teològiques, litúrgiques i canòniques. També avui hem de rebre molt l'una de l'altra». Finalment, Joan Pau II i Karekin II resen per la pau al món i especialment a l'Orient Mitjà. (C.C.)

Prossegueix la campanya jubilar «Trenca el silenci, pau per a Àfrica», impulsada pels instituts missioners combonians. Es tracta d'una campanya d'informació sobre les guerres que destrueixen Àfrica i que dessagnen països com Uganda, el Sudan, República Democràtica del Congo, Etiòpia i Eritrea. La família comboniana encoratja totes les persones de bona voluntat a fer sentir la seva veu a favor dels seus germans i germanes africans. (C.C.)

XINA

Celebració en honor dels nous sants

PEQUÍN.— Malgrat la intensa campanya iniciada pel govern a Pequín en contra dels nous sants, els catòlics de Hong Kong van celebrar una missa en honor dels 120 màrtirs xinesos canonitzats pel Papa l'1 d'octubre passat. La celebració va comptar amb la presència d'uns 1.200 catòlics i va estar presidida pel cardenal John Baptist Wu Cheng-Chung, acompanyat pel bisbe coadjutor Mons. Joseph Zen; el bisbe auxiliar Mons. John Tongm i l'abat del monestir trapenc de Nostra Senyora de l'Alegria a Lantau, Clement Kong. La cerimònia va incloure una processó solemne amb relíquies dels sants. Després de la canonització, les autoritats de Pequín van prohibir totes les cerimònies en honor dels sants màrtirs. A més, el govern va iniciar una campanya contra els nous sants, anomenant-los «enemics de la gent» i als missioners «instruments de l'imperialisme oriental» i «homes de moral dissoluta». (ACI)

VENEÇUELA

Suprimida l'educació religiosa

CARACAS.— La Conferència Episcopal Veneçolana ha denunciat l'eliminació dels programes d'Educació Religiosa Escolar a l'Estat de Mérida, per ordre del govern regional. Alguns funcionaris asseguren que la mesura només respon a una retallada pressupostària, però associacions de pares i representants de l'Església estan convençuts que es tracta d'una campanya anticatòlica per part de les noves autoritats de la direcció d'Educació. La supressió afecta més de 200.000 escolars. (ACI)

• LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

189 - 08011 BARCELONA

INSTRUMENTS MUSICALS

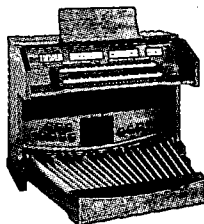
FUSTE

PIANOS
TECLATS

VENT - CORDA
SO PROFESSIONAL

C/ MARINA, 310, Tel. 934 559 258 — C/ MALLORCA, 352, Tel. 932 074 518 - BARCELONA

ORGUES LITÚRGICS ROGERS

• L'orgue americà al millor preu europeu
• Comunitats religioses exemptes del pagament d'IVA
NOVETAT • Orgue portàtil litúrgic, 150.860 ptes + IVA
Distribuïdor exclusiu per a Catalunya

Itàlia

Mandat i lliurament del santcríst als missioners salesians

TORÍ.— 86 salesians, 4 filles de Maria Auxiliadora i 22 voluntaris seglars van rebre el mandat missioner i el santcríst del rector major, Juan E. Vecchi, en una concelebració solemne a la basílica de Maria Auxiliadora de Torí l'11 de novembre passat.

La família salesiana es va reunir al voltant del rector major i va omplir de gom a gom el temple per celebrar aquest esdeveniment al qual es va voler donar un caràcter jubilar. La 130 expedició missionera, per la seva importància, es podria assemblar a aquelles dels primers moments: per primera vegada la gran majoria dels missioners que van rebre el santcríst se'n van a les missions, cap a 40 nacions dels cinc continents; per primera vegada s'obren missions salesianes a Mongòlia, Kuwait, l'Iraq i l'Illa Maurici; per primera vegada es funda l'Església a l'Azerbaidjan, amb la prefectura apostòlica confiada als salesians. El primer salesià rus missioner se'n va anar en aquesta expedició i també el primer salesià missioner de les Antilles.

Després de la presentació dels missioners, a càrrec de Luciano Odorico, conseller general per a les Missions, el rector major, en la seva homília, va convidar la família salesiana i el moviment juvenil salesià a viure amb un esperit nou aquesta hora del món i de l'Església. Al final de la concelebració, Odorico va llegir un missatge del Papa per a l'ocasió. Joan Pau II va demanar al rector major i a tota la

família salesiana continuar endavant amb aquesta acció apostòlica, i els va dir que continuessin amb aquest ardor missioner d'aquells que ja han acollit i viscut aquest servei per l'Església. El seu testimoni, va subratllar el Papa, ha de ser considerat com un model de l'acció apostòlica de tota la família salesiana.

Els missioners arribaran a països tan diferents per cultura i tradicions com Albània, Tunísia, Perú, Sri Lanka o Cambodja. En aquesta expedició missionera extraordinària, a 125 anys de la primera, el nombre de salesians que van marxar cap a les missions *ad gentes* s'acosta als 13.000.

Celebració del «Harambée»

Convocats per l'associació VIS (Volontariato Internazionale per lo Sviluppo), 600 voluntaris joves i adults, pertanyents a la família salesiana, es van reunir a Torí-Valdocco, l'11 i el 12 de novembre per celebrar la reunió anual del *Harambée* (en llengua suahili «Benvinguts, festa»). Els participants, de 24 a 35 anys, van compartir les seves experiències de voluntariat realitzades durant els mesos d'estiu i van escoltar les d'aquells que aniran

Juan E. Vecchi, rector major dels salesians, va enviar els missioners.

a les missions a l'estranger com a mínim durant dos anys de servei a les poblacions necessitades. Enguany, coincidint amb la 130 expedició salesiana missionera, són 22 els voluntaris de VIS que se'n van cap a diferents destinacions, entre elles Santo Domingo, el Brasil, Angola, Madagascar, Guinea Cona-cry, Albània i Kosovo.

L'assemblea dels voluntaris de VIS, on estaven representades totes les inspeccions salesianes d'Itàlia, va escoltar amb molta atenció els testimonis d'alguns salesians missioners d'aquesta expedició extraordinària i la xerrada amb Luciano Odorico sobre els nous fronts de presència missionera de la congregació. (ANS)

VATICA

Una delegació de la Santa Seu visita Corea del Nord

ROMA.— La visita va estar encapçalada per Mons. Celestino Migliore, sotssecretari de la Santa Seu per a les Relacions amb els Estats, i per Mons. Luis Mariano Montemayor, oficial de la Secretaria d'Estat, i va finalitzar el 14 de novembre. «La delegació, en la seva cinquena visita a Pyongyang, ha volgut reafirmar la solidaritat efectiva i constant del Sant Pare amb la població de Corea del Nord i continuar les relacions establertes prèviament amb les autoritats governamentals, en particular amb el Ministeri d'Afers Exteriors», ha subratllat Joaquín Navarro Valls, director de l'oficina de premsa vaticana. Un dels moments més importants de la visita va ser la trobada de pregària amb la comunitat catòlica de la capital, durant la qual es va celebrar l'eucaristia a l'església de Chan Chung. Després de la missa va tenir lloc una reunió amb el líder de l'Associació de Catòlics de Corea del Nord. (N.E.)

Ajuda papal a Ruanda

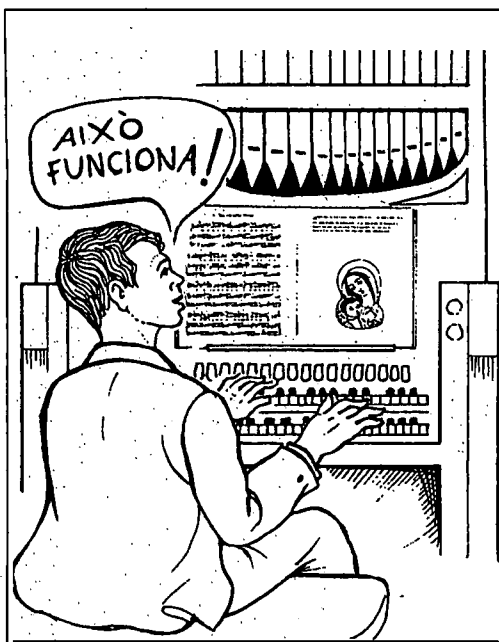
ROMA.— El Papa ha destinat una important ajuda econòmica per als nens víctimes de la violència a Ruanda. Aquesta ajuda s'ha atorgat a la Ciutat dels Joves, una obra realitzada pel Pontifici Consell per a la Família en col·laboració amb la Conferència Episcopal de Ruanda i la nunciatura apostòlica d'aquest país. En aquesta ciutat viuen uns 140 nens, víctimes de les guerres que pateix la regió dels Grans Llacs i s'assisteix uns 100 nens més que freqüenten el centre. (N.E.)

LETÒNIA

L'Estat garanteix la presència de l'Església

RIGA.— La Santa Seu i la República de Letònia han signat un acord que regula les relacions Església-Estat. L'acord defineix la posició jurídica de l'Església catòlica i de les seves institucions a l'antiga república soviètica. Entre altres coses, es garanteix a l'Església el lliure exercici de la seva missió, en particular pel que fa al culte, al govern pastoral, a l'ensenyament i a altres aspectes de la vida eclesial. Es reconeixen els efectes civils del matrimoni canònic i es

garanteix a l'Església el dret a la cura pastoral dels fidels que estan als hospitals, als centres d'assistència sanitària i social, als orfenats i als instituts penitenciaris. L'Església també podrà instituir i administrar lliurement les obres caritatives en l'àmbit social. Les escoles catòliques homologades s'equiparen pràcticament a les públiques i es regula l'ensenyament de la religió a les escoles públiques. A més es fomenta la col·laboració de l'Església i de l'Estat per a la protecció del patrimoni cultural. (N.E.)

UNA VEU EXULTANT

“UN CANTORAL INDISPENSABLE” EN EL TERCER MILLENNI

ARA TAMBÉ AMB ACOMPANYAMENTS D'ORGUE

Cantoral litúrgic amb tres edicions: Una amb lletra sola, altra amb lletra, música i acords i una tercera amb lletra, música, acords i acompanyaments d'orgue. Les seves 275 cançons estan enregistrades en 17 cassettes o 17 CD.

Editorial Claret S.A. c/ Roger de Llúria 5, 08010 Barcelona.
Tel. 933 010 887. Fax: 933 0174 830.

Casa Graupera Artesans del Neuler

d'Enric Graupera Iglesias des de 1895 a Mataró

VOLEU MENJAR NEULES BONÍSSIMES? TORRONS I MANTEGADES COM ELS D'ABANS?

A Casa Graupera trobareu més de 30 varietats de Neules a escollir, totes amb denominació marca «Q» de «Qualitat Alimentària».

Per aquest Nadal, postres per a gurmets.

...i la perfecció es va fer Neula!

Primera empresa de Neules amb denominació de «Qualitat Alimentària».

SERVIM A DOMICILI

Casa Graupera d'Enric Graupera Iglesias
a/e: info@casagraupera.com
Tel. 937 550 222 - Fax 937 550 326
C/ Sant Simó, 5 - 08301 Mataró (Barna)

Espanya

Reencontre entre art i cristianisme

■ Simposi organitzat per la Fundació Temple i Centre Ecumènic de l'arquebisbat de València

OLIVA.— La Fundació Temple i Centre Ecumènic El Salvador (TECSAL) ha promogut un col·loqui sobre «L'art cristià en el segle XXI». El fi de la Fundació TECSAL és construir i posar en marxa un centre ecumènic en una vall oberta a la mediterrània i envoltada de muntanyes, entre Alacant i València. En aquest simposi s'ha parlat sobre els dissenys artístics que enriquiran la construcció del centre ecumènic.

Vicente Sastre García, s.j. és el president de la Fundació TECSAL i ha assenyalat que en aquesta trobada s'ha suggerit «un reencontre entre art i cristianisme alhora que una visió de futur. L'objectiu era provocar un diàleg entre crítics d'art reconeguts, professors universitaris d'Història de l'Art i Estètica, artistes, responsables de centres d'art a Europa i representants de les confessions cristianes que s'ocupen de l'art».

El simposi s'ha estructurat en diverses sessions: «Teoria i història de l'art», «Realitats d'encontre i desencontre entre art i cristianisme» i «Referències al temple El Salvador com a indret d'encontre». La resposta a aquesta convocatòria ha estat d'alt nivell. Hi ha hagut participants d'Espanya, Alemanya, França i Itàlia de la confessió catòlica, luterana, anglicana i episcopaliana. Segons Vicente Sastre, en

les relacions entre art i cristianisme «el camí per recórrer és llarg perquè ha estat massa llarg el temps de desencontre. Però ha quedat constància d'una voluntat decidida d'encontre».

El temple i centre ecumènic El Salvador vol ser un indret on es puguin aplegar cristians de totes les confessions en pregària i celebració, a més de promoure el diàleg ecumènic i l'estudi. Aquest projecte consisteix en un edifici singular d'especial atractiu, com a referència i punt de trobada religiós i cultural per als europeus que es desplacen pel corredor de la Mediterrània. Els equipaments religiosos, socials i culturals de què disposarà el centre facilitaran les visites, la participació de joves i adults en seminaris, congressos, reunions i celebracions, dintre de la tradició cristiana de la història europea.

Fa un any es va posar la primera pedra

El Papa va beneir aquest projecte ecumènic.

simbòlica i es va celebrar un simposi amb la participació del cardenal Cassidy, president del Consell Pontifici per a la Unió dels Cristians. En les jornades es van analitzar els serveis religiosos ecumènics per a una població de milions de persones que visiten la Comunitat Valenciana. Per a Vicente Sastre, «la resposta a la presència de milions de visitants de diferents confessions cristianes ha de ser ecumènica i proporcionada a l'afluència». I afegeix: «En aquests moments s'avança en el finançament i desenvolupament funcional i constructiu del projecte. Els estudis geotècnics i de viabilitat ja estan pràcticament enlles-

tits. Creiem que a la tardor vinent l'obra podrà ser contractada. Si fa un any es col·locava el cos d'una primera pedra, ara se n'està col·locant l'ànima.»

Només a 800 metres del Mediterrani s'aixecarà El Salvador, en un solar de 25.596 m² cedit per l'Ajuntament d'Oliva. Es troba a mitja distància entre València i Alacant. La seva àmplia visibilitat des de llarga distància per terra i mar serà una invitació per a un alto en el camí. El temple i el centre ecumènic seran una crida permanent per als visitants que valoren la fe cristiana i la cultura.

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

ASIA APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.220 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 C/Puiggarí, 5 • 08014 Barcelona • Tel.: 934 905 988 • Fax: 934 902 035

Alfonso Milián, bisbe auxiliar de Saragossa

SARAGOSSA.— Joan Pau II ha nomenat el prevere Alfonso Milián Sorribas nou bisbe auxiliar de Saragossa. Alfonso Milián va néixer el 1939 a la localitat de La Cuba (Terol) i va ser ordenat el 1962. Està incardinat a l'arxidiòcesi de Saragossa. És llicenciat en Teologia Catequètica per la Facultat de Teologia de Sant Damas de Madrid. Ha treballat en parròquies rurals de l'arxidiòcesi de Saragossa i en la

pastoral de parròquies de la capital diocesana. Ha estat delegat de Càritas, consiliari diocesà del Moviment Júnior i delegat diocesà d'Apostolat Seglar de Pastoral Vocacional. Entre el 1982 i el 1990 va ser vicari episcopal de la Vicaria IV de l'arquebisbat de Saragossa. Des del 1996 és vicari episcopal de la Vicaria II, que correspon a la ciutat de Saragossa. Des del 1998 és consiliari diocesà de Saragossa de Mans Unides. (SIC)

CASA D'ORACIÓ STA. TERESA DE JESÚS CARMELITANS DESCALÇOS A MATADEPERA

TALLER DE PREGÀRIA

Per conèixer i fruit de l'experiència de Déu dels místics carmelites: Teresa de Jesús, Joan de la Creu, Teresa de Lisieux... Per un endinsament en la interioritat.

Dissabte, 26 de novembre
 «Déu va a la Trobada de l'home»
Horari: de 10 a 13 h, amb la possibilitat de romandre-hi tot el dia i dinar.
Lloc: Casa d'oració dels Carmelites, Pg. de Matadepera, 42, Matadepera.
Tel. 937 871 250.

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

ORGANITZA: LUMEN DEI

DATES: 2 I 3 DE DESEMBRE
 (S'entra l'1 a la tarda)

933 013 194

c/ Xuclà, 10 • 08001 Barcelona
 Recessos externs els 2^{ns} diumenges de cada mes

Carta Dominical

Als cims cal anar-hi

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Hi ha ascensions de les quals es guarda un millor record. Són aquelles en què s'ha assolit un determinat límit i s'han posat a prova les forces o l'habilitat. No fa gaire temps, un amic em preparà una marxa. Com que és detallista, em portà unes fotografies de la part occidental d'un pic la falda del qual havíem de creuar a força altura per un *faldeig* (en escalada, un pas horitzontal) d'uns 400 metres. Aquest tram estava format per diversos *couloirs* —corredors— molt empinats, interromputs pels esperons que venien del cim. Tot era bastant aeri i una qüestió de pur equilibri tant en les pedres com en les cornises dels morrots. Érem

quatre, però no anàvem encordats. La tornada s'havia de fer necessàriament pel mateix pas. Ho vàrem fer tenint cura als passos difícils, però amb la total confiança d'assolir la meta.

Als cims cal anar-hi. No podem esperar ser aconseguits per ells. En canvi, en el proper temps d'Advent, expectació del Nadal, esperem una vegada més ser aconseguits per Crist.

La vida cristiana pot ser un drama però no una tragèdia. En efecte, com afirma Anouilh a l'obra *Antígona*, en el drama es lluita perquè s'espera sortir-ne: la felicitat pot ser difícil, abrupta, com una escalada, però pot ser assolida. A la tragèdia, en canvi, «se sap que ja no hi ha esperança, s'està com agafat amb tot el cel pesant sobre les espatlles».

Els cristians tenim la nostàlgia de la felicitat que se'ns anuncia com la revelació de Déu. Això vol dir que Déu ens busca abans que el cerquem nosaltres. Ve a nosaltres, fins al punt on som. El poble d'Israel sabia molt d'això. Aquest poble és també l'Església i cadascun de nosaltres. Jesucrist ve a Betlem cercant-nos a cadascun de nosaltres.

És cert que «un sol ésser us manca —quan algú és molt estimat— i tot és despoblat». Però mai no és Déu

qui ens manca. Nadal és la màxima prova d'això. Parlo a creients i no creients. Per això apel·lo amb Charles Péguy a la pregària de sempre, a les ànimes —la majoria— que no són un zero, sinó alguna xifra de desig de noblesa i d'espiritualitat. «Res no és tan pur com el plec del mantell de l'oració antiga. El món antic té ànima. D'una ànima pagana se'n pot fer una ànima cristiana. D'un zero d'ànima no es pot fer res.»

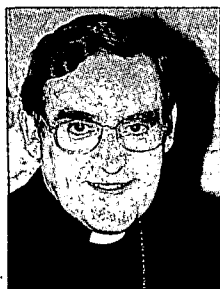
Del que antecedeix, es pot deduir que el dilema no es planteja entre la desesperació i l'esperança, sinó entre el refús i la invocació. A l'Advent invoquem la vinguda de Jesús. Altres dues alternatives són: o «tornar el bitllet», negant-se a acceptar aquest món en què els infants ploreu —com Dostoievski feia dir a Ivan Karamazov— o recórrer al Tu absolut en la pregària.

L'opció religiosa no ha estat inventada per defensar interessos, ni valorada per un desig cec de donar sentit a allò que és *absurd*. És un fet tan patent com el suïcidi, ja que si hi ha desesperats que posen fi als seus dies, també hi ha *sants* que testimonien amb la seva alegria que «la vida ha reeixit».

No pot ser d'altra manera, si s'ha esdevingut que per Nadal Déu s'ha immergit per sempre en la història de la humanitat.

Paraula i vida

El Regne de Déu

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Pilat preguntà a Jesús: «Ets tu el rei dels jueus?» Ell li respongué amb aquesta afirmació: «La meua reialesa no és d'aquest món.» Per a tots els cristians, Jesucrist se'ns presenta com a veritable rei, però d'una manera original i diferent de com són els reis d'aquest món.

Jesucrist dugué a terme el misteri de la redempció dels homes i sotmeté al seu poder tota la creació. Déu va voler fundar totes les coses en el seu Fill estimat. Però alhora, el nostre creador confià a la humanitat l'obra de la creació, com ens ho recorda el Gènesi amb aquestes paraules: «Creixeu, multipliqueu-vos i domineu la terra.»

És veritat que els cristians vivim en una situació constant de tensió entre el més enllà definitiu i el més ençà fugisser però present, actual, viscut ara i ací. La fe ens diu que hem d'orientar tota la nostra vida cap a les coses de dalt, vers aquell conjunt de realitats celestials que Crist ja posseeix plenament. Però, a la vegada, hem de ser fidels al món que Déu ens ha confiat i cal que

tinguem una promptitud diligent envers la terra, treballant-la amb delit.

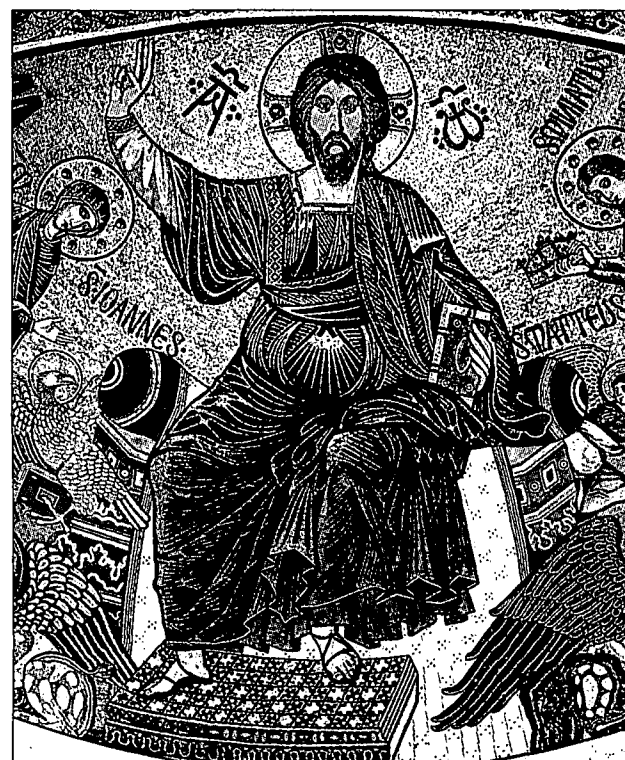
Sabem que la salvació de Jesucrist no s'identifica amb la promoció humana. Però no podem oblidar aquestes paraules del Concili Vaticà II: «Encara que el progrés terrenal s'ha de distingir acuradament de la creixença del regne de Crist, amb tot, en tant que pot contribuir a ordenar millor la societat humana, interessa moltíssim al regne de Déu. El Regne ja és present en aquesta terra, en el misteri, però quan el Senyor vindrà serà consumat».

És aquí a la terra on es juguen els destins eterns i on es prepara la «terra nova» i el «cel nou» envers el qual caminem. Així doncs, cal evitar el divorci entre la fe que professem i la vida quotidiana i de presència responsable i compromesa en el món.

La voluntat de Déu i la reialesa de Crist sobre la creació tan sols es va realitzant progressivament a mesura que els homes posen les coses creades al servei real de tota la humanitat. Som cridats a ser constructors del Regne amb l'anunci de la bona nova de la Salvació i amb la promoció dels valors de la veritat, de la llibertat, de la justícia, de la solidaritat, de la dignitat humana i de la comunió fraterna.

Joan Pau II recorda que «Déu ha donat la terra a tot el llinatge humà per al manteniment de tots els seus habitants, sense excloure ni privilegiar ningú.» Aquí es troba l'arrel primera del destí universal dels béns de la terra. Aquest, per la seva màxima fecunditat i capacitat de satisfer les necessitats de l'home, és el primer do de Déu, destinat al sosteniment de la vida humana.

L'apòstol Pau ens diu que «el regne de Déu és

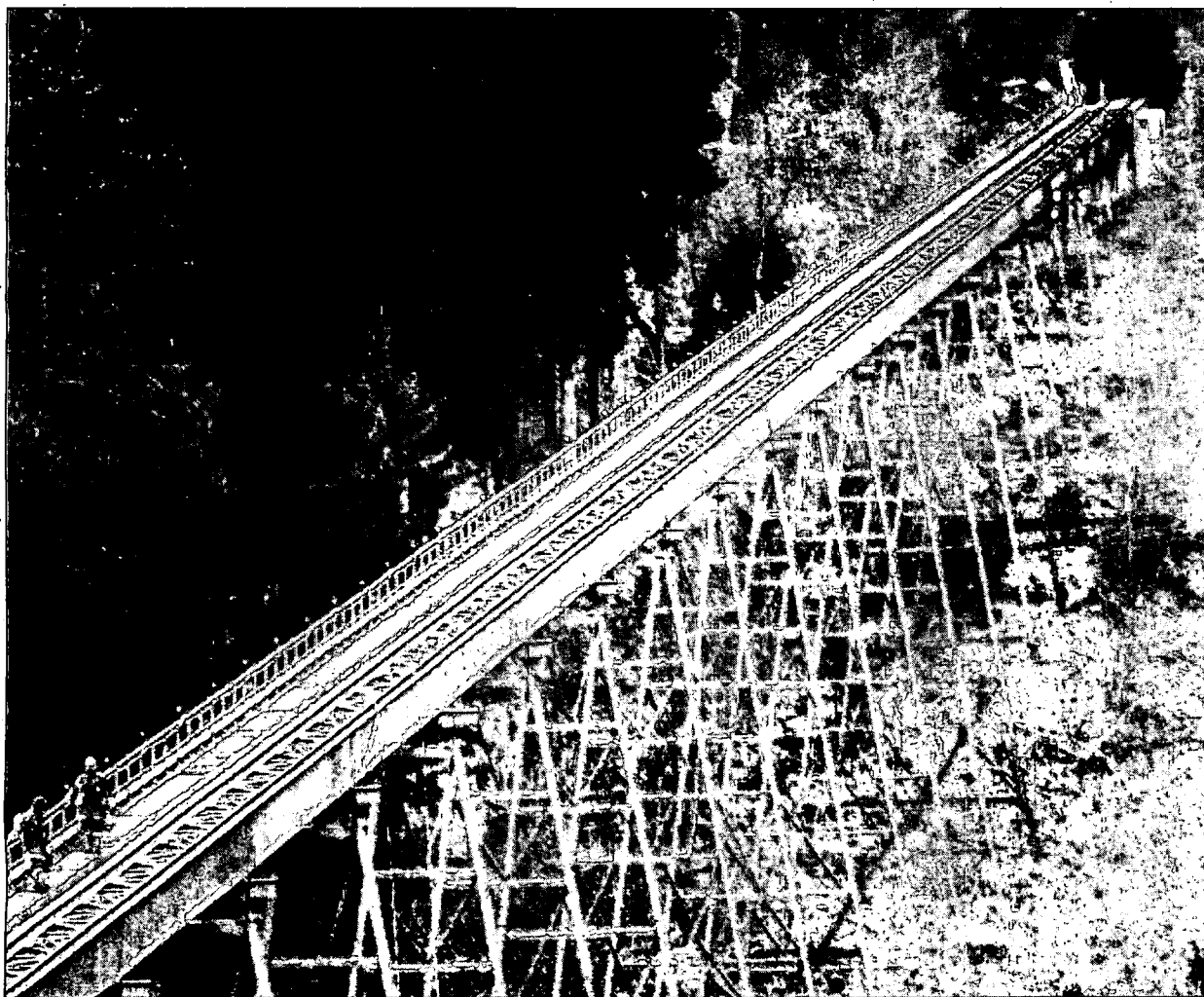
Mosaic de l'absis de la basílica de Sant Miniato a Florència (Itàlia).

justícia, pau i alegria en l'Esperit». I sant Ciril d'Alexandria ens diu que «només un cor pur pot dir amb seguretat: «Vingui el vostre Regne.»» Aquell qui es manté pur en les seves accions, els seus pensaments i les seves paraules, pot dir a Déu: «Vingui el vostre Regne.»

Els cristians hem de distingir entre el creixement del regne de Déu i el progrés de la cultura i de la societat en què estem compromesos. Aquesta distinció no és una separació. La vocació de l'home a la vida eterna no suprimeix sinó que reforça el seu deure de posar en pràctica les energies i els mitjans rebuts del Creador per servir en aquest món la justícia i la pau.

opinió

Zoom

La catàstrofe dels Alps austríacs ha marcat un impacte dolorós per la quantitat de víctimes mortals que ha causat l'incendi dins el túnel del funicular de Kitzsteinhorn. Sentiment de dolor que, a més, ha originat gran indignació en saber-se que ni el túnel ni els vagons estaven proveïts d'aparells de detecció i extinció d'incendis. Prevenció elemental que s'exigeix arreu del món, i resulta veritablement incomprensible que en un país com Àustria no s'hagi tingut en compte, almenys en aquesta instal·lació.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

«Cristoteràpia»

«La droga no es combat amb la droga.» Aquest ha estat el missatge que el papa Joan Pau II va donar a 35.000 joves en una trobada a Roma el 20 d'octubre passat amb motiu del Jubileu 2000. Aquests nois i noies són membres de la Comunitat Encontre, una iniciativa del sacerdot italià Pierino Gelmini, fundada el 1963, que avui acull 10.000 persones, la major part de les quals volen alliberar-se de l'esclavitud de la droga. La Comunitat Encontre, nascuda a Itàlia i que compta amb 173 centres, és present a l'Estat espanyol, als EUA, França, Eslovènia, Bolívia, Costa Rica i Tailàndia.

«Legalitzar la droga?» es pregunta el Papa. I respon: «Els centres de la vostra comunitat —anomenada també Cristoteràpia— us ajuden a trobar el camí de l'esperança que passa per Jesucrist. La droga no és mai

una solució davant d'aquells que volen legalitzar-la considerant que l'accés lliure a aquestes substàncies estupefaents contribueix a limitar o reduir el dany a les persones i a la societat.»

El Sant Pare assenyala que moltes vegades la droga és conseqüència d'un buit interior que porta a la desesperació. «Cal una gran acció de prevenció que substitueixi la cultura de la mort amb la cultura de la vida.»

En veure els gaiatons dels pelegrins amb què anaven els joves exdrogoaddictes, el Papa els va dir que la pregària és el veritable gaiató per minvar el cansament de retorn a la normalitat.

Segons el pare Gelmini, fundador de la Comunitat, quan el drogoaddicte s'adona que no està sol, que no ho ha perdut tot, sinó que Crist l'estima, és quan desapareixen els símptomes de malestar; aquesta convicció li suggereix una nova vida.

El Consell Pontifici per a la Pastoral de la Salut està redactant un manual per a persones que treballen en l'àmbit de la drogoaddicció. En el manual es repeteix que els tractaments amb droga no són una solució al problema greu del toxicòman.

Notes insignificants

Germà Adrià

És fàcil...

Antonio Gala, en la primera part de la novel·la *Las afueras de Dios*, ens fa acompanyar sor Natzalet en la seva aventura espiritual mentre atén i té cura de la gent gran.

Ella recorre la pobresa de Jesús en els moments culminants de la seva vida. I després queda pensativa, en meditació. I Gala posa als seus llavis, que no parlen, uns pensaments sobre la pobresa. Diu així:

«És fàcil referir-s'hi amb un rebost ben proveït i uns quants comptes corrents als bancs.

»És fàcil donar una mica de tot el que sobra.

»És fàcil dir que practiquem, tan sols perquè hem fet el vot de pobresa, amb l'aliment assegurat...»

A sor Natzalet podríem afegir-li molts d'altres «és fàcil» i dir, per exemple:

És fàcil predicar sobre les excel·lències de la «pobresa evangèlica» si no som pobres, si no queda clar què és això de «pobresa evangèlica».

És fàcil proclamar que els pobres són els predilectes de Déu, però sense fer-se pobre, sense decidir-se a «ser predilecte de Déu...»

És fàcil dir que Déu s'encarna en els pobres mentre nosaltres ens encarnem en els diners i en tots els «avantatges» que reporten.

És fàcil parlar de l'Església dels pobres quan aquests tan sols acostumen a quedar-se a les portes de les esglésies.

És fàcil ensenyar que els pobres són «el rostre de Déu», i venerar només els rostres de Déu de les nostres imatges artístiques o patronals.

És fàcil demanar resignació als pobres en els mals que els ocasiona la pobresa mentre nosaltres vivim en l'abundància i evitem qualsevol mal que aquesta comporti.

És fàcil veure commoguts alguns programes de la televisió que ens exhibeixen els desastres de la pobresa al món, i quedar-nos així, tan sols commoguts i donant la culpa als governants.

És fàcil criticar les rareses d'aquells que intenten servir els pobres, perquè forçosament han de cometre rareses, exageracions i saltar-se alguna llei.

És fàcil enaltir i, fins i tot donar un Nobel, a algú que es lliura als pobres, i acontentar-se amb el premi que se li concedeix.

És fàcil ser un bon cristià sense compartir tot el que podríem compartir amb els pobres, o almenys amb els més pobres.

És fàcil...

Després, Gala, fa dir a sor Natzalet una mena de conclusions:

«Hi ha un escàndol just en moltes ànimes cristianes. Com podem tolerar que un terç de la humanitat mori de gana? Quina mena de cristianisme és aquest? Amb quina cara podem demanar cada dia el nostre pa si el tenim a les mans?»

Sempre queden molts interrogants. I penso que, segurament, gràcies a molts cristians se salven moltes vides...

Penso que Déu no ens demana impossibles.

I penseu, és realment impossible eradicar la fam del món? Eradicar-la totalment dels nostres veïns?

Punt de vista

Antonio Bordàs

Rector de Batea

Les preguntes dels joves

Si els joves no plantejessin noves preguntes, la societat no canviaria gens ni mica, aquestes inquietuds renovadores que posseeixen han d'afectar la manera de viure. L'adolescent i el jove es formen, creixen, no solament físicament, sinó també psíquicament i espiritualment. La primera pregunta que es fan és, qui sóc jo?, per assolir la pròpia identitat. Cadascú neix amb un temperament, amb una manera de ser i, a través de l'educació, va formant el seu caràcter.

Els joves es pregunten quines són les qualitats que defineixen la persona humana. Diran que la llibertat dóna responsabilitat davant la vida, i va en contra del llibertinatge, i ve a ser com un element constitutiu de la persona, és una noble aspiració a la llibertat. Cultiven l'amistat amb els semblants, perquè sense amics no es pot viure sàviament, trobar un amic és tenir un tresor. Valoren el treball per transformar les coses, perfeccionar-se un mateix, formar-se i viure dignament. Aprecien la família com a nucli principal on viu la persona humana, com a punt de partida per entrar en la societat; aquesta té uns dirigents, perquè sense autoritat el poble es dissoldrà, d'aquí el respecte que cal tenir per les autoritats, que es preocupen del bé comú dels ciutadans.

Tots ens preguntem els valors que hem d'acceptar i els contravalors que hem de refusar com a contraris a la persona humana. El valor màxim és la vida humana, com a única i irreplicable sempre ha de ser afavorida i respectada; en contra de la vida hi ha el suïcidi, l'homicidi, l'assassinat, l'avorta-

ment; i, pel que fa als pares, cal assumir la paternitat responsable.

Hi ha un conjunt de problemes que afecten la vida humana, com és l'ús de l'alcohol, que de per si és lícit, però l'abús comporta un deteriorament de la salut i afecta l'equilibri propi i el de les persones que ens envolten. El tabac perjudica la salut, els pulmons, la gola i pot ocasionar la mort. La malaltia moderna com és la sida (VIH), que es pot contreure a través de la sang i per contacte sexual, cal prevenir-la.

Un producte nou i antic que necessita una elaboració química és la droga, que afecta l'exaltació dels sentits i de la ment, que trastoca les neurones de manera greu i que pot causar la mort. Direm que el seu ús sempre és il·lícit, sense un tractament mèdic que en valori els efectes.

Els jocs d'atzar poden crear addicció, provocar daltabaixos en l'economia i en l'ambient familiar i causar la ruïna d'una persona, per això cal sempre un domini i no viciar-se. La violència juvenil, principalment en grup, pot causar en

uns moments donats sota el domini de l'alcohol mals irreparables i trastornar greument la convivència social. D'altra banda, els mitjans de comunicació afecten les relacions humanes, serveixen per a l'intercanvi d'informació, per al comerç, per al coneixement de les persones, però cal saber-los usar per a l'educació.

Un àmbit que cal conrear és el del voluntariat, la gratuïtat, com a camí per a la realització personal; el temps que perdem en moltes festes, en el

consum d'alcohol, el podem dedicar de manera altruïsta. No es pot fer tot pels diners, llavors es trenca aquest sentit d'espontaneïtat, de comunió i d'amistat.

L'exemple màxim per als joves és Jesucrist, es va donar als altres, va passar pel món fent el bé, va perdonar, va ensenyar la pràctica de la caritat en grau heroïc.

No he pensat mai que es pugui donar una educació autèntica sense els valors religiosos i, principalment, en aquests temps en què n'estem tan mancats.

L'exemple màxim per als joves és Jesucrist, ell ens va ensenyar la pràctica de la caritat en grau heroïc.

saber escoltar

Missa pels qui ens fan sofrir

Els humans tenim diverses experiències del sofriment. Una de les quals és el sofriment que ens causen els altres. Quin art tan difícil, el de la convivència! Quina virtut tan heroica, la de la caritat! Jesús, en donar el manament nou, sabia que l'avinença i el perdó eren costeruts. I que no sempre era fàcil suportar les misèries i les flaqueses del proïsme, especialment quan ens han ofès greument. Perquè la crueltat humana arriba fins aquí. Hi ha molta matèria grisa en el cor dels homes i dones. I —perdoneu— molts ciris trencats o incoherències.

El Missal Romà conté, entre les misses per diverses necessitats, la que intitula «Pels qui ens fan sofrir». L'anàlisi de les pregàries esdevé font de voler perdonar i suportar, si cal. En efecte, la col·lecta recorda el manament nou de la caritat. I n'indica l'objecte: «Que estimem sincerament els qui ens fan sofrir.» La qual cosa comporta tornar bé per mal i saber dur les càrregues dels altres.

L'oració sobre les ofrenes expressa el desig de tenir pau amb tothom. I, per aquesta raó, l'ofrena del sacrifici litúrgic

pels qui ens fan sofrir. Accentua la commemoració de la mort del Fill de Déu que, a fi de comptes, ens reconcilia amb el Pare, quan encara érem pecadors.

La postcomunió suplica que, per l'Eucaristia, font de pau, esdevinguem pacífics amb tothom i que el Senyor faci amics seus i nostres els qui ens afligeixen. Això darrer és ben difícil. Pregar pels qui ens fan sofrir i que no assolim de suportar! Fins aquí podíem arribar! És molt abnegat baixar el nostre punt de vista —ni que sigui molt raonable— i fer obra de pau i amistat. Els homes i dones som, sovint, molt cargolats psicològicament i espiritualment. De mal al proïsme, en sabem fer. De vegades, simplement, perquè el trobem antipàtic o perquè les meves idees són intocables. Però resulta que la suma mal més mal no és evangèlica! Prou convé que interioritzem aquestes pregàries del Missal. Uns i altres hem de celebrar moltes vegades la missa «pels qui ens fan sofrir». Tal vegada, ajudats per la gràcia, passarem del que veiem clar al que s'ha de fer.

Joan Guiteras i Vilanova

a propòsit de...

Plorar

Sembla que el fet de riure i de plorar són dues coses genuïnament humanes. També sembla que són dues coses contraposades. Alguna altra vegada ja he escrit sobre el riure i el somriure. Molts lectors també recordareu la gran qüestió que turmentava alguns dels monjos d'*El nom de la rosa*: Jesús de ben segur que va plorar, però en cap lloc de l'Evangeli es diu que rigué.

Si riure i somriure són dues actituds que exterioritzen estats de maduresa o graus de cultura diferents, una cosa semblant podem dir del fet de plorar.

Vosaltres, els lectors, ja sabeu amb quin interès segueixo les retransmissions dels actes jubilaris. Potser creureu que, mentre les veig, estic alegre i somrient i això no és del tot exacte. Alguns comportaments, individuals o col·lectius, m'emocionen molt. Potser és el rostre enlluernador d'aquella noia xilena que esquivava els cordons de seguretat i pot parlar amb el Papa a Roma. Potser és la reacció dels milers de parlamentaris reunits a l'aula Pau VI el dissabte 4 de novembre, quan el Papa llegia el seu discurs seriosament i, de sobte, va fer un esternut ben sonor. Inicialment es va produir un silenci breu, i, de seguida, tothom va somriure i aplaudir. El Papa també va somriure i tranquil·lament va comentar: «Un entreacte», i va continuar. Aquestes coses i moltes altres, potser més expressives, no demostren res, però posen en evidència que l'Esperit, l'esperit d'unitat, de felicitat, de pau compromesa, de responsabilitat, aletejava alegrement sobre aquell parlament mundial. El diumenge 12, quan a la mateixa sala, els agricultors d'arreu del món celebraven el seu jubileu, el cardenal Sepe, president del gran Jubileu, els parlava de la seva infantesa. «Els meus pares eren una família que conreava la terra», explicava. Una terra que donava fruits per al seu sosteniment; terra de la qual va brotar el seu sacerdoci... aleshores, va ser interromput per una multitud que el va aplaudir estrepitosament. He de confessar que aquell aplaudiment fervorós se'm va asseure com l'elogi més gran, la millor felicitació que he sentit mai, pel que fa al sacerdoci; per part dels agricultors. I jo també em vaig sentir afalagat.

En aquestes i en moltes altres circumstàncies, he de reconèixer que he plorat d'emoció. Ni el riure ni el somriure no eren suficients per expressar tot el que sentia, ni ho hauria estat cap expressió. Com que normalment estic sol no em fa cap vergonya que em passi això, una satisfacció molt gran inunda el meu interior i, com que estic segur que la fe que manifesta tota aquesta gent és la meua mateixa fe, em sento totalment incorporat a l'assemblea. Ploro i les llàgrimes em fan mal, els ulls pateixen per irritació i, quan m'adono del meu goig, em pregunto: és això la felicitat? Satisfacció plena a la Terra, sí que ho és. Al Cel també serà així, però sense gens de dolor. I sentirem el goig, no pel que viuen els altres i nosaltres observem, ja que nosaltres mateixos serem els autors i els protagonistes de la joia que sentirem, sento dins meu. Guy de Larigaudie diria que això és nostàlgia del Cel.

Tenia preparats uns quants textos bíblics per parlar d'aquest tema però, com em passa moltes vegades, ja en parlaré la setmana que ve perquè m'he quedat sense espai.

P-J Ynaraja,

Capellà del Montanyà (ynaraja@retemail.es)

Cartes del lector

■ Pregar perquè s'acabi el terrorisme

Sr. Director,

En repetides ocasions les jerarquies de l'Església ens han invitat a pregar al Pare per suplicar que s'acabi el terrorisme. Evidentment que el Pare sap quan i com atendre'ns. Ara bé, a nosaltres ens ha semblat que entre els que han atès la petició dels nostres Pastors, no està massa clara la forma com voldrien que es produís la intervenció del Senyor. Per a uns, sols pot ser d'una forma «màgica»; per a altres, Déu dirà, i fins hi ha qui espera que baixi foc del cel i aniquili tots els dolents.

Nosaltres hem escollit la de demanar al Senyor que, misericordiosament, canviï els sentiments d'odi que manifesten els terroristes pels d'amor als germans, tal com teòricament i pràcticament ens va ensenyar Jesús. Segur que el dia que es desvetlli en ells l'amor als germans mai més pensaran a assassinar-los. Els haurà arribat la redempció.

Probablement hi haurà qui ens titlli d'il·lusos, però nosaltres tenim present el que Crist va ensenyar als seus deixebles: «Demanau, i Déu us donarà» (Lc 11,9) i «Allò que és impossible als homes, és possible a Déu» (Lc 18,27).

Matrimoni PEPITA i TORQUAT
Barcelona

■ L'únic necessari

Sr. Director,

En analitzar el món actual, hom no pot passar per alt un fet, d'altra banda prou conegut i denunciado: vivim en una societat exacerbada consumista. Continuament estem bombardejats per tot tipus d'ofertes i de productes que ens prometen que, adquirint-los, serem més macos, més atractius, més primers, més joves, més maculins o femenins, més intel·ligents, més ben considerats... més feliços. La felicitat, doncs, seria directament proporcional a la quantitat de béns que poguéssim comprar, tenir i consumir. Quin miratge!

A la televisió, a la ràdio, a la premsa i al carrer tot són reclams que ens inciten a comprar, comprar i comprar. Tant se val que siguin coses inútils, balderes o enganyses i tant se val que cada tres segons la pobresa mati un nen. Posseir i consumir com a quinta essència de la satisfacció personal i la felicitat!

Ara bé, els cristians, que ens movem en aquesta societat, basada en la llei de

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

■ Educar els fills

Sr. Director,

Tenim dret a obligar o decidir pels fills? Des del naixement dels nostres fills, els pares ens preocupem per ells. Quan són petits ens aixequem del llit a mitja nit, els vetllem, els donem per menjar el que més els convé. Després, i sempre, ens preocupem per ells, els cuidem, fem el que ens sembla millor per a ells, és a dir: decidim per ells.

Hi ha pares que diuen que no poden decidir pels seus fills, que no els poden exigir, que no poden obligar els seus fills a fer una cosa que no volen. Aleshores, tenim dret els pares a decidir pels fills? A exigir-los? A obligar-los a fer alguna cosa?

Per a molts, la resposta a aquestes preguntes és: no. Jo, però, us pregunto: per què obligueu els vostres fills a anar a l'escola? Per què els exigeu que treguin bones notes? Per què els feu menjar allò que no els agrada? Per què els feu posar aquell vestit que detesten?... Per què obligueu els fills a fer tantes coses que ells no volen? No seria millor deixar-los estar i que ells decideixin què volen fer? De segur que la majoria no farien res. Quins fills haurem educat si els pares decidim que no se'ls ha d'obligar?

Segons el diccionari, l'obligació és un deure imposat per una llei, contracte, prometença, gratitud, conveniència social, etc. Tot això ens ve a dir que nosaltres, els pares, el dia que portem un fill al món, prometem cuidar-lo, estimar-lo i protegir-lo contra el mal i ensenyar-li el bé. És la nostra obligació i la causa que els obliguem en algunes coses. Per què no els ensenyaem que l'obligació i l'exigència estan dins de la nostra societat? Que les hem de practicar i acceptar per poder conèixer millor?

No és més savi aquell que no s'equivoca o no vol reconèixer que s'ha equivocat, sinó el que rectifica quan hi és a temps. Per tant, si volem complir el contracte que vam adquirir el dia que els nostres fills van venir al món, tenim el dret i el deure de decidir pels fills, obligar-los i exigir-los fins que ells puguin ser responsables i lliures.

NURI BLANCH

Mare catequista de les parròquies de Vilobí d'Onyar, Sant Dalma i Salitja (Girona)

l'oferta i la demanda, no tenim res per oferir? I tant que sí! Una altra manera de veure el món, uns altres valors, els més grans dels tresors: la Bona Nova de l'Evangeli i la mateixa persona de Jesucrist, l'Amic que no ens valora pel que tenim, sinó pel que som: fills de Déu. I que ens ensenya com hem de procedir: «No ompliu les arquies amb coses de valor aquí a la terra, perquè, a la terra, les coses s'arriben i es rovellen, o entren a casa lladres i les roben. Reuniu tresors al cel; allà no s'arriben ni es rovellen, allà no hi entren lladres a robar-los. On tens el tresor, hi tindràs el

cor» (Mt 6,19-21). Paraules que cobren més vigència que mai davant del materialisme i la febre consumista actuals.

No hem de perdre mai de vista que el Camí, la porta de la pleta que ens conduirà a l'autèntica alegria, a la felicitat, al Regne de Déu, és Jesús. En paraules de Pau VI, «el cristianisme és l'única posició veritable i única per a aquest temps i per a l'eternitat». Hem trobat, doncs, l'únic necessari. Alegrem-nos-en!

JOAN GASULL i CASTELLS
La Garriga

■ «Hem llegit»

Sr. Director,

He portat durant anys revistes i sé com costa d'emplenar-les degudament i que els lectors s'hi retrobin. El repte és més greu quan el nom de la publicació vol presumir del vistiplau d'un col·lectiu heterogeni d'ell mateix com és el de *Catalunya Cristiana*. Són molt interessants les conferències que ofereixen els professors a Justícia i Pau parlant de les publicacions. Els trobo entesos, lúcids i honrats.

Baixo al primer lapsus que transcriví a «Hem llegit» sobre el bisbe de Camprodon en lloc del bisbe Camprodon. Em sembla que comenceu malament la secció. Creuria que dedicar-se només als lapsus materials no és feina de C.C. si li voleu donar una certa categoria al setmanari. Catalunya (substantiu) i cristiana (adjectiu). Teniu una ocasió immillorable per parlar del que és realment important de la notícia: «El nunci del Vaticà diu que els bisbes de Catalunya no tenen perquè ser catalans.» Crec que, seriosament i amb bon humor, aquí rau el lapsus del Vaticà, i a part el de *La Vanguardia*.

Sabent que no fareu cabal de cap observació d'aquest tipus (sobre Catalunya) com ho feu amb moltes d'altres (sobre el veure i ser cristiana o cristià), amb bon humor —encara que dolgut pel nom de la revista—, però sincerament, salutacions i disposeu.

RAMON BARNIOL i ROCA
Santuari de Santa Maria de Queralt.
Berga

Sr. Director,

Al número 1.101 de *Catalunya Cristiana*, corresponent al 26 d'octubre, es reproduceix, dins de la secció «Hem llegit», un titular de *La Vanguardia* relatiu a unes declaracions del nunci del Vaticà, el qual opina que els bisbes de Catalunya no tenen perquè ser catalans davant de la possibilitat que siguin rellevats els bisbes que compleixin l'edat reglamentària.

A l'autor de la nota tan sols li ha sobtat l'errada d'aparèixer Camprodon com a seu episcopal, i en canvi manifesta no tenir res a dir sobre aquella opinió del nunci. Amb tot el respecte per les opinions que en aquest o altre sentit s'expressin, com a subscriptor d'aquest setmanari també els voldria manifestar que som molts els que no estem gens d'acord amb aquelles declaracions i compartim el posicionament del bisbe Antoni Deig al respecte, publicat a *La Vanguardia* el 26 d'octubre passat.

ESTEVE ORRIOLS i SENDRA
Vilanova i la Geltrú

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores

Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

El darrer capítol

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Aquest títol es refereix a dues coses: la primera és la perspectiva de l'acabament de l'any jubilar 2000 i el seu «darrer capítol» podríem dir que comença amb la solemnitat de Crist Rei de l'Univers que celebrem el diumenge dia 26 de novembre; la segona és el «darrer capítol», el cinquè de la Carta Apostòlica *Tertio millenio adveniente*, de Joan Pau II, que ha constituït en el darrer quinquenni una pauta extraordinària de la pastoral de l'Església. Aquestes dues «darrereries» s'il·luminen mútuament i això és el que proposo que fem.

«Jesucrist és el mateix sempre»
(Hebreus 13,8)

L'acabament de la carta citada és una afirmació de futur: a Jesucrist li pertany el futur, no sols l'ahir i l'avui. A la nit de Pasqua, també aquest any, hem repetit les paraules de la fe: «D'ell (de Jesucrist) són els temps», i en la solemnitat de Crist Rei tindrem enguany l'alegria d'escoltar les paraules apocalíptiques de l'Antic i

del Nou Testament: «La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà» (1a lectura); «Jo sóc l'Alfa... i l'Omega, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'Univers» (2a lectura).

La conseqüència d'aquesta afirmació per als creients l'expressa el Papa amb un text de la constitució *Gaudium et Spes*: «L'Església només desitja una cosa: continuar, sota el guiatge de l'Esperit, la mateixa obra de Crist, que vingué al món a donar testimoni de la veritat, a salvar i no a jutjar, a servir i no a ser servit.» I tot seguit presenta en síntesi la història de la missió de l'Església (TMA, 57).

També aquí trobem la profunda coincidència amb el text evangèlic del diumenge 26. Jesús s'autoafirma davant Pilat com a rei perquè és el testimoni per excel·lència de la veritat: Ell mateix és la Veritat. La fe en Crist Veritat és la que mou l'Església a anunciar-lo a tots els homes, i la que li ha donat i li dona seguretat en l'acompliment d'aquesta missió.

Més enllà del 2000

En començar el «darrer capítol» de l'any jubilar podríem experimentar l'absència d'allò que hem tingut durant aquests darrers anys: una pauta coherent per a la pastoral de preparació i celebració del Jubileu del 2000. En aquest sentit, la carta apostòlica TMA ha estat una ajuda important. Però en realitat, aquesta pauta no ens manca: és el «darrer capítol» de la mateixa carta, i l'afirmació és doble: «L'Església també en el futur continuarà essent missionera: el caràcter missioner forma part de la seva naturalesa» (núm. 57), i «El futur del món i de l'Església pertany a les joves generacions que, nascudes aquest segle, seran madures el vinent, el primer del nou mil·lenni. El Crist escolta els joves... Si saben seguir el camí que (Crist) indica, tindran l'alegria d'aportar la pròpia contribució perquè el Crist sigui present en el segle vinent i en els successius, fins a la consumació dels temps» (núm. 58). L'Església demostrarà que el Jubileu 2000 ha estat fructuós en la mesura que s'enardeixi en la missió. És significa-

tiu que el Papa, en la síntesi de la història de la missió (núm. 57), acabi el procés parlant de la nova evangelització d'Europa: «S'imposa la tasca urgent d'oferir novament als homes i a les dones d'Europa el missatge alliberador de l'Evangeli. Es repeteix en el món la situació de l'Areòpag d'Atenes, on va parlar sant Pau. Avui són molts els «areòpags», i força diversos: són els grans camps de la civilització contemporània i de la cultura, de la política i de l'economia. Com més s'allunya l'Occident de les seves arrels cristianes, més esdevé terra de missió, en la forma de variats «areòpags»» (núm. 57).

L'Església s'equivocaria si pensés en el poder per afrontar una tasca tan gran. La imatge de Crist captiu de Pilat és el d'una força esperançadora extraordinària; també l'Església està aparentment indefensa enfront del poder d'aquest món. Però el Crist ha nascut i vingut al món, ara fa 2.000 anys, no pas per lluitar amb homes d'aquest món, sinó per anunciar i comunicar la veritat i l'amor de Déu: tots els qui són de la veritat escolten la seva veu. Aquest és el camí de l'Església.

petites homilies

L'home

Josep M. Aragonès,

rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa. Crist Rei. El que tots els humanismes han cercat —i cerquen—, l'exaltació de l'home, Daniel ho veu realitzat en aquest personatge misteriós. El Fill d'home. L'home en definitiva. Sorgit del vell tronc de la humanitat. Producte del poble i de la història. Que endinsa les arrels en l'humus de la vida i de la mort, del goig i del sofriment, de l'amor i de l'odi de totes les generacions d'homes i dones del món. L'home. Que tira endavant. Puja, afuat com un xiprer. Punta de llança que travessa els espais i entra fins a la presència de Déu. Tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. El Messies. L'home més il·lusionadament esperat del món. Daniel s'atura aquí. La força de la seva visió no arriba més enllà.

Allò que Daniel va entreveure, ho ha dut a terme Jesucrist, el testimoni fidel, el primer resuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra. Jesús és l'home —recapitulació i centre de tota trajectòria humana— que s'ha presentat davant del Pare, el qui l'ha fet seure a la seva dreta. Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare. El Rei comparteix la reialesa amb els seus germans. Així una vegada més apareix redempto-

ra la seva obra. Ha rescatat l'home —la humanitat— tornant-li la dignitat original i introduint-lo en el misteri dinamitzador de la vida íntima de Déu. L'obra de Crist ultrapassa tot el que pugui somniar la més atrevida de les ideologies. Que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén.

Tornem a tocar terra. L'obra de Crist és aquí i ara. Comença i es fa amb l'home. L'home i la dona concrets. S'acaba allà dalt. Però és aquí. Sense triomfalismes. Fins i tot amb aires de derrota. Però hi és. No amb la força del poder. Si fos d'aquest món, els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. Hi és amb la força de la veritat. La veritat nua i trista, desarmada dels homes del poble. Que els poderosos no volen veure i fins la menyspreen. Ets tu el rei dels jueus? No ho sembles pas. Sempre les aparences enganyoses. Surt de vós, això que em pregunteu? Cal anar a fons. Fins allà on hi ha l'home sense additaments —sincer— que és cadascú. Allí s'hi troba la fe. Però ens movem per altres paratges superficials, nosaltres. O són d'altres els qui us ho han dit de mi? Quan ens diem cristians, per boca de qui parlem? L'home. Hi sabem veure Crist Rei en els ulls espantats de l'home que mor de fam, del qui no té treball, de l'emigrant rebutjat, del qui vol llibertat i el garrotegen, del qui cerca Déu i li ofereixen un ídol? Mireu, ve sobre els núvols, i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar.

«Judici de Jesús», obra de Tintoretto (Acadèmia de Sant Roc de Venècia).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

NOVEMBRE

26. Diumenge

Jesucrist, Rei de tot el món (S) Blanc. Lectures: Daniel 7,13-14 / Salm 92 / Apocalipsi 1,5-8 / Joan 18,33b-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan Berchmans, S.J.; Silvestre, ab. fdr.; Conrad, b.; Sirici, p.; Didí, mr.; Lleonard de Porto Maurici, franc.

Festa Major: a Maïans i la Selva del Camp.

27. Dilluns

Fèria. Verd. Lectures: Apocalipsi 14,1-13,4b-5 / Salm 23 / Lluc 21,1-4

ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu de la Medalla Miraculosa*. Sants, Basileu, b. mr.; Facund i Primitiu, mrs.; Valerià i Virgili, bs.; Barlaam, mr. Beat Ramon Llull, mr.

28. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: Apocalipsi 14,14-19 / Salm 95 / Lluc 21,5-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sòstenes, deix. de S. Pau; Ruf, mr.; Papinià i Mansuet, bs. mrs.; Jaume de la Marchia, franc. Santa Caterina Labouré, vg.

29. Dimecres

Fèria. Verd. Lectures: Apocalipsi 15,1-4 / Salm 97 / Lluc 21,12-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sadurní, b. mr.; Sisini, diaca, mr.; Paramó i comps. mrs.; Filomè i Demetri, mrs. Santa Il·luminada, vg.

Festa Major: a Montornès del Vallès, la Pedra, la Riba, Sant Sadurní d'Anoia i Sant Serni.

30. Dijous

Sant Andreu, Apòstol (F) Vermell. Lectures: Romans 10,9-18 / Salm 18 / Mateu 4,18-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Troià, b.; Càstul, mr.; Constanç, cfr. Santes, Maura i Justina, vgs. mrs.

Festa Major: a Borrassà, Castellcir, Gurb de la Plana, Ivars d'Urgell, Oristà, Òrius, Pruit, Sagàs, Sant Andreu de la Barca, Sant Andreu de Llavaneres, Sant Andreu de Palomar (Barcelona), Sant Andreu de Terri, Serinyà, Tona, València d'Àneu i Vallgorguina.

DESEMBRE

1 Divendres

Fèria. Verd. Lectures: Apocalipsi 20,1-4.11-21,2 / Salm 83 / Lluc 21,29-33

ALTRES CELEBRACIONS: *Primer divendres del mes*. Sants, Eloi (o Eligi), b.; Nahum, profeta. Santes, Natàlia, matr., i Cànida, mr.

Festa Major: a Martinet.

2. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Apocalipsi 22,1-7 / Salm 94 / Lluc 21,34-36

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cromaci i Non (o Nonus), bs. Santes, Bibiana, vg. mr.; Aurèlia, Paulina i Àdria, mrs. Beata Maria Angela Astorch, mja.

Lectures bíbliques

Diumenge XXXIV o
darrer durant l'any

Solemnitat de Crist Rei

Cicle B

Lectura primera

Dn 7,13-14

Lectura segona

Ap 1,5-8

La seva sobirania és eterna

Lectura de la profecia de Daniel

Tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

El sobirà dels reis de la terra... ha fet de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jesucrist és el testimoni fidel, el primer resuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra.

Ell ens estima i ens ha alliberat dels nostres pecats amb la seva sang per fer de nosaltres una casa reial, uns sacerdots dedicats a Déu, el seu Pare; que li sigui donada la glòria i el poder pels segles dels segles. Amén. Mireu, ve sobre els núvols i tothom el veurà amb els propis ulls, fins aquells que el van traspasar, i totes les famílies de la terra es lamentaran per ell. Sí, amén.

Jo sóc l'Alfa, la primera lletra de l'alfabet, i l'Omega, que és la darrera, diu el Senyor Déu, el qui és, el qui era i el qui ha de venir, el Déu de l'univers.

Al·leluia

Mc 11,10

*Beneït el qui ve en nom del Senyor.
Beneït el Regne del nostre pare David,
que està a punt d'arribar.*

Evangeli

Jo 18,33b-37

Teniu raó: jo sóc rei

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Pilat digué a Jesús: «Ets tu el rei dels jueus?» Jesús contestà: «Surt de vós això que em pregunteu, o són d'altres els qui us ho han dit de mi?» Respongué Pilat: «Jo, no sóc pas jueu. És el teu poble i els mateixos grans sacerdots, els qui t'han entregat a les meves mans. He de saber què has fet.» Jesús respongué: «La meua reialesa no és cosa d'aquest món. Si fos d'aquest món els meus homes haurien lluitat perquè jo no fos entregat als jueus. I és que la meua reialesa no és d'aquí.» Pilat digué: «Per tant, vols dir que ets rei.» Jesús contestà: «Teniu raó: jo sóc rei. La meua missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i per això he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meua veu.»

Salm responsorial

92,1ab, 1c-2, 5 (R.: 1a)

El Senyor és rei, va vestit de majestat.

El Senyor va vestit i cenyit de poder.

R. El Senyor és rei, va vestit de majestat.

Manté ferm tot el món, incommovible.

El vostre soli es manté des del principi, vós sou des de sempre. R.

El vostre pacte és irrevocable;

la santedat, Senyor, escau a casa vostra al llarg de tots els temps. R.

Barcelona

diòcesis

Dia mundial dels Sense Sostre

■ Càritas i la Fundació Arrels organitzen la tercera Jornada de les Persones Sense Llar

BARCELONA.— En commemoració del dia mundial dels Sense Sostre, el 26 de novembre, Càritas diocesana de Barcelona i la Fundació Arrels organitzen dos actes. D'una banda, el 23 de novembre es desenvolupa la taula rodona *Utopia i possibilitats*, a

dos quarts de vuit del vespre a les Xavieranes del carrer Mercaders, 32. De l'altra, el 30 de novembre té lloc la tercera Jornada de les Persones Sense Llar, des de les deu del matí fins a dos quarts de vuit del vespre al Centre Cívic de les Cotxeres de Sants.

Aquesta jornada, que arriba enguany a la tercera edició, s'adreça a professionals i representants d'entitats i serveis d'atenció a persones sense llar de la demarcació de Barcelona. Obrirà la jornada Pedro Cabrerà, sociòleg, director de l'Escola de Treball Social de la Universitat Pontifícia de Comillas i director de l'estudi conjunt de Càritas espanyola i aquesta universitat *L'acció social amb les persones sense llar a Espanya*.

Amb aquests actes Càritas pretén posar sobre la taula dues propostes que poden contribuir a millorar la qualitat de vida dels

sense llar, definits per l'Observatori Europeu dels Sense Sostre com totes aquelles persones «que no poden conservar o accedir a un allotjament adequat, permanent i que proporcioni un marc estable de convivència, ja sigui per raons econòmiques o altres barreres socials, o bé perquè presenten dificultats personals per dur una vida autònoma». Sota aquesta denominació comuna trobem situacions tan diferents com famílies desnonades; divorciats el domicili familiar dels quals ha estat assignat al cònjuge; persones que es desplacen des d'altres zones o països buscant feina; malalts físics o mentals sense família i

incapaços de valer-se per ells mateixos; persones que rebutgen (o són rebutjades per) el seu entorn familiar; famílies que viuen en allotjaments inapropiats o inestables, i les persones que viuen al carrer de forma habitual, sobrevivint entre activitats marginals i ajudes institucionals.

Com que l'últim estudi sobre persones sense llar es remuntava al 1985 i com que d'aleshores ençà la societat espanyola ha experimentat grans transformacions, Càritas espanyola va proposar a la Universitat Pontifícia de Comillas la realització d'un estudi conjunt, amb la col·laboració dels centres i serveis que la societat espanyola posa a disposició de les persones sense sostre, sobre la realitat de les persones sense llar en aquest moment de la nostra història: *L'acció social amb les persones sense llar a Espanya*. Del total de 668 centres detectats al llarg del territori espanyol, 382 van respondre al qüestionari enviat per a l'estudi.

Segons les dades facilitades, per tant, el nombre estimat de persones que recorren als diferents Serveis d'Allotjament de l'Estat espanyol al cap de l'any oscil·la entre les 20.000 i les 30.000 persones. Entre aquestes, els grups que més estan augmentant, segons la percepció dels centres, són immigrants, joves, dones i famílies. En forma de conclusions, l'estudi evidencia que ens trobem davant d'un col·lectiu que és l'exemple màxim de l'exclusió, que no ha arribat a prendre part significativa en el sistema de protecció social i que hi ha dificultats per a un treball d'inserció. En aquest sentit, l'estudi posa de manifest que la xarxa assistencial dels sense sostre és majoritàriament privada, amb gairebé un 80% de centres de titularitat privada enfront d'un 17% de públics. Més des les tres quartes parts dels centres privats són religiosos. (C.C.)

Grup de transeünts a la Casa d'Acollida de Càritas interparroquial de Tortosa.

El repte dels transeünts a Tortosa

A Tortosa, Càritas interparroquial creix davant del repte dels immigrants que busquen feina i dels transeünts que no poden treballar. La Casa d'Acollida, regentada per les Filles de la Caritat, acull una mitjana diària de cinc a set persones cada vespre i nit, però el mes d'octubre hi va haver una allau: 139. Aleshores es va demanar ajut i la resposta va ser ràpida: des dels comerciants del mercat públic que van regalar queviures fins a famílies que van donar diners, mobles o roba. Ara, la capacitat en llits és d'onze per a homes i dos per a dones. A les tres religioses cal sumar-hi una dotzena de voluntaris. Informen els responsables que justament pensant en els sense sostre han acceptat davant notari la cessió d'un habitatge situat a prop de la Casa d'Acollida, mentre que una família en fa cessió d'un altre per a deu anys. Càritas habilitarà tots dos habitatges i els equiparà per acollir no només una nit, sinó setmanes i mesos fins que trobin treball. (J.B.B.)

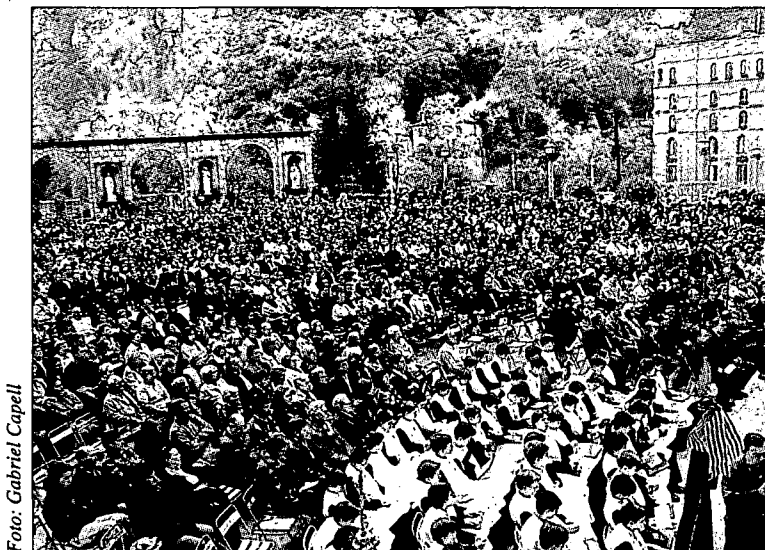

Foto: Gabriel Capell

Més de 3.000 persones van assistir a l'acte.

Montserrat acull setanta germandats de la diòcesi

MONTSERRAT.— El Consell General de Germandats i Confraries de l'arxidiòcesi de Barcelona va organitzar un romiatge a Montserrat com a acte de cloenda de l'any jubilar. Més de 3.000 persones, pertanyents a setanta germandats, van respondre el 29 d'octubre a la convocatòria.

A les onze del matí va tenir lloc la missa conventual concelebrada, que de forma extraordinària es va celebrar a l'exterior de la basílica i que va ser oficiada per l'abat de Montserrat, Josep M. Soler. En acabar la missa, el president del Consell, Alberto Sanahuja, va llegir sengles cartes del cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, i del president de la Generalitat, Jordi Pujol, en què excusaven la seva absència a l'acte per motius d'agenda i mostraven el seu suport al moviment confrare.

En aquest sentit, com a resposta a les veus que havien manifestat que l'absència del cardenal Carles a l'acte havia estat decidida a última hora i l'havien relacionada amb una presumpta crisi al monestir de Montserrat, el Consell General de Germandats i Confraries aclareix que la carta i la no-assistència del cardenal eren conegudes pel mateix Consell des de feia aproximadament un mes. Aleshores, el cardenal Carles havia informat al president del Consell General de la seva absència i havia delegat tota la seva representació a l'abat de Montserrat.

A les quatre de la tarda va tenir lloc a la basílica el rés del Rosari, en què va destacar la intervenció del cor de la Germandat del Rocío de Barcelona, que va cantar els diferents misteris del Rosari. Malgrat que la basílica era plena de gom a gom, es va aconseguir un silenci espectacular.

Cal valorar molt positivament l'esperit d'unitat i de respecte que va regnar durant tota la jornada, amb la convivència sota una mateixa devoció de germandats de gran arrelament a Barcelona com Sant Marc Evangelista de la catedral de Barcelona (any 1202), passant per altres que tenen les seves arrels molt lluny, com les del Rocío, fins a nombroses confraries de Setmana Santa de l'Hospitalet, Barcelona, Badalona, Santa Coloma de Gramenet, Castelldefels, etc. Aquest mateix esperit ha regnat durant tot l'any jubilar, que va començar de forma multitudinària a Santa Maria del Mar i que ha continuat amb altres actes com ponències, exposicions, trobades i pregons. (Manuel Zamora, vocal de premsa del Consell General de Germandats i Confraries de l'arxidiòcesi de Barcelona)

José Luis Gago

mini homilias

Ciclo C

José Luis Gago

MINIHOMILIAS

Cicle C

Reflexions breus per viure espiritualment cada diumenge de l'any i les festes més importants.

La mida del llibre permet fer-lo servir en qualsevol ocasió

17 x 11 cm 128 pàg. 600 ptes.

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid

Tel. 915 546 102 i 915 546 484 - Fax 915 546 487

narcea@informet.es

www.narceaediciones.es

Barcelona

Relleu a la junta del Fòrum d'Organitzacions Catòliques

■ Fernández Coll convida a fer realitat la comunió eclesial a través del fòrum

BARCELONA.— Obra de Maria-Moviment dels Focolars, Equips de la Mare de Déu, Seminari del Poble de Déu i Auxiliars Seglars Diocesans són les quatre noves incorporacions a la junta del Fòrum d'Organitzacions Catòliques d'Adults. L'elecció, en què concorrien un total de nou associacions, es va fer efectiva en l'assemblea del 11 de novembre passat.

Per mandat estatutari, cada dos anys s'han de renovar quatre membres de la junta del fòrum, que en total està integrada per vuit associacions. Actualment, doncs, les quatre noves incorporacions s'uneixen en la junta del fòrum a Vida Creixent, Comunitat de Vida Cristiana Fòrum Joves, Comunitat de Vida Cristiana Berchmans i Comunitat de Vida Cristiana Clot. D'altra banda, les associacions que han sortit de la junta són Cursets de Cristiandad, Justícia i Pau, Moviment Cristià de Mestres i Professors i Legió de Maria. Tot i que el Fòrum d'Associacions

Catòliques d'Adults, que forma part de la Delegació general d'Apostolat Seglar, està constituït per 109 associacions de l'arquebisbat de Barcelona, només 35 van ser presents a l'assemblea. Josep Lluís Fernández Coll, president del fòrum, ho atribueix a les dificultats per arribar a les bases de les associacions i a la manca de consciència sobre el paper que té el fòrum. «Espero que les associacions que no hi van ser presents també tinguin la consciència de la importància que té que ens reunim de tant en tant per fer efectiva aquesta comunió que tots anhem», va manifestar Fernández Coll.

José Lluís Fernández Coll.

Precisament per evitar malentesos sobre el paper del fòrum, el mateix dia de l'assemblea es van presentar les conclusions de la comissió per a l'estudi de la ponència Com

fer realitat la comunió eclesial a partir del propi carisma. El tarannà del fòrum seria, en aquest sentit, el de ser el punt de trobada o la plaça major de les associacions que hi estan adherides per fer realitat una autèntica comunió eclesial, tot respectant al mateix temps el carisma, la manera de ser i l'organització de cadascuna de les associacions que l'integren. En aquest sentit, el president de FOCA va indicar que «sobretot el que aquesta ponència destaca, que és importantíssim, és la necessitat que no hi hagi una dispersió d'esforços, sinó que dintre de la riquesa i diversitat de carismes que constitueixen cada associació hi hagi una comunió. Mentre hi hagi aquesta comunió en un sentit eclesial i de tenir com a pròpia l'Església local, presidida pel pastor; quan tots estiguem integrats en aquest sentit i fem cas i seguim a partir del propi carisma les prioritats pastorals diocesanes, més junts ens trobarem i més Església farem». És per això que també va avançar que podria ser que a la llarga joves i adults constituïssin, a diferència d'ara, un sol fòrum: «Els adults tenim necessitat dels joves i els joves tenen necessitat dels adults.»

Carme Munté

25è aniversari del trasllat del cos del Dr. Tarrés

BARCELONA.— El 6 de novembre —diada de Sant Sever, bisbe màrtir de Barcelona— a l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià es commemorava amb una solemne concelebració el 25è aniversari del trasllat del cos del Dr. Pere Tarrés des del cementiri de Montjuïc a aquesta església i, a la vegada, es feia memòria dels cinquanta anys de la seva pietosa mort a la clínica de la Mare de Déu de la Mercè, esdevinguda el 31 d'agost de l'any 1950.

L'aniversari del trasllat de les despulles del Dr. Tarrés és preparat, cada any, per una entitat o un grup relacionat amb la vida i les obres del Dr. Tarrés. En aquest any que es commemoraven els 50 anys de la seva mort i els 25 del seu trasllat ha estat el Consell Presbiteral del bisbat de Barcelona qui ha tingut cura de la celebració, ja que el Dr. Tarrés va ser membre del

Mons. Soler Perdiguó va presidir la celebració.

presbiteri barceloní des de la seva ordenació, el dia 30 de maig del 1942.

Per una obligada absència del Sr. cardenal, va presidir l'eucaristia el bisbe auxiliar Dr. Carles Soler, acompanyat dels bisbes Dr. Ramon Daumal i Dr. Pere Tena; del secretari del Consell Presbiteral, Mn. Josep Maria Jubany; del rector de Sarrià, Mn.

Manuel Valls; del rector del Seminari, Mn. Francesc Prieto; del vicepostulador de la causa de beatificació, Mn. Francesc Raventós, i de més de seixanta preveres, assistits pels seminaristes de Barcelona.

El secretari del Consell Presbiteral, en començar la concelebració, presentà el Dr. Tarrés com a prevere de Barcelona i va recordar les efemèrides que es commemoraven, fent palès el gran exemple que deixà arreu el servent de Déu. També va llegir una carta de l'arquebisbe de Barcelona, cardenal Ricard M.

Carles, en què excusava la seva absència tot manifestant, una vegada més, la seva estima envers el Dr. Tarrés.

Proclamades les lectures, el bisbe Soler va predicar l'homilia comentant els textos bíblics i fent sobresortir la sol·licitud del Dr. Tarrés envers els pobres i els malalts, fins i tot envers els malalts d'esperit, és a dir, els

pecadors. Digué que el presbiteri diocesà sent la necessitat de tenir el goig de veure com un dels seus membres gaudeix de l'honor dels sants, i que tot i ser testimoni d'una època és ben actual, adreçant-nos a tots un prec a viure units i amb uns mateixos sentiments. Finalment va recordar la seva exemplar donació total, sense reserves, a Jesucrist.

Va acabar l'acte el vicepostulador, que va explicar a l'assemblea l'estat del procés i com el cardenal, en la seva estada a Roma, pensava anar a la sagrada Congregació per les Causes dels Sants per demanar l'acelerament de l'estudi de la causa i que s'espera la decisió de Roma per veure aviat la beatificació. Va anunciar que ja estaven editats els diaris íntims del Dr. Tarrés (diari de temps de persecució, diari de Seminari i diari de malaltia), fins ara inèdits, i que el museu-memorial del Dr. Tarrés, on s'exposaran els principals records que d'ell es tenen, no ha estat possible inaugurar-lo, esperant poder fer-ho l'any vinent. (C.C.)

FEI CULTURA

CONFERÈNCIA-COL·LOQUI
Barcelona, 1 de desembre del 2000

VALORS DE LA POLÍTICA I FAMÍLIA

Molt Honorable Sr. Joan Rigol i Roig,
president del Parlament de Catalunya

Presideix l'acte l'Emm. i Rvdm. Sr. Ricard Maria Cardenal Carles

Sala d'actes del Col·legi Teresianes
Carrer Ganduxer, 85
Pàrquing gratuït

Inici de l'acte: 20 hores
Duració: 2 hores
Ponència en català

Jubileu dels centres d'esplai del MCEC

BARCELONA.— Sota el lema «Instrumentes de Festa», el 25 de novembre té lloc al Moll de la Fusta una trobada lúdico-festiva de tots els centres d'esplai federats al Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) de la Fundació Pere Tarrés amb motiu del Jubileu 2000. La festa s'inicia a les 15.30 h i serà un compendi de proves, tallers, jocs, dinàmiques, danses i cançons al voltant de sis temes: *Justícia, Perdó, Defensa de la Terra, Ecumenisme, Abolició del deute extern i Denúncia de l'explotació infantil.*

Després de les activitats al Moll de la Fusta, tots els participants es traslladaran cap a la plaça de la basílica de la Mercè,

on, acompanyats per grups d'animació, pallassos, cants i representacions, es viurà el moment final de la trobada. Aquest darrer moment girarà al voltant del conegut text de la pregària de sant Francesc d'Assís «Senyor, feu-me instrument de la vostra pau...».

Com assenyala Badó Roura, consiliari de la Zona 1 —d'on ha partit la iniciativa d'aquesta jornada— i ànima de la diada, «aquest dia especial intentarà ser un moment per fer-nos esdevenir instruments de festa, la festa de Crist, la festa del Regne. Per això reviuem el sentit del perdó i la reconciliació per tal d'apropar-nos a unes relacions interpersonals més sinceres i profundes». (C.C.)

Solsona

«M'he fet capellà per estar al costat de les persones»

■ Mn. Ramon M. Serchs, nou delegat de Mitjans de Comunicació Social

SOLSONA.— Amb deu anys de mestre sobre les espatlles que ha exercit a la seva ciutat natal, Berga, i amb 38 anys complerts, Mn. Ramon M. Serchs gairebé ha esmerçat tots els mitjans formatius per a la joventut: teatre, ràdio, esplai, casals, sardanes, muntanya...; els joves i els infants han estat i són la seva passió. Així madurà la seva vocació al sacerdoci. Va entrar al Semi-

nari, i fa dos anys que és sacerdot. Forma part de l'equip parroquial de Cardona, juntament amb dos preveres més i amb Mn. Antoni Guixé, com a rector. A l'estiu s'ha estrenat en el nou nomenament: director de la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Solsona. Ell, tanmateix, no renuncia a la Pastoral Juvenil i a donar escalf humanodiví a tantes persones.

—Un bisbat petit, el més xic de Catalunya, però ple de vitalitat quant als mitjans de comunicació: revista diocesana, full, butlletí i, fins i tot, possibilitat de connexions pròpies amb Ràdio Estel. Val la pena dedicar tant d'esforç a la pastoral dels mitjans de comunicació?

—Penso que sí. Encara que és veritat que els mitjans de comunicació no ho són tot, són eines i un tipus d'eines que fa servir el món d'avui. Per tant, val la pena usar-les en la mesura de les nostres possibilitats. A més, es complementen amb la tasca pastoral de relació que cal mantenir amb els grups i les persones. A través dels mitjans podem fer arribar missatges a la gent més propera, però també ens permeten arribar a molta altra gent.

—Dos anys de sacerdoci i de cop i volta li cau la responsabilitat de mitjans de comunicació del bisbat de Solsona. Com s'ho ha pres?

—Tampoc no ha vingut així de cop. Quan al Seminari vaig plantejar als formadors si podria o hauria d'ampliar estudis de teologia em van proposar fer-ne de comunicació, amb la visió de futur d'assumir la delegació. Els dos darrers anys de Seminari vaig compaginar la teologia amb un postgrau de comunicació a la Universitat de Salamanca. Allò em va obrir els ulls a aquest món tan ampli i vaig dir que caldria buscar algú amb alguna carrera de Ciències de la Comunicació per fer-ho millor. Em van dir que, si volia, ho fes jo mateix. L'anterior delegat ha esperat que fes dos cursos a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna i aquest any he agafat el relleu de la delegació mentre continuo fent la carrera de periodisme.

—Com valora els seus antecessors en el càrrec?

—De fet jo només conec la tasca de Mn. Climent Forner, que amb 27 anys al davant de la delegació ha fet una gran feina, i això mai no li agrairé prou. Només mirant el *Full Diocesà*, amb tota la seva evolució, ja és un gran mèrit. També ha sabut copsar que el món dels mitjans ha canviat molt, i per això ha accelerat el relleu.

—Joventut, parròquia, estudis a la facultat, mitjans... Com ho porta?

—Intento portar-ho el millor possible, però la veritat és que les setmanes i el

Mn. Ramon M. Serchs.

mesos em passen volant. M'agrada aquest món dels mitjans que estic descobrint, amb la seva gent, però m'he fet capellà per estar al costat de les persones i de cap manera voldria renunciar a treballar a la parròquia. Amb la catequesi, els escoltes, els esplais del bisbat, Càritas..., fins i tot preparant el sermó del diumenge, m'hi sento molt a gust. L'equip que formem amb els altres capellans de Cardona i els laics que ens ajuden permeten que, de moment, ho pugui continuar fent tot.

—Com qualificaria els mitjans de l'Església a Catalunya?

—Hi ha prou riquesa i es fa una bona feina, però perill de tenir-ho tot dispers. Es podrien unir esforços per oferir encara més qualitat. Ens costa transmetre i oferir l'actualitat al dia, com fan els altres col·lectius de la societat. No ens podem conformar anant a ròssec, tenint programes en horaris intempestius... Una feina de reflexió conjuntament amb les

mateixes Facultats de Ciències de la Comunicació, la Fundació Claret i altres grups interessats ens ajudaria a tots a tenir bons mitjans.

—Què cal renovar en els mitjans de comunicació de l'Església?

—Penso que una bona productora de material audiovisual ens permetria difondre la nostra realitat a moltes emissores de ràdio i televisions locals o comarcals que ho emetrien de bon grat. Apostar per uns gabinets de comunicació i serveis de premsa ens oferiria la manera de comunicar d'avui. Per exemple, avui, no ser a Internet és una manera de ser-hi, o sigui, de dir: «nosaltres no existim» o bé «el que us podem oferir no val la pena». I això no és pas així. Sant Pau en va fer de tots colors escampant l'evangelí per la Mediterrània; en canvi nosaltres, amb tantes possibilitats, sovint estem ancorats en el passat.

Benet Roigé

Pregària de Taizé a Solsona

SOLSONA.— 150 joves de 16 a 30 anys de diferents localitats del bisbat (Berga, Navàs, Balsareny, Cardona, Súria, Solsona, Tàrraga, Cervera, Mollerussa, el Palau d'Anglesola, Verdú...) es van aplegar l'11 de novembre a Solsona en una trobada per conèixer l'estil de pregària de Taizé així com la propera Trobada Europea de Joves. Convocava la Delegació de Pastoral Juvenil del bisbat de Solsona.

Taizé és un monestir del centre de França on, des dels anys quaranta, es concentren cada any milers de joves per pregar i reflexionar sobre la pau, la reconciliació i la solidaritat entre els pobles. Taizé acull les diverses confessions cristianes (catòlics, protestants, anglicans...) i és portat per la comunitat de germans de Taizé. Cada any durant les festes de Nadal en alguna ciutat d'Europa s'organitza la Trobada Europea de Joves. Enguany se celebrarà a Barcelona del 28 de desembre a l'1 de gener i s'hi espera l'arribada de més de 70.000 joves d'arreu del món.

Per presentar la trobada de Barcelona es va desplaçar a Solsona el germà João de Taizé. Els actes van començar amb un vídeo sobre Taizé i les trobades. A continuació els joves van poder presenciar, en forma de taller, el testimoni d'altres joves que van participar aquest estiu passat en activitats de pelegrinatge i servei: Trobada Mundial de la Joventut a Roma, camí de Santiago i experiència de voluntariat a l'Índia. Seguidament, es va celebrar la pregària a l'església del Cor de Maria de Solsona conduïda pel germà João, i amb l'acompanyament d'un grup musical. L'estil de pregària de Taizé destaca pel cant repetitiu que es va aprofundint juntament amb els textos bíblics seleccionats i els moments de silenci.

Acabada la pregària el germà João va presentar la trobada de Barcelona i va convidar els joves del bisbat de Solsona a participar-hi. La Delegació de Joventut del bisbat està treballant per formar grups que hi puguin assistir.

Entre els assistents a la pregària de Taizé hi havia una colla de nois que van participar durant tot el dia d'una trobada vocacional organitzada per la Delegació de Vocacions, joves que van assistir a la presentació del curs *Projecte joves amb el Tercer Món*, organitzat per les delegacions de Joventut i de Missions, els membres del Curs d'Animadors de Pastoral Juvenil del bisbat, nois i noies que es preparen per a la Confirmació a les diferents parròquies, escoltes... (C.C.)

Fernando Pinós Galeria d'Art

Exposició de mobiliari
JOAN BUSQUETS
(octubre-desembre del 2000)

Compro:
Pintura i dibuixos d'artistes catalans i espanyols / Mobles antics i d'estil / Làmpades antigues / Llibres i biblioteques / Passo a domicili a qualsevol lloc i pago al comptat / Peritatges gratuïts per escrit
Tel. i Fax: 934 677 203
c/ Consell de Cent, 325 - 08007 Barcelona

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per a convalescències. Pocs places.

Tel. 934 274 453

COSM PRIMERA AGÈNCIA MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

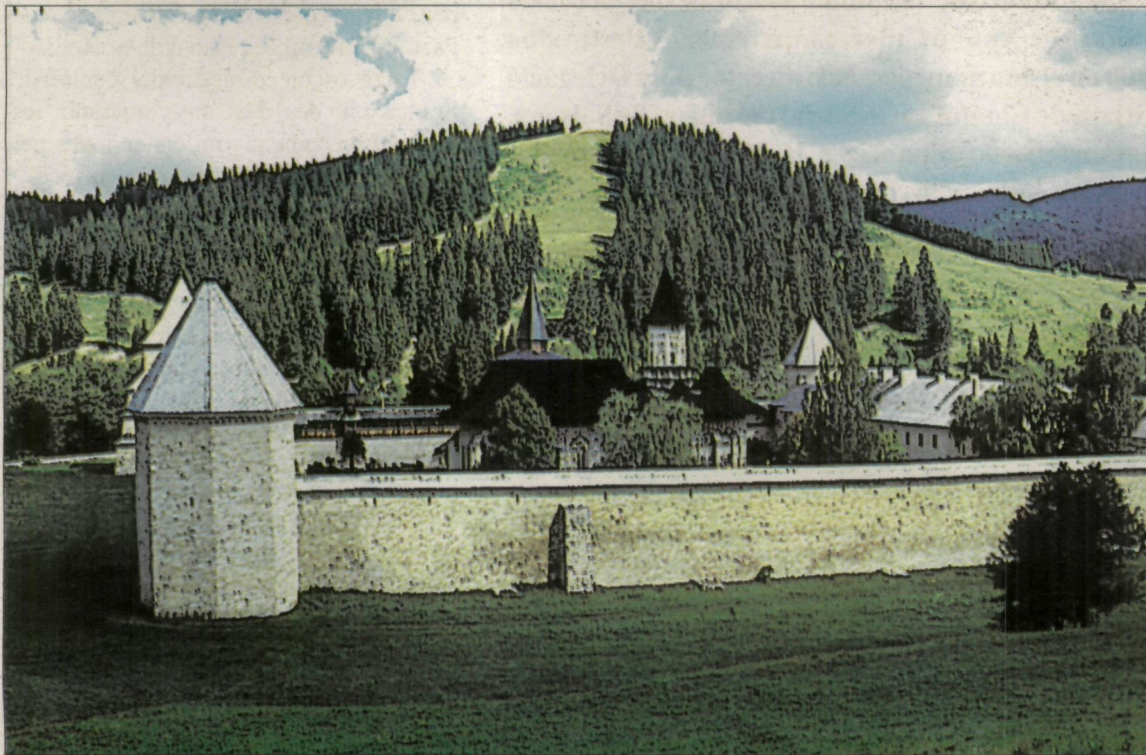
Més de 25 anys d'experiència.
Dirigida per Psicòloga col·legiada.
Garantia JAC Generalitat de Catalunya.
Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona
Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148
<http://www.agenciamatrimonial.com>

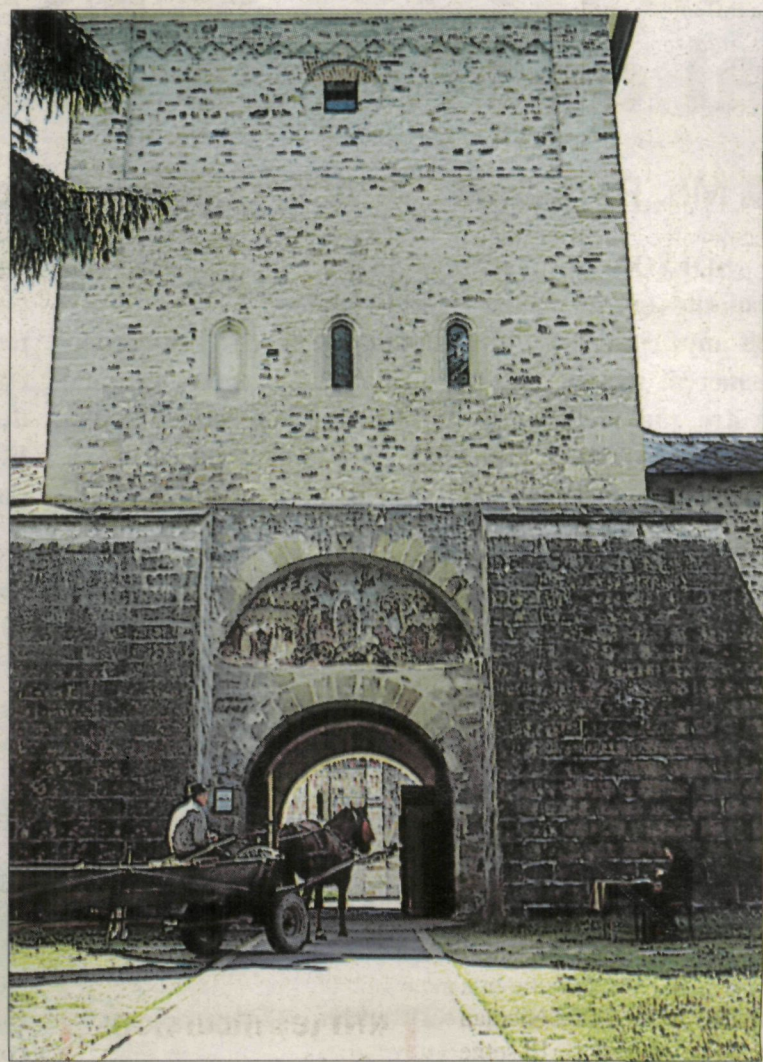
Pinzellades ortodoxes

La regió romanesa de Bucovina, al nord de la província històrica de Moldàvia, acull els monuments més representatius de l'art bizantí: els monestirs d'Arbore, Humor, Moldovita, Sucevita i Voronet. Declarats Patrimoni de la Humanitat per la Unesco

el 1993, els seus frescos són un dels màxims exponents de la pintura ortodoxa i representen una ostentació de color i imaginació en un país encara desconcertat després de la revolució del 1989 i la caiguda del règim comunista.

Panoràmica de Sucevita, amb la fortalesa defensiva.

Entrada al monestir de Sucevita.

Senyar-se és un costum arrelat entre els romanesos cada cop que passen per davant d'una església, ja sigui a peu, amb tren, amb autobús, amb carro o en els omnipresents *dacias*, el model de cotxe imposat per les hordes de Ceaucescu que persisteix a les precàries carreteres romaneses com a vestigi del passat. Un passat que, com el present, està marcat per la religió ortodoxa. Romania és l'únic país no catòlic la llengua del qual és d'origen llatí i, dels 23 milions d'habitants que té, el setanta per cent professen la religió ortodoxa i el sis per cent són catòlics, percentatge similar al dels protestants. Els romanesos són, per tant, un poble cristià, que va ser adoctrinat per l'apòstol Andreu a mitjans del segle I i que es van erigir durant decennis com la primera barrera de l'Europa feudal davant de les invasions procedents d'Àsia.

Ni les incursions dels tàrtars i turcs primer, ni el laïcisme comunista després —que va arrasar algunes esglésies i monestirs entre 1947 i 1989— van poder enderrocar els fonaments d'una fe ancorada en la vida rural i escenificada brillantment en els monestirs ortodoxos d'Arbore, Humor, Moldovita, Sucevita i Voronet. Només ara, un cop declarats Patrimoni de la Humanitat per la

Unesco, aquests monuments religiosos comencen a rebre les primeres subvencions que permetran restaurar alguns dels frescos més deteriorats i assegurar un futur tan resplendent com el de les pintures exteriors i interiors.

Els cinc monestirs estan enclavats a la regió de Bucovina, al nord-est de Romania, molt a prop de la frontera amb Moldàvia i Ucraïna. Els frescos de Voronet impressionen el visitant, encara que Moldovita i Sucevita gaudeixen d'un entorn natural comparable al Tirol austríac, en

què afloren el verd intens de les pastures i el folklore més autèntic del país més rural i pobre d'Europa, al costat d'Albània. Arbore i Humor completen aquesta paleta de pintor, on es barregen blaus, daurats, carmins i castanys per perfilar figures de serafins, àngels, profetes, apòs-

tols, bisbes i màrtirs. La funció d'aquestes edificacions religioses, protegides per ciutadelles sòlides amb murs de cinc metres d'alt i dos de gruix, torrasses de vigilància i robustos contraforts defensius, era senzilla. Contra els atacs dels turcs, habituals en els segles XV i XVI, els monestirs

emmurallats es convertien en l'únic refugi dels habitants de la zona, la gran majoria pagesos analfabets. Per aquest motiu i amb la finalitat d'adoctrinar els creients, es van pintar els murs exteriors de les esglésies amb escenes que narren esdeveniments bíblics, contes, llegendes, costums populars i fets històrics com la caiguda de Constantinoble.

«Els romanesos són un poble cristià que va ser adoctrinat per l'apòstol Andreu a mitjans del segle I»

VORONET

Enmig d'un poble a les fal·des de les muntanyes, envoltat per avetoses i rouredes i cases amb terrasses florides, s'alça des de fa cinc segles el petit monestir de Voronet, conegut com la Capella Sixtina d'Orient. Totes les pintures es projecten sobre un fons blau, color que figura als catàlegs internacionals al costat del verd de Veronese i el roig de Tiziano. La composició més àmplia i dramàtica la componen les escenes del Judici Final, en les quals es reconeix Adam i Eva i diversos profetes, jerarques i màrtirs conduïts per Moisès. En un altre lloc, una mà sosté la balança de la Justícia que pesa els pecats dels qui seran jutjats. Els dimonis es disputen les ànimes perdudes i els animals arrosseguen trossos de cossos humans per reposar els devorats per les feres. Només l'isard no du res perquè en la tradició romanesa

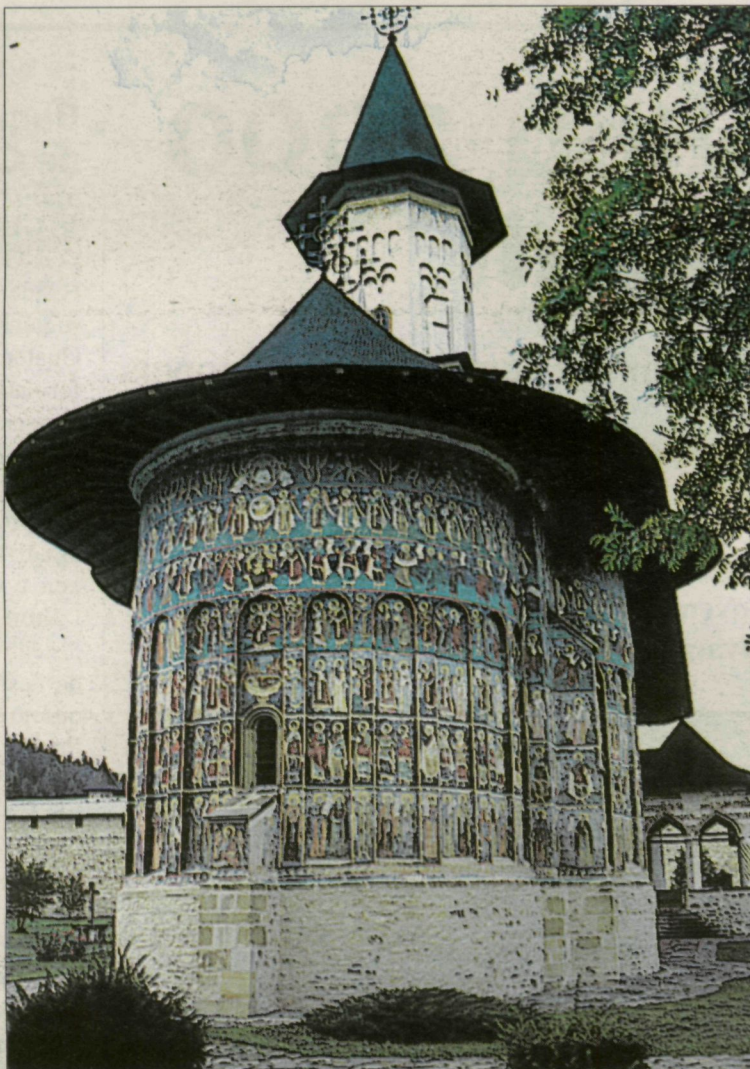
Voronet és una de les joies de l'art bizantí.

és símbol de la puresa. A les portes de l'Edèn apareixen pelegrins amb mitgets moldaus que es dirigeixen al paradís, mentre els condemnats a morir al foc etern porten turbants otomans. A la façana sud destaca l'Arbre d'Isaï —la iconografia del qual apareix a gairebé tots els monestirs moldaus i representa la continuïtat entre l'Antic i el Nou Testament— en un fresc amb més de cent personatges. També s'hi representen les vides de sant Nicolau, sant Joan el Nou de Suceava i sant Jordi, patró de l'església. El mur nord, més mal conservat que els anteriors, mostra escenes del Gènesi i la llegenda popular del pacte d'Adam amb el Dimoni, que es repeteix a Moldovita i Sucevita.

MOLDOVITA I SUCEVITA

El monestir de Moldovita, format per la sagristia i l'església de l'Anunciació, es va construir 44 anys després del de Voronet i mostra pintures al fresc de color ocre groguenc sobre fons blau fosc de l'Himne de la Mare de Déu, per exemple. Lamentablement, al mur nord amb prou feines es percep la decoració d'antany: escenes de la vida de la Mare de Déu, sant Nicolau i l'escala de les virtuts. El setge de Constantinoble (any 1453) ocupa un lloc privilegiat dins de la composició pictòrica, on la perspectiva exerceix un paper fonamental.

L'església del monestir de Sucevita és la que té més imatges i està dedicada a la Resurrecció. Síntesi harmoniosa entre l'art bizantí i gòtic, amb elements inspirats en les antigues esglésies de fusta, té escenes de la Santíssima Trinitat i de Venus, que simbolitza un himne litúrgic. A les pintures de Sucevita, més que en altres monestirs, destaca la narració, que compleix un objectiu educatiu i moral. Amb aquesta doble intenció es descri-

Sucevita, edificada a finals del segle XVI.

«Ni les incursions de tàrtars i turcs primer, ni el laïcisme comunista després, van poder enderrocar els fonaments d'una fe ancorada en la vida rural»

uen cicles complets de la vida dels sants, com sant Joan el Nou de Suceava, sant Joan Baptista i Moisès. També hi apareixien moments de la vida de Jesús, mira-

cles seus i la Passió. En aquest cas els frescos estan molt ben conservats, especialment la façana nord, que roman intacta, amb l'escena de l'escala de les Virtuts, la més impressionant per l'amplitud i el contrast i molt poques vegades present en l'art medieval. Les pintures simbolitzen la creença popular en el primer judici de les ànimes després de la mort. Al voltant de l'absis es desplega la composició dels Rangs, unió de totes les jerarquies del cel i la terra. Al mur sud, al costat de l'Arbre d'Isaï, es troba el fris dels savis filòsofs de l'antiguitat (Pitàgores, Sòfocles, Plató, Aristòtil, Sibila i Soló) amb sumptuoses capes bizantines. Plató llueix sobre el cap un fèretre petit ple d'ossos, símbol

L'escala de les Virtuts, a Sucevita.

de la meditació sobre la vida i la mort de l'ésser humà.

ARBORE I HUMOR

Els monestirs d'Arbore i Humor repeteixen les escenes plasmades a pinzellades pels mestres moldaus de l'edat mitjana a Moldovita, Sucevita i Voronet i completen les etapes clau d'un recorregut a través de la història i la geografia romaneses. Apòstols, evangelistes, filòsofs, màrtirs, àngels i dimonis, sobre els quals regna Déu, es barregen en una visió que continua merave-

llant encara avui de la mateixa manera especialistes i turistes, que a més se sorprenen en trobar durant el viatge per Bucovina rostres i vestits despresos dels murs dels monestirs. Durant cinc segles, aquests monuments religiosos han guanyat la batalla al vent, la pluja, la neu i als avatars de la història i han desbocat la imaginació de creients i no creients. Ara tenen el mateix efecte en turistes i pelegrins, i d'ells, en part, depèn que sigui així en el futur.

Text: Marcos Fraga

Fotos: Xufa

Detall d'un dels murs de Voronet.

La religió està sempre present als pobles romanesos.

Girona

La Missió Jubileu 2000 renova Palafrugell

■ Durant l'any es farà un seguiment dels compromisos comunitaris i personals

PALAFRUGELL.— El dissabte 25 de novembre culmina la Missió Jubileu 2000 que durant quinze dies ha dinamitzat la vida de la parròquia de Sant Martí de Palafrugell. L'acte final serà la Missa de Compromís a les vuit del vespre, però durant tot un any l'equip de la Missió, format per

fidels del poble i tres claretians, procurarà fer un seguiment dels compromisos comunitaris i personals. A més, per a cada dijous de Quaresma es proposa un espai de reflexió i diàleg, i del 4 a l'11 de novembre del 2001 es farà la Setmana de Renovació.

Tot aquest esforç té per objectiu renovar la comunitat parroquial, tant en els membres compromesos com en molts practicants ocasionals que segons el criteri del rector, Mn. Martirià Brugada, són «gent que se sent vinculada però que per diferents circumstàncies estan distanciats». Per tant es tracta «d'un projecte col·lectiu que dóna esperança i aglutina tant els que ja participen activament a la parròquia com el 95% de la població amb qui no trobem la manera de connectar perquè falten plataformes de relació».

En definitiva, el que es qüestiona són els mètodes de la nova evangelització, sobre els quals ja es va manifestar el Concili Provincial de Tarraconense, que va donar suport a la recuperació de les missions populars tot adaptant-les als temps actuals. Tot i que es conserva un record molt viu de l'activitat dels caputxins fa 200 anys, els qui més han rellançat aquesta tradició darrerament han estat els claretians, seguint l'impuls del seu fundador, que també va destacar en la difusió de les missions.

Va ser precisament amb ells que la parròquia de Sant Martí va contactar el 1998. Després de les primeres consultes amb el Consell Parroquial i rectors de pobles veïns, l'acollida era tèbia, de manera que la decisió del compromís final va ser un salt en el buit. Els primers resultats, però, han estat del tot satisfactoris. Ja abans de la inauguració, l'11 de novembre, amb una missa solemne presidida pel bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, unes 500 persones —la majoria no habituals de l'església— s'havien compromès a participar en les assemblees familiars.

Aquest primer èxit va estar sostingut pels dos anys de preparació dirigits pel provincial dels claretians, Ramon Olomí; el director de l'editorial Claret, Pere Codina, i el pare Josep Vilarrúbias. El resultat final s'analitzarà a partir de les activitats organitzades durant les dues setmanes. La primera setmana es va centrar en les assemblees familiars, consistents en unes trobades a cases particulars amb persones amb qui s'havia contactat pel sistema del porta a porta, i on segons Mn. Brugada es pretenia «crear expectatives a través de diverses qüestions posades a debat». En la segona setmana, amb les reunions de l'anunci de l'Evangeli s'ha donat una resposta cristiana a les preguntes suscitades. El rector està convençut que «és impossible pensar a fer això sense el centenar de laics que s'han compromès a participar-hi, dels quals la meitat són gent nova que no tenia amb nosaltres una relació directa».

La primera constància de missions populars a Palafrugell són les dues organitzades al segle XVIII i als anys 1858 i 1878. Al segle XX se'n va fer una el 1947 impregnada pel mal gust de la postguerra i el nacional-catolicisme, i que no es va poder oblidar fins a la del 1961, predicada pels claretians i que va obrir un llarg parèntesi fins ara, amb l'única excepció de la setmana mariana animada per la Casa Missió de Banyoles al 1963.

Guillem Farré

Beques per a estudiants de Guatemala

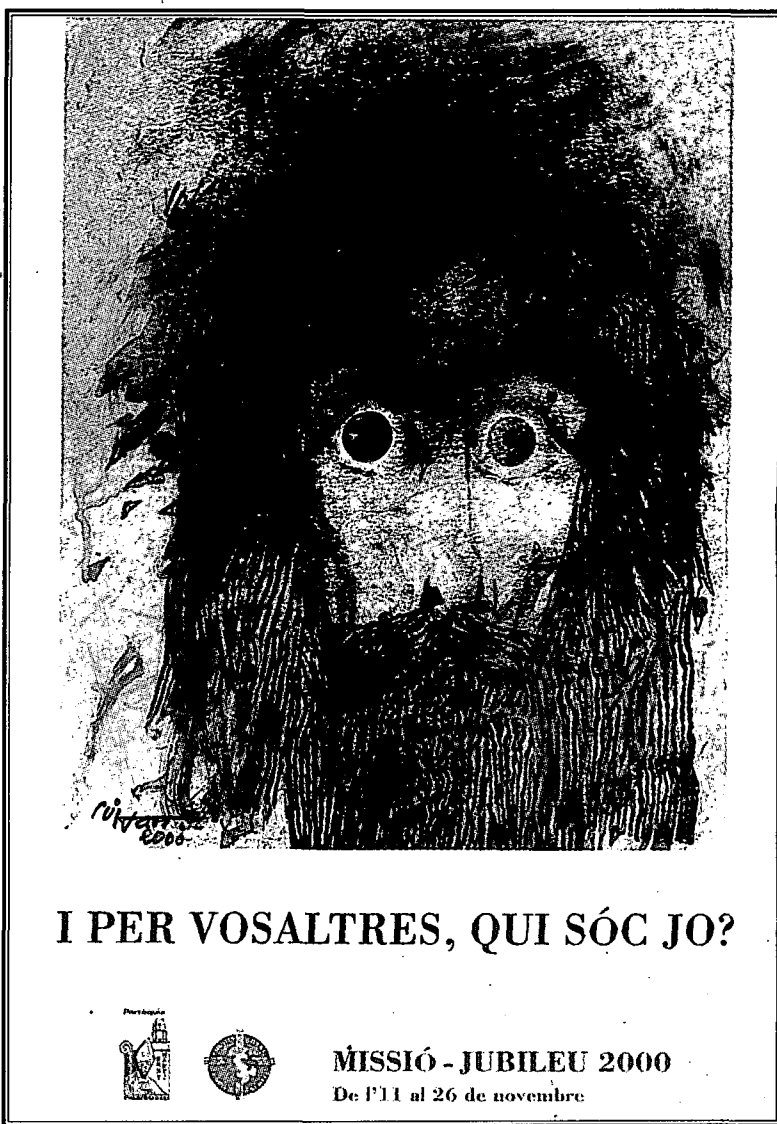
GIRONA.— La secció gironina de l'ONG vinculada als germans de La Salle, Proide, ha llençat una campanya per aconseguir beques que permetin a estudiants de Guatemala poder continuar el seu cicle formatiu fins a una titulació superior. Els alumnes pertanyen a l'institut de secundària Guillermo Woods, a Pueblo Nuevo, un centre pilot pel que fa a l'ensenyament, ja que promou una educació popular i participativa. Els 170 nois i noies que assisteixen a classe es troben sovint aturats a l'últim curs sense possibilitat d'accedir a les carreres universitàries perquè haurien de desplaçar-se a la capital amb un cost que no és accessible a les famílies. Per això Proide ha pensat que el mateix institut podria oferir les diplomatures de Magisteri i Agricultura i Ramaderia. Per a això es busca persones que vulguin pagar la beca corresponent a un curs escolar, de manera que en el termini de tres anys es puguin implantar els estudis superiors. La quantitat necessària és de 7.000 pessetes i es pot ingressar al número de compte de Proide 2100-3064-31-2500026416. (G.F.)

Orientacions a catequistes i professors de Religió

GIRONA.— En les glosses dominicals dels diumenges 29 d'octubre i 5 de novembre el bisbe de Girona, Jaume Camprodon, s'ha adreçat a catequistes i professors de Religió per donar-los orientacions en la tasca que els és confiada. En els dos casos demana que s'aprofundeixi l'arrelament en les parròquies, per exemple amb la lectura de la carta als catequistes en els consells parroquials o el diàleg permanent entre els rectors i els docents. També posa en relació la feina dels dos col·lectius dient que són dues dimensions d'un mateix procés. Camprodon explica que «l'assignatura de Religió presenta uns aliments nutritius, les seves peculiaritats i la seva història; la catequesi té un altre enfoc, intenta posar aquest aliment al cor del catequitzand perquè se'n nodreixi i hi conformi la vida».

Als catequistes els va recordar que la família i el marc social han deixat de donar de forma generalitzada referències cristianes, de manera que la catequesi ha d'aportar Jesucrist com a ideal de vida. També insisteix en la formació permanent dels catequistes. Camprodon va exposar aquests punts per primera vegada en la trobada d'inici de curs de catequesi.

Pel que fa als professors de Religió, el bisbe va dir que han de ser «persones d'Església que coneguin des de dins el fet religiós». Igual que amb els catequistes, insisteix en la formació perquè els docents estiguin al mateix nivell que en les altres assignatures. En aquest sentit Camprodon afirma que la Religió és «una assignatura bàsica» perquè contribueix a «comprendre la cultura d'occident», i anima els professors que participin en el claustre perquè s'integrin en «la formació integral dels alumnes». (G.F.)

Rètol de presentació de la Missió Jubileu 2000.

«Qui sóc jo?»

Pel Baix Empordà ja s'ha fet familiar la mirada esbatanada d'un personatge misteriós que interpel·la el passejant o el feligrès despitat: «Qui sóc jo?». És l'acrílic de 30x40 que el pintor Modest Cuixart va realitzar perquè servís de rètol de presentació de la Missió Jubileu 2000. Els textos que l'inspiren són la pregunta de Jesús als seus deixebles «I vosaltres, qui dieu que sóc?» (Mt 16,15), passant pels versets més visuals i impactants de la passió —Jesús coronat d'espines i amb el mantell de porpra (Jn 19,5); el traspassat (Jn 19,37)— fins a la resurrecció que manté les llagues (Jn 20,27) i la misteriosa afirmació de l'Apocalipsi: «el Fill de Déu, el qui té els ulls com una flama» (Ap 2,18).

Segons Mn. Martirià Brugada, «no es pot negar que el cartell qüestiona, no deixa indiferent, crea inquietud..., un rostre i una mirada que vol reflectir els sofriments, els neguits i —per què no?— les esperances dels homes». L'artista li ha donat el títol de *Verònica pantocràtica*, nom curiós si el que es pretenia era fer un retrat de Jesucrist, però que de fet ja va bé amb l'objectiu de la missió, que vol ampliar la mirada als conflictes del nostre temps per trobar-hi el Senyor.

Tortosa

Conferència vocacional en la festa del Reservat

■ Inauguració del bust del bisbe Manuel Moll

TORTOSA.—El secretari de la Comissió Episcopal de Seminari i Universitats, el Rvd. José Luis Moreno Martínez, oriünd de la diòcesi de Calahorra-La Calzada, va anticipar en el pròleg de la seva conferència les afirmacions del subtítol: «Doneu-me una pastoral bàsica nodrida en la iniciació cristiana

i després un prevere "content" de la seva vocació. Hi haurà recol·lectors de vocacions.» Al saló de conferències del Seminari diocesà, el 6 de novembre es va concentrar el presbiteri amb els seminaristes. La convocatòria tradicional responia a la 49a edició de la festa del Reservat.

En total, uns 120 clergues van seguir amb atenció la lectura de la conferència *L'animació de la Pastoral Vocacional*. Va obrir l'acte el nou rector, Mn. Ramon Font, que va instar a una proximitat més gran entre el Seminari i les parròquies. En aquest sentit, alguns sacerdots estaran convidats a dirigir recessos espirituals, així com grups de catequesi de Postcomunió i Confirmació coneixeran *in situ* la vida dels seminaristes. Els joves del moviment cristià faran el mateix, mentre que, a la vegada, els seminaristes visitaran les comunitats que preparin actuacions vocacionals. Mn. Ramon Font va anticipar així mateix que el 14 de desembre set seminaristes majors rebran els ministeris d'acollit i lectorat, mentre que el 3 de desembre serà ordenat prevere Mn. Jordi Tomàs. D'altra banda, va comunicar que la col·lecta

José Luis Moreno, al costat del bisbe Salinas, llegeix la conferència.

Mn. Enrique Aymerich comenta el currículum del bisbe Moll.

pro Seminari va ascendir a 5.245.721 pessetes, cosa que representa un increment del 75% pel que fa a campanyes anteriors, així com que aquest curs es preparen onze seminaristes al major i cinc al menor.

José Luis Moreno Martínez va indicar en la seva conferència que des del 1990 s'imposa una pedagogia de l'acompanyament dels possibles candidats per introduir-los en el misteri de Jesucrist i orientar-los, fins i tot, en el seu propi misteri psicològic. Barcelona va ser la seu d'aquesta presa de consciència el 1997.

En els anys seixanta a Espanya hi havia uns 6.000 seminaristes. La caiguda en picat arriba fins a l'any 2000, que compta amb uns 1.800. Les causes, segons José Luis Moreno, són múltiples: la cultura del benestar, una socialdemocràcia liberal, la llibertat expressada en un subjectivisme

individualista, el relativisme moral, la dificultat davant de l'obediència i de la castedat, la no-acceptació dels marcs institucionals i els projectes globals, etc. En canvi, com a valors positius i acceptats pels joves el conferenciant va constatar: l'ajuda mútua, la simpatia per les ONG, els compromisos temporals, el clima afectiu que es busca i es troba en el grup, la sensibilitat pels valors humans, un sentit difús en l'àmbit religiós...

En la conferència es va parlar de l'enquesta feta per la Fundació Santa Maria a joves entre 15 i 24 anys, segons la qual el 64% confessa haver pensat alguna vegada en la possibilitat de la vocació, mentre que un 0,5% diu haver-se plantejat «sovint» la vocació. La pregunta del conferenciant i de l'auditori va ser aquesta: en aquests casos, hi va haver una sembra i un acom-

panyament personal?, va vèncer la pressió negativa de l'ambient?

A partir d'això i en una línia positiva, es va parlar de preparar el camp fins a la saó amb terra adobada. Naturalment, els camps privilegiats serien la família, la parròquia i els col·legis, on se semblaria la bona catequesi de la iniciació cristiana. D'altra banda, no podem prescindir del credo vivenciat en actituds bàsiques tals com Déu Pare com a valor suprem i que mereix un lliurament de vida; la persona de Jesús salvador no com a idea ni com a moral; l'Esperit Sant com a foc interior davant de l'activisme; una Església amable i estimada, i un llarg etcètera.

Bust del bisbe Moll

Àngel Acosta, un escultor preferentment religiós i molt valorat en la diòcesi, ha estat l'autor del bust del bisbe Moll esculpit en bronze que presideix el jardí d'entrada. El seu valor econòmic no arriba al milió de pessetes, però el que compta és el gest de la

Dades històriques i sociològiques

- Anunci de la inauguració parcial del Seminari: 15 d'agost del 1951
- Primera pedra: 29 d'abril del 1945
- Arquitecte i pressupost: Vicent Traver. 12,5 milions
- Durada de les obres: sis anys
- Titular: Seminari diocesà de l'Assumpció de Nostra Senyora, perquè coincidís amb l'any de la definició dogmàtica per Pius XII
- Alumnes el 1944: 248
- Capacitat de places: 400 seminaristes
- Acabament de les obres: 1958
- Ofertament i consagració: 9 d'octubre del 1951. Hi van assistir 212 sacerdots
- Obres actuals de remodelació funcional i consolidació: superen els 200 milions de pessetes i preveuen l'habilitació d'un alberg juvenil per a 200 places
- Destinació actual del complex del Seminari: comunitat dels seminaristes del major i del menor; residència universitària; col·legi Sagrada Família (889 alumnes)

« Els camps privilegiats de la iniciació cristiana són família, parròquia i col·legis »

llatí: *Emmanuel Moll Salord, episcopus deriosensis 1943-1968. Hanc Seminarium sedem faciendam curavit* («Manuel Moll Salord, bisbe de Tortosa 1943-1968. Posà tot el cor en l'edificació d'aquest Seminari»).

Si bé el designat per a la presentació era el degà president del Capítol, Mons. Manuel García Sancho, absent per una greu malaltia, el va suplir Mn. Enrique Aymerich, canonge i director del Col·legi diocesà Sagrada Família. Va preparar una peça oratòria digna de pronunciar-se no a la intempèrie, sinó en una sala de conferències. Va explicar el currículum episcopal del prelat i el va situar entre dues tardors amb les dificultats pròpies de la postguerra.

J. Blanc i Bahima

NOVA LÍNIA EDITORIAL

Amb motiu de l'ampliació del nostre catàleg i línia editorial, **Editorial cultural AURA** acceptaria obres originals en tots els temes relacionats amb la Religió (assaig, teologia, història, tesis doctorals, poesia, etc.) per a la seva possible publicació (en règim de coedició).

Tel. 933 184 552, e-mail: ediaura@terra.es

Menorca

Trasllat de les restes del servent de Déu Joan Huguet

■ La celebració, que té lloc el 26 de novembre a Ferreries, la presideix Mons. Jesús Murgui

FERRERIES.— Amb el vistiplau de la Congregació per a la Causa dels Sants, Mons. Jesús Murgui Soriano, bisbe administrador apostòlic, ha constituït el tribunal per a l'exhumació, reconeixement i tractament de les

restes mortals i extracció de relíquies del servent de Déu Joan Huguet Cardona, i el seu posterior trasllat a l'església parroquial de Sant Bartomeu, enterrat actualment al cementiri de Ferreries, el 26 de novembre.

La tarda del 31 d'octubre passat, al Palau Episcopal, el bisbe Jesús Murgui aprovava el decret de constitució del nou tribunal en el qual prenen part Mn. Sebastià Taltavull, com a jutge delegat; Mn. Gerard Villalonga Hellín, com a promotor de justícia, i Francesc Triay Vidal, com a notari actuari i canceller. Tots ells van jurar el càrrec davant l'Evangeli i en presència del bisbe Jesús Murgui. El prelat també ha nomenat Mn. Joan Bosco Faner, rector de Sant Bartomeu de Ferreries, i Mn. Guillem Pons Pons, vicepostulador de la causa de beatificació, com a testimonis.

Mons. Jesús Murgui Soriano ha agraït als presents la disposició de portar a terme aquesta encomanda, així com ha manifestat la seva alegria perquè la causa continua el seu procés, esperant que sigui motiu de lloança a Déu, promoció de la vida cristiana i sigui testimoni del sorgiment de noves vocacions al sacerdot. També ha demanat a Déu que aquesta causa de beatificació ompli de satisfacció

Mons. Jesús Murgui.

el poble fidel de Ferreries i tota la diòcesi menorquina, i promogui la unitat i la pau. Així mateix el bisbe ha encarregat al rector de Ferreries, Mn. Joan Bosco Faner, i a tota la comunitat parroquial, la preparació dels actes de recepció i enter-

rament de les restes mortals de Joan Huguet Cardona a l'església parroquial. Joan Huguet Cardona va morir martirialment el 23 de juliol de 1936 a Ferreries, on exercia la seva tasca pastoral.

La parròquia de Sant Bartomeu de Ferreries, per mitjà del seu Consell Pastoral, ha preparat la celebració que tindrà lloc el pròxim diumenge, 26 de novembre, festa de Crist Rei, a dos quarts de cinc de la tarda. L'ofici religiós serà obert al públic fidel i s'iniciarà amb la recepció de les restes mortals del prevere màrtir. L'eucaristia serà presidida per Mons. Jesús Murgui Soriano.

Per tal de motivar la preparació a aquesta celebració parroquial i que tindrà repercussió diocesana, la parròquia de Sant Bartomeu de Ferreries ha organitzat conferències dedicades al servent de Déu Joan Huguet Cardona i a exaltar el testimoni dels màrtirs, com a signe d'unitat, de justícia i de seguiment de Jesucrist.

Guillem Ferrer Monjo

Nova presidenta de Confer Menorca

CIUTADELLA.— El 21 d'octubre, la Junta de Confer-Menorca (Confederació de Religiosos i Religioses) es va reunir per elegir la nova junta diocesana de cara a l'elecció de la nova presidenta. Va ser elegida per unanimitat sor Maria Bibiloni Pastor, superiora de la comunitat de franciscanes del santuari de la Mare de Déu del Toro i recentment nomenada coordinadora de la Delegació de Pastoral Vocacional. Sor Maria Bibiloni substitueix sor Teresa Llaneras, religiosa del Sagrats Cors, que ha estat traslladada a Mallorca.

Per la seva part, continua en la junta com a secretari de Confer el germà de La Salle d'Alaior José Luis Gómez; i va ser elegida com a ecònoma sor Maria Teresa Marzá, nova superiora de la comunitat de religioses de la Consolació, a Ciutadella. La junta la formen a més un vocal de cada congregació religiosa (masculina i femenina) que tenen comunitat a Menorca. També forma part de la junta el delegat episcopal de Vida Consagrada, Isidre Serdà, superior de la comunitat de salesians de Ciutadella. (G.F.M.)

MALLORCA

Ampliat el servei del Casal Balear

PALMA.— El 26 d'octubre, el bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda, va beneir l'ampliació feta en aquests darrers mesos al Casal Balear, una residència d'acollida per a familiars de malalts, desplaçats a Mallorca des de Menorca, Eivissa i Formentera, i també de la Península.

La residència, que és gestionada per la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut de Mallorca, tenia fins ara onze habitacions (cinc de dobles i sis d'individuals). A partir d'ara s'amplia amb quatre habitacions dobles més.

El centre, dirigit per Esperança Florit, delegada de Pastoral de la Salut del bisbat de Mallorca, ha acollit fins avui i des de la inauguració, al maig del 1998, un total de 783 residents. La major part de les persones són de Menorca (493), a continuació d'Eivissa (209) i també (11) de Formentera. Des de la Península i Canàries s'han apropiat al casal setanta persones.

La Delegació diocesana de Pastoral de la Salut de Menorca, en boca del seu delegat, Cristòfol Vidal, agraeix l'estreta col·laboració que l'Església de Mallorca ofereix als menorquins que s'han traslladat a Mallorca i han estat acollits al Casal Balear. Segons Vidal, l'ampliació del Casal no és altre símptoma que de la demanda que un servei així ocasiona. (G.F.M.)

URGELL

150 anys de la fundació de les Missioneres de la Immaculada Concepció

AGRAMUNT.— Les religioses Missioneres de la Immaculada Concepció celebren enguany els 150 anys de la fundació de la congregació. Al col·legi d'Agramunt, la gran diada de la celebració serà el dia 8 de desembre, festivitat de la Immaculada Concepció de Maria.

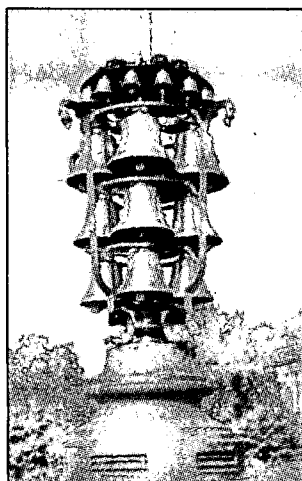
Alfonsa Cavin i Millot va fundar la congregació el dia 4 d'agost del 1850 a

Mataró. Immediatament, les religioses van rebre peticions per exercir serveis d'ensenyament i atenció sanitària a Sitges, Vilassar de Dalt, Terrassa, Vilanova i la Geltrú, Reus, Tarragona, Barcelona i Logroño. L'any 1880 van obrir el col·legi d'Agramunt, a la diòcesi d'Urgell. Aviat es van establir a Fernando Poo i Bioko. Avui les missioneres treballen a Àfrica

(Guinea, Libèria, el Camerun, Togo i Ghana), Amèrica (Mèxic, Colòmbia, Paraguai, Veneçuela i Argentina) i Europa (Espanya i Itàlia).

Alfonsa Cavin, la fundadora, a l'edat de 27 anys, va trucar a la porta del convent de Martillac perquè volia rebre «una preparació adequada per estar sempre al costat dels que lluiten per la justícia, la promoció i la llibertat», escriu ella mateixa. Serà el seu ideal, el carisma de la seva obra fundacional i el caràcter del treball de les religioses en residències, col·legis, serveis pastorals, moviments de joves, hospitals, barris marginals i presons.

El col·legi d'Agramunt, instituït el 1880 per Montserrat Pons, amb motiu dels 150 anys de la fundació de les Missioneres Concepcionistes, ha difós la història de la congregació, ha visitat el museu de les religioses a Barcelona i ha preparat una edició monogràfica de la seva revista *Racons* dedicada a la commemoració. La festa principal serà el dia 8 de desembre. (A.M.)

ERMEC

Tots els serveis per al campanar

Experiència
Tradició i
Tecnologia.

CAMPANES NOVES / JOUS I BATALLS
SOLDADURES DE CAMPANES / AUTOMATISMES /
RELOTGERIA MONUMENTAL
CARILLONS / EQUIPS MEGAFONIA

Distribuïdor
oficial:

CAMPA
clock-o-matic

Alcalde Móstoles, 42-44
08025 Barcelona

Tel. 934 501 600
Fax 934 330 885

ermec@ermec.com <http://www.ermec.com/campanario.htm>

Lleida

Col·loqui sobre la figura de Jesús

■ Agustí Borrell diu que l'autèntica identitat de Jesús continuarà sent un misteri

LLEIDA.— Sis institucions i entitats lleidatanes (Institut d'Estudis Ilerdencs, Universitat de Lleida, Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, Ateneu Popular de Ponent, Fundació Joan Maragall i Òmnium Cultural) han estudiat conjuntament en un col·loqui *Jesús després de 2.000 anys*. Les jornades s'han celebrat durant la primera quinzena de novembre a la Fundació Pública de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, amb una nombrosa assistència que va deixar petita la seva Aula Magna.

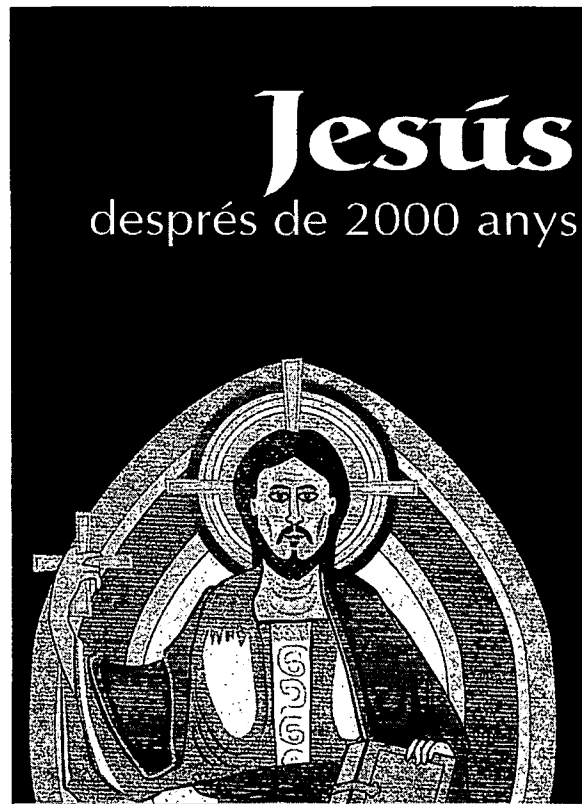
La sessió inaugural va tenir lloc el 2 de novembre a càrrec del P. Agustí Borrell, superior dels Carmelites de Barcelona i alhora professor de Bíblia a la Facultat de Teologia de Barcelona i a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, que parlà sobre la figura històrica de Jesús. El biblista va iniciar la seva conferència tot assenyalant que el Jesús històric no és ben bé el Jesús real: «...el Jesús històric és un Jesús limitat, una ombra, un reflex d'aquest personatge que va viure a Palestina al segle i que encara avui suscita l'atenció de tantes persones.»

El conferenciant va assenyalar com actualment es viu arreu del món un temps d'atenció renovada, potser més gran que mai, a l'estudi de Jesús, i especialment pel que fa a la seva historicitat. Quant als evangelis, Agustí Borrell va assenyalar que eren la millor font d'informació sobre Jesús, alhora que va dir que aquests no són llibres d'història: «Ni els evangelistes eren historiadors», va asseverar tot afegint: «Els evangelistes volien donar a conèixer el que Jesús significava més que allò que

Jesús va fer o va dir; però això no vol dir que no tinguin un valor històric important», va afirmar.

Quant a la Resurrecció de Crist, Borrell va matisar que el creient no pot demanar a l'historiador una resposta precisa ni aquest pot oferir-la: «...l'únic que l'historiador troba són referències al testimoni dels deixebles sobre el sepulcre buit, l'experiència de les aparicions i poca cosa més. La Resurrecció, com la identitat última de Jesús, continua i continuarà sent objecte de fe, no d'anàlisi històrica», va dir el conferenciant per asseverar: «La fe pertany a un àmbit diferent, que no depèn de la comprovació empírica ni en reclama la verificació.» Per a Agustí Borrell el creient ha de saber distingir entre allò que sap i allò que creu.

El ponent va acabar la seva intervenció dient: «Jesús de Natzaret és una persona real que va viure a Palestina durant el primer terç del segle i alhora un dels personatges històrics que més han influït en la història de la humanitat. La seva figura ens és de mica en mica més conegu-

«Jesús després de 2.000 anys.»

da gràcies al treball dels historiadors, però la seva autèntica identitat continua i continuarà sent un misteri que la investigació científica mai no podrà desvetllar i que tan sols resulta accessible a través de la fe, reconeguda pels cristians com un do de Déu.»

El dia 3 va tenir lloc una taula rodona sobre *Jesús vist per altres religions* que

fou moderada pel professor Salvador Escudé, amb la participació de Mercè Viladric (islam); Jaime Vador (judaisme) i Vicenç Merlo pel món oriental. Tots els ponents manifestaren el seu respecte i fins i tot entusiasme per la figura de Jesús. En aquest sentit la representant del món islàmic, Mercè Viladric, va manifestar que el poble musulmà és després dels cristians qui més respecta i estima Jesús de Natzaret.

El col·loqui va prosseguir el 8 de novembre amb la conferència *Jesucrist, des de la fe*, a càrrec de Rovira Bellosó; el dia 9 es parlà de *Jesús des de la perspectiva de les diferents esglésies cristianes*; el divendres 10 Joan Estruch va fer un balanç cultural del cristianisme, per acabar el dia 11 amb la taula rodona que abordà el tema *Jesús, cultura i persona*. Fonts de les entitats organitzadores

han manifestat la seva satisfacció per aquesta experiència, que ha demostrat el gran interès que avui hi ha sobre la figura de Jesús: «S'han compartit moltes preguntes i respostes sobre aquell del qual celebrem els 2.000 anys, però encara no s'ha esgotat la riquesa de l'interrogant que és Jesús.»

Jordi Curcó

Els pobres i marginats, objectiu del Pla diocesà de Pastoral

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, acompanyat pel vicari general, Mn. Ventura Pelegrí, i pel delegat de Mitjans de Comunicació Social, Mn. Jaume Montaña, va presentar en roda de premsa al Palau Episcopal el quart objectiu del Pla diocesà de Pastoral 1997-2000, que en aquest curs s'ocuparà d'intensificar la sol·licitud pels més pobres i marginats.

El Pla diocesà de Pastoral va tractar l'any 1997 l'objectiu de desenvolupar una actitud d'acolliment, mentre que l'any següent va ser la promoció d'un laïcat cristianament adult. L'any passat el tema proposat va ser la promoció de les vocacions al ministeri sacerdotal.

El bisbe va explicar com el Pla de Pastoral té com a voluntat aplicar les resolucions fetes pel Concili Provincial Tarraconense: «L'objectiu fonamental del Pla és respondre alhora a la crida que Joan Pau II ha fet reiteradament a l'Església a favor d'una nova evangelització adaptada a les necessitats del nostre temps.»

Per la seva banda el vicari general va explicar l'objectiu del pla tot assenyalant que si bé aquesta preocupació ha estat sempre present en l'Església, cal intensificar-la: «Aquesta sol·licitud pels més

El bisbe Ciuraneta, durant la roda de premsa.

pobres i marginats és essencial en la vida de l'Església si vol ser la comunitat dels deixebles de Jesucrist, el qual va mostrar la seva predilecció pels pobres. Creiem que un augment de la consciència de les causes i conseqüències del fenomen així com de les exigències que comporta una atenció adequada a la dignitat de la persona humana, ens farà descobrir que cal fer

un esforç molt més intens perquè la resposta sigui de tota la comunitat cristiana i vagi dirigida no solament a pal·liar els efectes de la pobresa i de la marginació, sinó a atacar-ne les causes.»

El bisbe i el vicari general van manifestar el desig diocesà que els cristians es consciencien del problema a la ciutat de Lleida i als pobles de la diòcesi: «Ens preocupa particularment el problema dels immigrants, i molt en concret les noranta famílies que no poden llogar pis, no perquè no puguin pagar sinó perquè són immigrants. Ens preocupa també la bossa de marginació i en concret dels sense sostre en situació de precarietat extrema i el món de les presons.»

Per desenvolupar aquest objectiu s'ha preparat un programa d'activitats i actes precedits de la confecció de guies per acompanyar la reflexió sobre el fenomen de la pobresa, les seves causes i les possibles solucions i accions. El primer diumenge d'Advent se celebrarà una eucaristia de presentació de l'objectiu pastoral per a aquest any litúrgic, seguida el 5 de desembre per la Missa Jubilar del Vo-

luntariat a la catedral i el 14 de desembre per una taula rodona sobre *Les migracions a debat*. Per a aquest mes de novembre hi ha prevista una campanya sobre els sense sostre que tindrà com a jornada central el dia 24 amb diversos actes com una taula rodona, una acampada juvenil, concert de grups musicals, una vivac solidari i la lectura del manifest de la solidaritat.

El bisbe Ciuraneta també va manifestar la necessitat que té la diòcesi d'aplegar en un nou edifici les tretze entitats cristianes que treballen en l'àmbit de la marginació a Lleida i que, sota les sigles PECMA, donen resposta a les situacions de pobresa i marginació des de les exigències de la fe en Crist. Les tretze entitats estan encapçalades per Càritas diocesana.

El nou edifici, que esdevindria seu de la Delegació diocesana d'Acció Caritativa i Social, és construirà al solar que ocupa actualment la casa de Càritas a la plaça de Sant Josep, al barri antic de la ciutat, i que ha de deixar perquè ha estat declarada en ruïna. Fonts del bisbat han assenyalat que el projecte de la nova seu ha estat ja redactat per Arquitectes Sense Fronteres, si bé la diòcesi necessitarà el suport dels fidels per poder tirar endavant aquest necessari i alhora costós projecte. (J.C.)

Lleida

Sardana, dansa de la fraternitat de Crist

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha elogiat la sardana tot dient que és la dansa de la fraternitat de Crist, «en la qual tothom és convidat i ningú no se sent exclòs».

Aquesta afirmació la va fer el bisbe en l'homilia de la missa que va presidir a la catedral de Lleida el 22 d'octubre passat amb motiu de la festa del 25è Retrobament de Sardanistes Veterans de les Terres de Lleida, durant el qual l'Esbart Lleidatà de Dansaires va ballar una sardana d'ofrena davant de l'altar major del primer temple diocesà, pocs moments abans de l'ofertori eucarístic. Els dansaires van ballar la sardana *Somni*,

Foto: Quim

del mestre Manel Saderra. Els fidels que assistiren a la missa dels sardanistes aplaudiren aquest singular ofertori tot significant que era la primera vegada en la història de la catedral lleidatana que una sardana es ballava davant l'altar

major i el bisbe oficiant.

La celebració religiosa va acabar amb una ofrena de flors a la patrona de Catalunya, la Mare de Déu de Montserrat, al cambril del seu altar.

Jordi Curcó

Rosa Sabanés, defensora del vincle del Tribunal Eclesiàstic

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha nomenat defensora del vincle del Tribunal Eclesiàstic del bisbat de Lleida Rosa Sabanés i Fernández, doctora en Dret Canònic per la Universitat Pontifícia de Salamanca i llicenciada en Dret Civil per la Universitat de Lleida. Rosa Sabanés va presentar recentment la seva tesi doctoral sobre *Els concilis ilerdens de la província tarraconense a l'Edat Mitjana*. El Tribunal Eclesiàstic té competència per conèixer, entre altres, les causes de nul·litat de la sagrada ordenació i les de nul·litat o dissolució matrimonial. Al defensor del vincle li pertoca la missió de proposar i manifestar tot allò que és pugui adduir raonablement per mantenir el vincle, tant el de l'ordenació com el del matrimoni. Així ho prescriu el canó 1432 del Codi de Dret Canònic. (J.C.)

Experiències espirituals a l'Escola Ignasiana

LLEIDA.— L'Escola Ignasiana d'Espiritualitat va engegar les seves activitats del 2000-2001 a Lleida amb un curs sobre *Retalls d'experiències espirituals*, que va tenir lloc l'octubre passat a la parròquia de Sant Ignasi, dels pares jesuïtes de Lleida. Hi van assistir unes 25 persones. La pedagoga Carme Agustí va parlar dels tres fets més importants que han marcat la seva vida: els dubtes de la fe, la malaltia i la

proximitat de la mort, i com Déu l'ha omplert d'una pau extraordinària i d'una gran confiança. Per la seva banda, el jesuïta i psicòleg Eduard Fonts va parlar dels moments més importants en la seva vida espiritual i de com va anar descobrint la crida de Déu a ser jesuïta enmig de la vida diària, en el treball amb joves en una parròquia i en una associació de veïns, o en el treball en una caixa d'estalvis i

finalment en una conversa amb un jesuïta que va fer-li descobrir una crida a la vida religiosa, quan no coneixia la Companyia de Jesús ni altres ordes religiosos. Fonts va parlar també de la seva anada a Mèxic i Centreamèrica el curs passat i el que això va suposar de trobament amb Déu a través dels més pobres, enmig d'una societat i una cultura diferents. El jesuïta va parlar alhora de com ha

descobert la manera que Déu té d'acompanyar-lo en la vida i com en els moments més difícils i desoladors ha descobert el camí a seguir més enllà del que ell podria preveure o esperar.

L'Escola Ignasiana d'Espiritualitat ha anunciat ja que el proper curs serà al gener a càrrec de Jordi Balot, director del Centre Arrels de Barcelona, amb el títol *El quart món ens fa més sensibles*. (J.C.)

Compartim una mateixa sintonia...

106.6 FM

93.7 FM

Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental,
Vallès Occidental i Baix Llobregat

Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages,
Berguedà i Garraf

BISBAT DE
BARCELONA

103.4 FM

Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla
de l'Estany i Garrotxa

BISBAT DE GIRONA

104.4 FM

Solsonès

BISBAT DE SOLSONA

105.0 FM

107.5 FM

Alt Urgell (Ràdio Principat)

Andorra (Ràdio Principat)

BISBAT
D'URGELL

Vida Creixent

El consiliari diu...

Com viure l'Advent

El mes passat va sortir, amb lletra negreta, que no escrivia el meu article perquè estava malalt.

El metge encara no em deixa fer gran cosa. Però escriure una mica diu que pot anar-me bé per conservar la lletra i l'escriptura.

Des de l'inici us vull agrair les pregàries que heu dirigit al Senyor perquè sapigués acceptar la seva voluntat. Jo, des del primer moment que vaig ser conscient de la meua situació, vaig posar-me a les seves mans tot acceptant el que pogués passar. I en despertar-me les dues vegades després de les operacions, em vaig adonar que encara hi era. Vaig donar-ne gràcies a Déu.

Vaig pensar que hi ha gent que sofreix molt i de vegades ho han de fer en solitari, sense trobar Déu que salva i dóna coratge. Jo m'he vist sempre envoltat de molta gent, i m'he sentit estimat. Moltes gràcies a tots!

Dit això, voldria situar-vos en el temps del nou Any

Litúrgic que ara començarem.

L'Advent és un temps d'esperança. Cal estar a punt per rebre el Senyor i viure un cristianisme que serà la nostra fe en el món que ens toca viure.

Com vivim la nostra fe en les situacions que ens toca viure i en tantes contradiccions?

Tenim pau i serenitat? Creiem que la nostra fe ens pot fer viure aquestes contradiccions que hi ha en nosaltres, en la nostra família i en la societat?

La frase del primer diumenge d'Advent que m'ha quedat és aquesta: «Alceu el cap ben alt, perquè molt aviat sereu alliberats.» La fe es una trobada amb Déu, i val la pena sentir-se al seu costat, passi el que passi, amb les malalties i també amb els goigs i alegries.

I el segon diumenge d'Advent la figura de Joan Baptista que és l'instrument cridat per Déu perquè orienti a rebre la salvació de Déu, i és el profeta que prepara el camí del Senyor.

La nostra fe és un camí que porta a Déu. Viure la fe és viure-la cada dia des del misteri. El creient, que vol viure com adult en la fe, es fa persona capaç de «llegir des de dintre» la vida de cada dia i es torna «contemplatiu».

En la contemplació vivim el present des de la perspectiva del que és invisible. La carta als Hebreus diu: «Creure és posseir anticipadament allò que esperem, és convertir realitats que no veiem.»

Això vol dir que hem de saber escoltar el Senyor en el silenci.

I dins la comunitat la nostra fe dèbil es consolida i la vida de fe creix progressivament i gradualment en coneixement i coherència.

La comunió eclesial custodia la fe dels fills que ha engendrat a la vida nova, la vivifica i la regenera.

I finalment dir-vos que s'acaba l'Any Jubilar. Aquests 2.000 anys de l'Encarnació ens haurien de fer viure aquest sentit penitencial i de conversió, i saber donar-nos als altres amb generositat.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà i interdiocesà de Catalunya, Balears i Andorra

XVII Assemblea diocesana de Barcelona, a Mataró

Mn. Joan Barat acollí a la seva parròquia de Santa Maria de Mataró, els assistents a la XVII Assemblea diocesana de Vida Creixent. No sols ens acollí, sinó que ens inicià a conèixer i fruit de la bellesa de Santa Maria de Mataró: el seu solemne estil barroc, la capella dels Dolors, les pintures de Viladomat, la missa de Mn. Blanc que es canta el dia de les Santes, amb gran solemnitat.

El coordinador diocesà Antoni Bosch assebejà de la lenta recuperació de Mn. Jaume Serrano, de la malaltia que l'ha apartat de nosaltres, i féu un resum de les activitats de l'any.

Acte seguit Josep Lluís Fernández Coll llegí l'aportació de Mn. Serrano a l'Assemblea de la qual transcriu el darrer pensament: Tots vers Déu, sentint-nos plens de vida per mantenir la joialitat de l'esperit.

A continuació el Dr. Gaspar Mora de la Facultat de Teologia de Catalunya explicà el tema *Repte de la família actual i perspectiva de futur*.

La família és el món petit i aquesta és la base de la qual hem de partir. La societat és consumista, viu angoixada fins a posseir el bé desitjat, es tranquil·litza un temps i es torna a angoixar; aquest consumisme és sensual, els objectes han de ser bonics, suaus, agradables, confortables. Aquest consumisme crea una cultura individualista, insolidària i egoista.

La nostra societat s'ha secularitzat. La consciència del nom de Déu, tan estès en temps passats, avui se'n prescindeix. En aquesta societat secularitzada, uns creiem en Déu i altres no. És una societat postcristiana, és a dir, no cristiana; però que conserva moltes coses de la cultura cristiana. És un món indiferent, més aviat anticlerical, postmodern, desencisat de la democràcia i de la mundialització, on en el matrimoni hi ha una gran fragilitat en la

Un aspecte del dinar de germanor.

relació home-dona, s'admeten relacions homosexuals, hi ha bastants matrimonis sense fills, les relacions pares-fills són molt especials ja que aquests no volen la independència però sí l'autonomia total. Si es parla del clima espiritual de la llar haurem de veure què ens porten els diaris, les revistes, la televisió, quins llibres llegim, de què es parla. Aleshores veiem que la falta de Fe és un problema general, no de cada família. Si observem la nostra societat veiem que la gent no compra el Nou Testament i qui el compra no el llegeix i ben pocs l'entenen.

Quina és la tasca a fer en aquesta societat indiferent? Cal una nova evangelització per als cristians tebis, molts dels quals no saben ni fer el senyal de la creu, que diuen coses que no corresponen amb el

que diu el seu cor. No es tracta de començar de zero sinó des del postcristianisme. Aquests cristians saben coses però cal que les situïn; un xicot deia que ell no podia ser pecador perquè tenia una tia monja.

En aquesta situació hem de dibuixar un projecte per arribar a la meta. Hi ha quatre grans aspectes:

- 1) Creure en els sagraments, en Déu, en Crist, en l'home.
- 2) Celebrar-ho en la missa.
- 3) Viure segons l'Evangeli: estimar, perdonar, servir.
- 4) Compartir en comunitat.

De tots aquests aspectes el més important és el tercer. Llegim sinó Mateu (21,28): «Un home tenia dos fills i digué al primer: «Avui vés a treballar a la vinya. Ell li va respondre: —'Avui no ho vull', però després penedit hi va anar...»

Un home no es defineix pel que diu o pel que nega, sinó pel que viu.

Camí per arribar a la meta. Potenciar sempre l'element humà. El que viu segons l'Evangeli està en comunió amb Crist. Per haver-hi velocitats diferents per arribar a la meta, cal no im-

Les noves idolatries

Recordo una pel·lícula de fa molts anys, en la qual, el protagonista, clavant en una forquilla una cigarreta, l'encenia i la posava davant d'una moneda d'un dòlar, com una ofrena d'encens. Era l'adoració del diner.

No passa ara quelcom semblant? Hem caigut altra vegada en l'adoració dels nous idols? El diner, el sexe, la droga, l'ascendir trepitant el que convingui, no constitueix una nova idolatria?

Com que calien sacrificis per entronitzar-la, la família, tot sentit d'espiritualitat, els valors morals, han estat les víctimes expiatòries.

Caldrà esperar les conseqüències que aporten aquestes renúncies? No serà que, abans, la societat, a la vista dels desgavells que aporta aquesta nova idolatria, reaccionarà?

J.R.

Tarragona

pacientar-se amb els del carril de la dreta, hi ha gent que mai no anirà a missa però no està lluny de Crist. Cal subratllar els aspectes positius i no els negatius. Hem de veure la gran importància del testimoniatge. Hem de donar importància a les coses que la tenen.

Finalment, no ens neguitegem. Diu Marc (4,26): «El Regne de Déu és com quan un home tira la llavor a la terra: dorm i es lleva, nit i dia, i la llavor germina i creix, sense que ell sàpiga com.»

Després d'un breu descans l'arxiprest Mn. Vicens Roig concelebrà la missa amb sis sacerdots més. L'homilia tractà molt oportunament de l'Esperança.

Després de la missa hi hagué el dinar de germanor a l'Escola Valldemia, i un grup de voluntaris, alguns d'ells ben joves, ens serviren amb molta eficàcia i simpatia.

La diada tingué una simpàtica cloenda al teatre, cedit també pels germans maristes, on un grup de la casa regional de Múrcia ens obsequià amb aïroses danses i bonics cants que agradaren molt la concurrència.

Ramon Solà

Bones notícies

Tenim el goig d'assebejar tots els membres de Vida Creixent que s'han constituït quatre nous grups del nostre moviment, amb seu a les següents parròquies:

- A Sant Mateu, d'Esplugues de Llobregat.
- A Sant Andreu, de Sant Andreu de Llavaneres.
- A Sant Joan, de Viladecavalls.
- A Sant Martí, de Cerdanyola.

I esperem que aquests nous grups donin força fruit.

Aconseguir la integració laboral de les persones amb discapacitat

■ És l'objectiu fonamental que s'ha proposat l'Equip d'Assessorament Laboral

L'Equip d'Assessorament Laboral (EAL) és un servei de l'Institut Municipal de Persones amb Disminució de l'Ajuntament de Barcelona que té com a finalitat la integració laboral dels treballadors i tre-

balladores amb discapacitat. S'ocupa de la valoració, l'orientació, la formació, l'assessorament legal i la recerca de llocs de treball, així com del suport i el seguiment d'aquestes persones.

El punt de partida de la creació de l'Equip d'Assessorament Laboral va ser la Llei d'Integració Social del Minusvàlid (LISMI), de l'any 1982. Aquest text jurídic anunciava que totes les empreses privades de més de cinquanta treballadors havien de tenir contractades, dins de la seva plantilla, un 2% de persones amb disminució. «Aquesta llei va representar un important pas endavant, però la realitat era que no s'acomplia. Davant d'això, es va decidir a finals del 1985 instituir un equip interdisciplinari que treballés per a l'acompliment de les lleis vigents en matèria d'integració sociolaboral, preferentment en el mercat laboral ordinari (l'empresa privada, l'empresa pública o l'administració)», explica Àngels García Degà, directora de l'Equip d'Assessorament Laboral.

Aquest servei municipal està adreçat a totes aquelles persones amb discapacitats físiques, psíquiques i/o sensorials que visquin al municipi de Barcelona i que tinguin el certificat de disminució concedit per la Generalitat de Catalunya. L'Equip d'Assessorament Laboral també atén persones fora de Barcelona amb discapacitat auditiva, ja que hi ha un conveni de col·laboració amb el Centre de Recursos Educatius per a Deficients Auditius de Catalunya (CREDAC).

«Fa quinze anys, quan vam començar a anar a empreses i centres de formació perquè obrissin les portes a persones amb disminució, aquesta era una qüestió que sorprenia bastant. Als empresaris no se'ls havia ocorregut la idea de contractar personal amb discapacitat. Ara és una cosa molt més habitual», afirma la directora de l'Equip d'Assessorament Laboral. «Avui dia —afegeix Àngels García— són moltes les empreses que s'adrecen a nosaltres

a la recerca de treballadors. És, per tant, una tasca molt més fàcil de fer, però de tota manera encara hi ha dificultats per a la plena integració laboral d'aquestes persones.»

confusions, atès que moltes vegades la persona amb disminució renuncia a una feina per por de perdre la pensió.

El tema de la formació és prioritari. Si la persona ja està formada, passa al tècnic

res arquitectòniques i les possibles adaptacions i dissenya cursos específics.

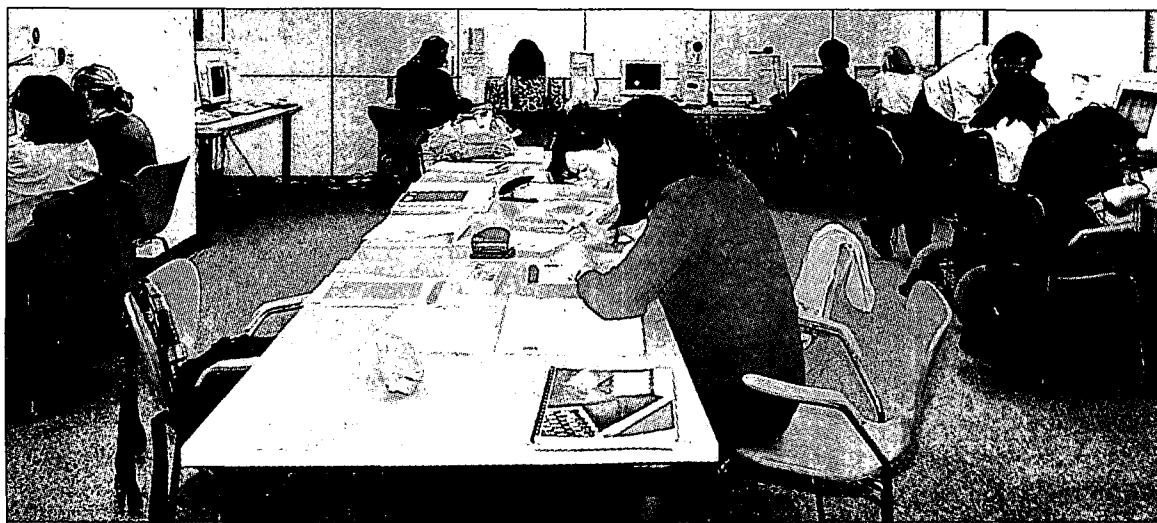
Des de l'Equip d'Assessorament Laboral es desenvolupen tres classes de cursos. D'una banda, els cursos de recerca activa d'ocupació faciliten la recerca d'una feina i mitjançant pràctiques a empreses intenten ensenyar un ofici. Els cursos a mida s'organitzen per a unes necessitats empresarials concretes. La formació que imparteixen és molt pràctica i es fa a la

mateixa empresa. Finalment, a l'Aula oberta els cursos es divideixen per mòduls. «Gràcies al Projecte Nexus de la iniciativa europea Horizon, al novembre del 1998 vam poder posar en marxa l'Aula oberta, que permet una formació molt més flexible i personalitzada, a partir dels coneixements inicials de l'alumne», subratlla Àngels García.

La figura dels educadors laborals és cabdal. «Actua —informa Àngels García— en qüestions bàsiques com ara la relació del treballador amb els companys, amb els encarregats, la qualitat i la quantitat de la feina, etc. Fa un seguiment continu del

treballador amb discapacitat, alhora que li dona suport. Si ha d'estar les vuit hores al costat de la persona en els seus primers dies a l'empresa, ho fa.»

Miquel Àngel Codina

Alumnes que estudien a l'Aula oberta.

Expectatives davant del futur laboral

La gent que arriba a l'Equip d'Assessorament Laboral és atesa al Servei de valoració i orientació per una psicòloga, la qual elabora una fitxa molt completa de cadascú amb dades personals, d'estudis, d'experiència laboral, del tipus de discapacitat que té, etc. La psicòloga realitza, a més, un intercanvi d'opinions de les expectatives que l'individu té respecte al seu futur professional. Després de la valoració, es passa a l'etapa de l'orientació de la demanda que la persona amb disminució ha formulat, on intervé tot l'equip.

Hi ha una advocadessa que és la responsable d'assessorar legalment les persones amb discapacitat pel que fa als seus drets, la normativa, les ajudes i, sobretot, la compatibilitat de la pensió que cobra i el lloc de treball. Aquest és un tema ple de

d'ocupació, que du a terme una prospecció entre les empreses que hi ha a Barcelona ciutat i rodalia per intentar buscar-li una feina. La seva tasca consisteix a informar l'empresari dels tipus de contractes que hi ha, de les subvencions i de la llei d'integració i del seu compliment. Alhora, també estudia els perfils professionals dels llocs de treball i analitza les barreres arquitectòniques que hi pugui haver.

La figura imprescindible dels educadors laborals

Ara bé, si la persona no té formació, passa al tècnic de formació, que ha de cobrir les seves necessitats formatives amb la finalitat que pugui incorporar-se a un lloc de treball. El tècnic realitza la prospecció i l'obtenció dels recursos formatius ordinaris, assessorant els centres de formació sobre les discapacitats, les bar-

**INSTITUT MUNICIPAL
DE PERSONES AMB
DISMINUCIÓ
(EQUIP D'ASSESSORA-
MENT LABORAL)**

AV. DIAGONAL, 233,

PLANTA BAINA

08013 BARCELONA

TEL. 934 132 839

FAX 934 132 800

a/e: ealocupacio@mail.bcn.es

Catalunya
Un país de voluntaris

**Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu**

**Fomenta la
Formació
dels voluntaris**

**Facilita
Informació**

incaVoli

**Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat**

**MÉS INFORMACIÓ
900 300 500**

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

societat

El flagell de la violència

BARCELONA.— L'Àmbit d'Investigació i Difusió Maria Corral, dins del marc del cicle Sopars Hora Europea, va tractar recentment el tema de la violència des del punt de vista de *La violència com a fascinació*.

Jaume Funes, psicòleg especialista en adolescents amb dificultats socials, va plantejar en la seva ponència alguns interrogants essencials: «De quina manera es poden vendre estils de vida pacífics que siguin atractius per al jovent? Per què la conducta ha d'estar regulada per uns valors ètics i quins són aquests valors? Com passem de l'odi destructor a la convivència constructiva?» Funes va dir que la societat havia de donar respostes com més aviat millor a totes aquestes preguntes.

Per la seva banda, Carme Cano, advocada especialista en Dret Familiar, va afirmar des de la seva experiència que «la família és la primera cèl·lula on creixeran persones respectuoses o violentes, sovint per conductes repetitives i mimètiques de pares a fills».

Hi ha infants que pateixen maltractaments.

Segons xifres de les Nacions Unides, la violència domèstica és un fenomen generalitzat: 640.000 dones diuen que són maltractades, però tan sols una de cada sis ho denuncia. Cano també va explicar que la manca de valors ètics influeix negativament en els nivells d'autoestima dels infants.

Davant dels nombrosos esdeveniments punyents en què la violència fa acte de presència a la societat actual, es va posar sobre la taula la qüestió de com ensenyar a fascinar-nos pel bé i la bellesa que hi ha al món.

«Som persones per un desig de ser, estimar i trobar l'altre, i per llei de vida aquest desig es converteix en un desig d'imitar l'altre, d'envejar-lo, de posseir-lo i de ser com l'altre.» Són paraules del prestigiós antropòleg René Girard que van ser citades per Jordi Segura, professor de Psicologia Social a la Universitat Ramon Llull, en la seva conferència.

Segura va subratllar que avui dia en el món de l'esport —on a vegades l'espectacle esdevé una trista exhibició d'ac-

tituds violentes— es busca abans el resultat que el goig de participar en una competició esportiva «per l'afany de ser més que els altres». En el col·loqui, moderat per Agustí Viñas, també va participar Xavier Pomés, conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya. (C.C.)

Partit de futbol contra les drogues

BARCELONA.— El proper 29 de novembre tindrà lloc a l'estadi del Futbol Club Barcelona la novena edició del partit de futbol organitzat pel Comitè Drogues, No!, que està presidit per Baltasar Garzón, Luis del Olmo i Emilio Aragón. La presidència d'honor correspon a la reina Sofia. El partit és a benefici de l'Associació Projecte Home, una organització no governamental dedicada a la prevenció, la rehabilitació i la reinserció social de drogodependents, que aglutina més de cent centres distribuïts per tot l'Estat espanyol. El programa és el següent: a les 20.00, partit entre veterans i personatges famosos, i a les 21.30, partit entre l'equip oficial del F. C. Barcelona i una selecció dels millors jugadors de la Lliga Professional de Futbol. Per a més informació: tel. 696 459 882 i 609 907 415. (C.C.)

La icona «Sedes Sapientiae» a les universitats espanyoles

MADRID.—Els responsables del Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminari i Universitats de la Conferència Episcopal Espanyola van recollir recentment a Sant Petersburg la icona Sedes Sapientiae, donada per Joan Pau II als universitaris amb motiu del Jubileu de la Universitat celebrat a Roma entre el 4 i el 10 de setembre. Aquesta icona, dedicada a la Mare de Déu Seu de la Saviesa, restarà a l'Estat espanyol fins al proper 5 de març. El departament de Pastoral Universitària de la CEE ha elaborat el calendari de l'itinerari de la icona per diferents capelles i delegacions de pastoral universitària d'algunes universitats espanyoles. (SIC)

Rehabilitació urbanística a Montserrat

MONTSERRAT.— Aquest mes de novembre han començat les obres d'impermeabilització i consolidació estructural de les places projectades per l'arquitecte Puig i Cadafalch a Montserrat. Aquestes obres estaven previstes ja abans dels aiguats del 10 de juny passat, però la catàstrofe en va agreujar els problemes, fet pel qual s'ha procedit a realitzar-ne el procés de consolidació. Està previst que estaran enllestides cap a l'abril del 2001. Amb aquesta actuació no tan sols es vol rehabilitar un edifici històric, sinó que també es vol millorar el servei que Montserrat ofereix al visitant.

Les obres preveuen un pressupost de 350 milions de pessetes que seran aportats per la Fundació Abadia de Montserrat, 2025 (cent milions), pel cobrament de les assegurances

i per una línia de crèdits tous de la Direcció General de Turisme de la Generalitat de Catalunya.

Arran de les festes dels cinquanta anys de l'entronització de la Mare de Déu, a l'abril del 1997, es va poder constatar que les dues places inferiors de les tres de què consta el complex dissenyat per Puig i Cadafalch als anys vint estaven deteriorades. Per això, es va procedir a instal·lar elements de suport a les plantes inferiors. El projecte de l'arquitecte modernista concep els elements sustentants no com els d'un edifici normal, sinó amb una estructura semblant a la d'un pont, de manera que tant el pis intermedi com els baixos queden lliures de columnes. Aquest sistema de bigues és visible al Museu de Montserrat, ja que s'hi troba en el seu interior.

A més de les tasques de consolidació de l'estructura, les obres preveuen un projecte ja previst antigament de reubicar la botiga del santuari en els seus baixos. També s'aprofitarà per fer un «rentat de cara» a la cafeteria que es troba en una de les plantes baixes. En una segona fase es farà el condicionament urbanístic de l'entorn, així com l'habilitació del pis intermedi de les places com a sales d'acollida de pelegrins. Han començat les obres per instal·lar un espai temàtic al lloc que abans ocupaven les botigues. Aquest espai pretén ensenyar com és el monestir portes endins perquè el visitant es pugui fer una idea dels espais que normalment no estan oberts al públic, així com alguns aspectes de la vida monàstica. (C.C.)

La beatificació dels màrtirs de Mataró

MATARÓ.— Amb el beneplàcit del cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, i el patrocini de la parròquia de Sant Josep de Mataró, els Amics del Dr. Lluís Miquel Ticó i Companys Màrtirs han iniciat els treballs per a la Causa de Beatificació dels màrtirs mataronins de la persecució religiosa del 1936-1939. Són els següents: Mn. Lluís Miquel Ticó, rector de Sant Josep de Mataró; Mn. Ramon Fornells Serra, beneficiat de Santa Maria de Mataró; els sacerdots fills de Mataró Mn. Josep Monpió Riera, beneficiat de Caldetes; Mn. Segimon Palacios Palacios, vicari de Sant Francesc de Paula de Barcelona, Mn. Joaquim Masuet

Subirà, vicari de Gavà; i els joves seglars Ramon Guilà Ximenes, obrer tèxtil, i Pere Olm Rodà, baster. Tots dos eren membres de la Congregació Mariana i de la Federació de Joves Cristians de Catalunya (fejo-cistes) i van ser morts per manifestar la seva fe i per les seves conviccions religioses.

Els Amics del Dr. Lluís Miquel Ticó i Companys Màrtirs necessiten les vostres pregàries, documentació que els pugueu aportar i donatius. Per a més informació, podeu adreçar-vos a Mn. Jordi Cusó, rector de la parròquia de Sant Josep de Mataró, i Mn. Salvador Nonell, sacerdot i fundador de l'església del Sagrat Cor de Mataró. (C.C.)

Coses de la vida

Santa Cecília i la música

Hola, amics! Aquesta setmana se celebra la festivitat de santa Cecília, noble romana que va morir martiritzada. La història ens explica que mentre va durar el martiri i agonitzava, no va deixar de cantar lloances a Déu. Per això, santa Cecília va ser nomenada patrona dels músics, dels cantants i de tot el que fa referència a aquest àmbit. I ja que hem esmentat la música, reflexionem-hi. Heu pensat alguna vegada el que es pot fer amb «set notes»? La seva combinació és una meravella: música religiosa, clàssica, regional, òpera, sarsuela, etc.

La música és capaç de calmar l'estrès més fort, aixecar-nos l'ànim, elevar la nostra ànima al Cel i fer sorgir l'emotivitat més tendra. En aquest món podem trobar moltes coses que ens fan comprendre la grandesa de Déu, però potser la música n'és la més indicada. Us desitjo, amics, que la vostra vida estigui sempre plena de música i sigui un cant interminable de lloances al Senyor.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

«Les receptes que es poden fer són infinites»

■ Entrevista al cuiner Joan Villaró Viñas, nou col·laborador de la secció gastronòmica de «Catalunya Cristiana»

Fomentar la cultura gastronòmica a casa nostra. Aquest és un dels objectius del cuiner Joan Villaró Viñas. Recentment ha publicat el seu primer llibre: *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas*. Villaró opina que «seria molt impor-

tant que a l'escola es fessin cursos de cuina per ensenyar els infants a menjar bé». Un dels seus lemes és que a la vida s'ha de ser «original i alegre». Ell hi contribueix amb les seves receptes per fer-nos la vida molt més saborosa.

—Vostè és cuiner professional des dels catorze anys. Què el va motivar a triar aquest ofici?

—Els meus pares tenien una fonda a Campdevàrol. Com que a mi no m'agradava gaire estudiar, el meu pare em va dir: «Et castiguem en una cuina.» I em van portar al santuari de Núria, on es feia una cuina molt bona, perquè treballés al restaurant de l'hotel. A partir d'aquí, el càstig es va transformar en un autèntic plaer. Em va agradar molt el món de la gastronomia. Allí hi vaig estar tres anys i després vaig anar a treballar a altres restaurants.

—Com va ser el seu aprenentatge?

—Jo no he anat mai a una escola de cuina, sinó que vaig aprendre l'ofici directament de l'experiència d'altres cuiners. Sóc dels que pensen que la universitat és al carrer; en el meu cas, a la cuina. Durant la meua vida professional he treballat en uns trenta-cinc restaurants, on estava poc temps, tan sols uns set o vuit mesos. Sempre he agafat el bo i millor de cada cuiner. Així m'he forjat. A més, he

Joan Villaró, un mestre de la cuina.

un. Actualment la seu de la meua escola de cuina és al c/ Emili Botey, 5 (local 2). Les persones que hi vénen són un grup força heterogeni: senyores que desitgen perfeccionar els seus coneixements culinaris, vaillets que s'hi volen dedicar, cuiners que volen reciclar-se, gent que ha fet cursos en altres escoles i que aspiren a aprendre'n més, etc. Els ensenyo a menjar bé i els explico tot el que he après al llarg de la meua trajectòria professional.

—Fa uns dos anys que col·labora a Ràdio Estel. Aquesta setmana inicia la seva col·laboració a *Catalunya Cristiana*. Hi ha alguna relació entre ser cristià i el món culinari?

—Crec que ser un bon cristià és la base principal de tot. Si ets un bon cristià, la vida t'ajudarà a fer el que sempre has volgut fer; no tan sols en l'àmbit de la cuina, sinó en totes les arts i oficis d'aquest món. A Ràdio Estel surto en un espai que s'emeten els dimarts i dijous a les 13.15 i que es repeteix els dissabtes i diumenges, també al migdia. Té moltíssima acceptació, la mateixa que espero que tingui la meua col·laboració a *Catalunya Cristiana*. Estic molt content de participar-hi. Penso que s'ha de potenciar el cristianisme, perquè s'estan perdent els valors. Els individus semblen cada cop més uns autòmatas; no hem de ser tan materialistes ni envejosos.

—D'on treu tantes receptes?

—La majoria de les receptes són creades per mi; d'altres són receptes de tota la vida. El cuiner és com un pintor. Un cop coneixes a fons el color blanc i el color negre, saps que una gota blanca amb una de negra es tornarà grisa. I a la cuina passa el mateix. Quan coneixes tots els productes pots fer filigranes. La imaginació és també un ingredient essencial. Per tant,

les receptes que es poden fer són infinites. Les meves són senzilles, sense fullaraca. Sempre, però, cal tenir en compte que totes les receptes tenen un o dos ingredients que esdevenen els protagonistes. Si fem uns canelons, hi haurà dos ingredients bàsics: la beixamel i el farcit. En canvi, el formatge que hi afegim serà un actor secundari. S'ha de jugar amb tots els ingredients i arribar així a un equilibri perquè surti una bona obra d'art, perquè no hem d'oblidar mai que la cuina és un art.

—Expliqui'ns alguna anècdota curiosa que li hagi passat.

—Amb catorze anys, no feia ni quatre dies que era a Núria, quan el xef de cuina em va dir que li portés quatre claus. Òbviament, es referia als claus d'espècia. Jo, innocent de mi, vaig anar a un electricista

que havia conegut a l'hotel i li vaig demanar els quatre claus. Quan ell em va preguntar: «De quina classe?», jo li vaig contestar: «Dóna-me'n de diverses mides.» I me'n va donar set o vuit. Aquesta és una de les múltiples anècdotes que m'han passat i que explicaré puntualment a l'espai gastronòmic de *Catalunya Cristiana* com a vivències didàctiques.

—Se'n fan, de disbarats, a la cuina?

—Alguns cuiners fan coses amb les quals no estic d'acord. Un exemple que recordo: una recepta a base de cargols i melmelada. Això no és una innovació, es tracta d'una aberració culinària. De vegades parlo amb gent que ha anat a determinats restaurants i els he preguntat: «Us ha agradat el menjar?» I em contesten: «Bé, és diferent...» Torno a insistir amb la mateixa pregunta i els dic: «Sigueu sincers!» I finalment em responen: «No ens ha agradat».

—Hi ha productes que gairebé ja no es fan servir a la cuina?

—Sí. Els responsables d'una empresa molt important de València que fabrica farines estaven desesperats perquè no trobaven cap sortida a la sèmola, un producte minoritari. Em van trucar i em van demanar si podia ajudar-los. Vaig elaborar unes cinquanta receptes i a totes hi posava un 5% de sèmola. Tot i que dominaven altres ingredients, la sèmola hi era. I a partir d'aquí l'esmentada empresa va augmentar de manera considerable la venda de sèmola.

Miquel Àngel Codina

«No hem d'oblidar mai que la cuina és un art»

tingut la gran sort de treballar amb cuiners d'arreu del món. És com si hagués fet una cursa gastronòmica per tot el món, però sense moure'm de Catalunya.

—Quin és el secret de la bona cuina?

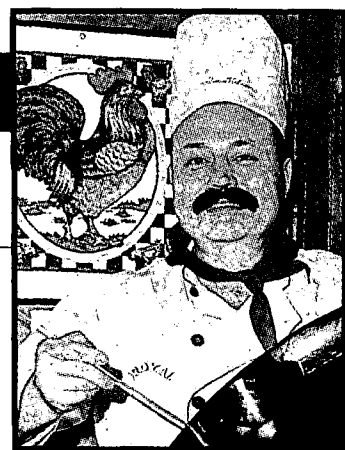
—N'hi ha dos fonamentalment. D'una banda, posar molt amor en el que fas i, de l'altra, disposar d'unes excel·lents primeres matèries. Aquest segon component és imprescindible, perquè se'n donen, de miracles, però aquí no. Si no tenim una matèria de qualitat, el resultat no serà bo per molt que ens esforcem. Ara bé, cal tenir en compte que no per gastar més es cuina millor. També vull dir que la cuina mediterrània és la més completa que hi ha.

—També ha creat la seva escola de cuina.

—Vaig fundar l'escola de cuina Joan Villaró fa tretze anys a Granollers. Després de passar nou anys en un local de lloguer, finalment vaig poder comprar-ne

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Molt amb compte!

Heu d'anar molt amb compte quan us asseieu davant del televisor amb un platet d'ametlles per passar l'estona i oblidar les notícies dolentes que hi surten sovint i que acostumen a ser més tristes que no pas alegres.

Sabeu per què us ho dic? Doncs mireu. Cada 100 grams d'aquest preuat fruit sec ens dona un 54% de greixos i ens subministra ni més ni menys que 640 calories. Això sí, gairebé posseeixen la mateixa riquesa en proteïnes que la carn, un 18% per cada 100 grams. També ens donen 250 mil·ligrams de calci i 4 mil·ligrams de ferro, així com vitamines B1 i B2. Però, per als que seguim un règim, són una veritable bomba per al nostre cos.

Avui escric aquest article des d'un còmode sofà que tinc al menjador, mentre miro una pel·lícula de vídeo. Això sí, també tinc un platet d'ametlles entre les mans. Però bé, un dia és un dia. No trobeu?

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en un santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

cultura

El santuari de la Mare de Déu del Camí, focus de fe i cultura

CAMBRILS.— La devoció de Cambrils i de tota la comarca a la Mare de Déu del Camí és multisecular, ja que correspon a la mateixa fundació de la vila a la meitat del segle XII, i està perfectament documentada a partir de l'any 1214, per una concessió de béns de l'arquebisbe Ramon de Rocabertí a favor de la capella i la imatge de Santa Maria del Camí, a Cambrils.

Foto: Lluís Domingo

Imatge del santuari de la Mare de Déu del Camí.

En iniciar-se el segle XVIII, damunt de l'església vella es va edificar l'actual santuari, un dels més grans i sumptuosos de tot Catalunya. Molt deteriorat a conseqüència dels estralls de la guerra del 1936-39, constantment s'hi han hagut de fer obres de restauració i embelliment. Darrerament, i en dues etapes, s'han hagut de refer totes les teulades, la nau central, les naus laterals, el presbiteri, el cambril i les sagristies. L'import global ha estat de més de vint milions de pessetes. A part de l'Eucaristia, que se celebra tot l'any els diumenges i festes (dues durant els mesos d'estiu), cal remarcar les solemnitats extraordinàries que s'esdevenen sovint. Un exemple és la clausura del centenari de la presència dels Germans de La Salle a Cambrils, amb una celebració presidida per l'arquebisbe de Tarragona i primat, Dr. Lluís Martínez Sistach, el diumenge 29 d'octubre.

Cal destacar també que cada any se celebren al santuari més de seixanta casaments. El 8 de setembre té lloc la festa major, amb una ingent presència de fidels. Una diada en què desfilen davant de la venerada imatge de la Mare de Déu del Camí milers de cambrilencs.

El santuari és també un fogar de cultura on sovint hi celebra concerts la coral cambrilenca Verge del Camí o els components de l'Escola Municipal de Música, així com agrupacions corals de comarques, i fins i tot de fora del país, com les que han actuat aquesta tardor. Són les següents: el Cor Universitari de Rosario (Argentina), el Cor del Col·legi Alemany de Montevideo (Uruguai), el Cor de Givisiez-Granges-Pacquot de Fribourg (Suïssa) i la United Christian Gospel Choir d'Essex (Anglaterra). Tot un agermanament de fe, cultura i devoció.

Josep Salceda i Castells

Música del cor

VENÈCIA.— Paul Spoladore és sacerdot diocesà de Pàdua (Itàlia). Sempre s'ha dedicat als més joves i ha treballat amb molt d'interès l'àmbit de la comunicació per expressar la proximitat i la realitat dels valors i missatges de la vida i de la fe. Sobretot s'ha especialitzat en l'estudi de la relació que s'estableix entre les paraules i la música. Spoladore és compositor i cantautor des de fa més de vint anys i privilegia la música com a eina d'expressió i de contacte amb el món dels joves. Els textos de les seves cançons estan amarats de moltes estones de silenci i pregària davant l'evangelí per transmetre el missatge sempre nou de Jesús. El seu últim treball, format per tretze cançons, l'ha traduït a l'espanyol i porta per títol *Hermano mío*.

En aquest CD trobem colors i ritmes molt diferents, amb ressons ètnics mundials, que canten el misteri i la bellesa de la vida i la fe en Déu. Les lletres de les cançons transpiren la profunditat de la Paraula de Déu i són composicions per despertar en l'ésser humà la voluntat de viure, l'entusiasme, l'agraïment a Déu pel do de la vida, l'esperança i la tolerància entre els pobles per no donar cap espai a la violència, l'odi o qualsevol altre tipus d'agressió a la humanitat. La música de Spoladore ha estat qualificada com a «música del cor», perquè segueix el ritme de l'home i la dona i ofereix una ocasió per aturar-se i escoltar la cançó del cor.

Els anteriors treballs de Paul Spoladore són *Così* (1989), *Come in cielo così in terra* (1992), *Outback* (1995), *Dacci Pace* (1999) i *Tu sei* (1999). (C.C.)

Segona edició d'Ekumene

MADRID.— Ekumene, el Saló Europeu de Litúrgia, Imatgeria i Patrimoni, va celebrar del 14 al 17 de novembre la seva segona edició en un dels pavellons de la Casa de Campo de l'Ajuntament de Madrid. Aquesta fira, única de les seves característiques que se celebra a l'Estat espanyol, compta amb l'assessorament de l'arquebis-

bat de Madrid i té com a objectiu presentar tots els aspectes que formen part del món religiós. A la mostra, que va ocupar una superfície de 2.500 metres quadrats, es van exhibir productes relacionats amb l'àmbit eclesiàstic, serveis d'imatgeria i litúrgia i empreses de manteniment, conservació i restauració de béns immobles. (C.C.)

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Mil·lenari de la mort del príncep Gésa

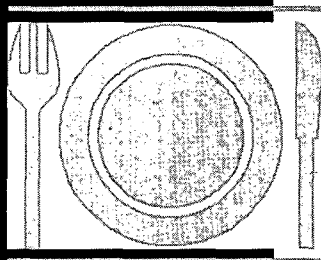
Hongria va emetre el 1997 un segell per commemorar el mil·lenari de la mort del príncep regnant Gésa, dins d'una sèrie anomenada «Europa» dedicada a històries i llegendes. El segell reproduïx el moment en què es disposa el cos sense vida del príncep a la tomba. Gésa era un duc pagà, mentre que la seva segona esposa, Sarolt, era cristiana. Sembla que ella va orientar Hongria cap al cristianisme, tal com van fer Clovis a França, Ethelbert a Anglaterra, Miczislav a Polònia, etc. El príncep va fer batejar el seu fill Vaik. La batalla de Lech, guanyada per Otó I, va ser rebutjada pels hongaresos. Gésa va concertar amb Otó que els missioners prediquessin el cristianisme.

«Parsillada» per a verdures al forn

INGREDIENTS:

pa ratllat
formatge
all
julivert
pebre dolç
pebre blanc
verdures
oli

PREPARACIÓ:

Encara recordo que el primer plat que vaig aprendre a preparar va ser la *parsillada*. Es tracta d'una guarnició que consisteix a mesclar pa ratllat amb formatge, també ratllat, all, julivert, pebre dolç i pebre blanc. De tots aquests ingredients el que ha de dominar més és el pa ratllat.

El primer que s'ha de fer és barrejar-ho tot dins un recipient. Mentrestant posarem al forn les verdures que vulguem: albergínies, tomàquets o carbassons, per exemple. Quan les verdures estiguin prou cuites, afegirem la *parsillada*.

I amb un plat així de senzill vaig fer els primers passos com a cuiner. És una guarnició deliciosa, que també pot servir com a primer plat.

Un consell: quan tingueu la *parsillada* ben distribuïda sobre les verdures, hi afegiu una miqueta d'oli.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

Abans de jugar...

A la jungla ja ha sortit el sol i en Tigret té pressa per anar a jugar amb els seus amics. Això no obstant, la mare li diu que abans ha de fer altres coses, com ara esmorzar, rentar-se les dents o endreçar el cau amb la seva germana. Finalment, se'n va a jugar amb el seu amic Mico. Aquest llibre és ple de sorpreses, ja que en aixecar les solapes els infants descobriran nous dibuixos i missatges. (C.C.)

Julie Sykes (text) i Tim Warnes (il·lustracions), *Desperta't, Tigret!* Editorial Beascoa, Barcelona 2000, 12 pàg.

El lleó entremaliat

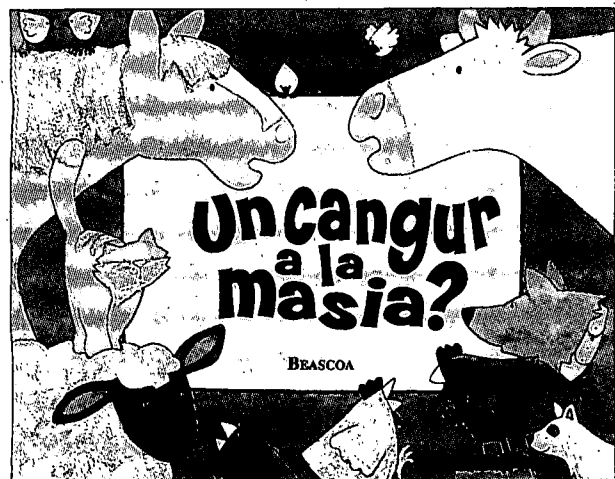
Florià, un cadell de lleó, ja sabia que la seva mare era molt llesta, però mai no s'hauria imaginat que fos impossible enganyar-la. Semblava que tingués ulls al clatell. La mare li havia preparat un entrepà i ell, que no li venia de gust, el va llençar per la finestra. La lleona, en descobrir la malifeta del seu fill, el va castigar de cara a la paret. «Renoi, que llesta que és, la mare!», deia el cadell. (C.C.)

Ricardo Alcántara (text) i Emilio Urberuaga (il·lustracions), *Renoi, que llesta que és, la mare!* Editorial Combel-Editorial Esin, Col·lecció El Cavall Volador, Sèrie Trot, Barcelona 2000, 24 pàg.

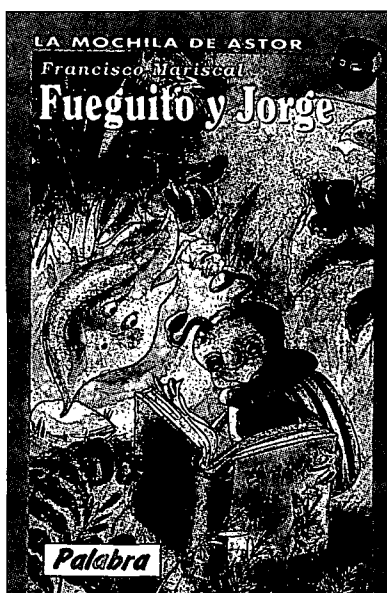
El cangur mainadera

Una bèstia ben estranya ha arribat a la masia. Els altres animals no havien vist mai un cangur. Tots els animals expressen el seu temor que el nouvingut els prengui la feina a la masia. Hi estan tan capficats que no s'adonen que els seus cadells han desaparegut. Els troben a la bossa que el cangur té a la panxa. Esdevé, així, un excel·lent company de jocs. «Aquest cangur és una meravella!», exclama tothom. (C.C.)

A. H. Benjamin (text) i Jane Chapman (il·lustracions), *Un cangur a la masia?* Editorial Beascoa, Barcelona 2000, 26 pàg.

Francisco Mariscal (text) i Susana Rosique (il·lustracions), *Fueguito y Jorge*. Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Madrid 2000, 59 pàg.

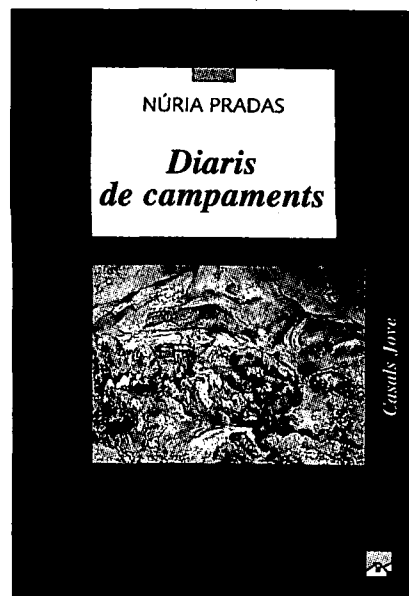
La flameta que no cremava

Fueguito era una flameta daurada que va néixer en un incendi, tot i que no volia cremar i destruir els boscos, sinó fer el bé. Qui la podria ajudar? Sortosament, es va trobar un escarabat anomenat Jorge. Aquest va treure un llibre molt gros titulat *L'aprenent de mag* i en un tres i no res Fueguito va deixar de ser perillós. A partir d'aquest moment es va dedicar a ajudar els altres. (C.C.)

Uns campaments inoblidables

En aquesta obra adreçada als adolescents s'intercalen les «veus» de dos diaris escrits per uns joves que es troben de campaments. En David, de disset anys, és un dels monitors i des de petit hi participa, però ara li fa molta mandra anar-hi. En Martí en té dotze i és la primera vegada que va de campaments. Fa poc que el seu pare és mort. Cadascun s'haurà d'enfrontar als seus problemes i pors. (C.C.)

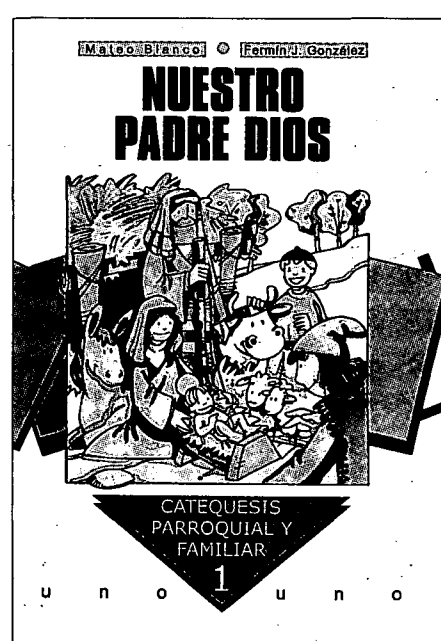
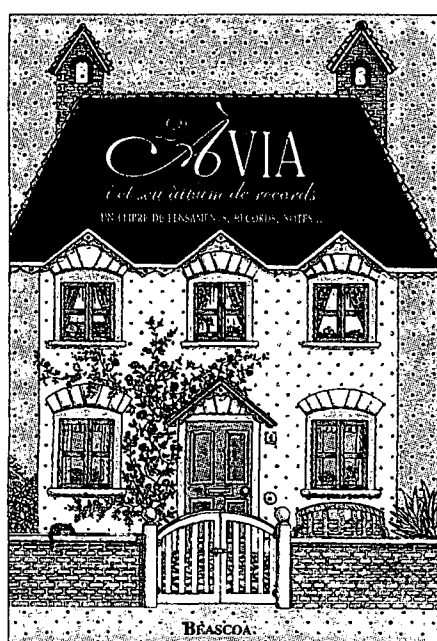
Núria Pradas, *Diaris de campaments*. Editorial Casals, Col·lecció Casals Jove, Barcelona 2000, 115 pàg.

Memòria familiar

En aquest llibre l'àvia podrà anotar els records de la seva vida, els seus pensaments, les dates més significatives i fins i tot aquelles receptes que no vol que s'oblidin. També hi ha espai per posar fotografies. Hi ha algunes curiositats com la traducció de la paraula «àvia» en diferents llengües, incloent les versions àrab (*sitt*), esquimal (*aana*) i zulú (*ukhulu*), o les coses que a l'àvia més li agrada fer. (C.C.)

Susanna Ronchi (il·lustracions), *L'àvia i el seu àlbum de records*. Editorial Beascoa, Barcelona 2000, 58 pàg.

Educació en la fe

Aquest quadern està especialment indicat per a infants entre els sis i deu anys. Es tracta d'una edat clau per al desvetllament religiós i la iniciació cristiana. Els textos i dibuixos, que serveixen per a la preparació a la Primera Comunió es poden fer servir a les parròquies, als centres educatius com a material didàctic de la classe de Religió i a la llar. Un material ideal per a l'educació en la fe. (C.C.)

Mateo Blanco i Fermín J. González, *Nuestro Padre Dios*. Editorial Palabra, Col·lecció Catequesi Parroquial i Familiar, Madrid 2000, 47 pàg.

El llibre de la setmana

Ser creient i home de carrer

Manuel de Unciti és un bon periodista, i té al seu haver el fet de ser mestre de periodistes, a l'escola i en la pràctica, a través de les revistes excel·lents que ha dirigit. I a més, és un home a qui preocupa tot allò relatiu a la creença, i com a bon teòleg que també és, ha escrit unes pàgines assequibles i clares sobre els principals continguts de la fe.

És a dir, ha tret el cap al carrer, i ha contactat amb la realitat quotidiana de tots els homes i les dones amb què es creua cada dia, i ha intentat apuntar algunes respostes vàlides per als seus interrogants i les seves inquietuds.

No ha estat una tasca gens fàcil, perquè ha hagut de purificar el llenguatge de termes, clars per als especialistes però totalment críptics per a la gent del carrer.

Sense reticències ni embuts, Unciti parla de l'amor de Déu envers els homes. S'enfronta amb aquest agnosticisme trist que insisteix a situar Déu als baguls dels records, i fa veure a tots els que s'acosten a les seves pàgines que Déu és allà, i els estima. I que precisament per això el món té un sentit, i la creació és un misteri

de l'amor provident, tot fet perquè l'home el visqui en plenitud. Un home que és lliure, i que té a les seves mans el seu propi futur.

El fet de la mort ocupa un lloc important en la seva reflexió, com a gran interrogant ineludible, que existeix una resposta a través dels milions d'anys en què l'home pobla la Terra, i que pot omplir de dolor, de desesperació i de por, però que ha de ser un camí cap a l'esperança.

La seva extensa tasca com a director de la revista *Pueblos del Tercer Mundo* el fa, a més, especialment vàlid per parlar del diàleg interreligiós, que tracta amb amplitud i claredat.

Una vegada més Manuel de Unciti ens ha facilitat un text que ha de ser molt útil per a la iniciació en la fe de molta gent jove. Entre les múltiples catequesis pu-

blicades, aquest llibre destaca per la seva assequibilitat i la seva seriositat, i hauria d'estar a les mans de molts adolescents que entren en la vida universitària. Però també ha de ser molt útil per aclarir les idees sobre la creença, o aproximar-hi aquells que n'estan allunyats per desídia, per ignorància, o per fredor ambiental, per no dir menyspreu.

Cal fer una campanya de promoció de la fe, tan abandonada per rutines, o tan repetidament infravalorada pels que s'exhibeixen com a paladins del rebuig immadur i fàcil, en nom de records infantils. S'hauria d'acabar per sempre amb els que frivolitzen la creença, com una postura de gent que està al dia... El llibre de Manuel de Unciti pot ser un instrument molt eficaç per aconseguir-ho. Ja comencem a estar tips d'entrevis-

tes i de declaracions en l'anomenada premsa en majúscula, en les quals el fet de no creure sembla que és un signe de personalitat, quan en realitat, moltes vegades, tan sols és un esnobisme vulgar i ignorant.

Cristóbal Sàrrias

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

**Subscribiu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any**

**Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)**

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes. per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors:
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona
Tel.: 934 905 988 - Fax: 934 902 035

La sardana i la dansa

Cursets de sardanes

Tot seguit detallem una sèrie de cursets que actualment s'estan duent a terme per a l'ensenyament de la sardana:

—A Esplugues de Llobregat, a càrrec de la secció sardanista de l'Avenç, els dissabtes a la tarda, fins al mes de maig, als seus locals.

—A Martorelles, organitzat per la Joventut Sardanista, per a totes les edats, els divendres de 8 a 9.30 de la nit, a l'envelat de la Masia Carrancà.

—A Mollet del Vallès, organitzat per Tradicions i Costums, els dimarts de 6 a 7 de la tarda, als locals de Benestar Social, Casal Cultural.

—A Reus, la Regidoria de Serveis Socials de l'Ajuntament ha organitzat uns tallers de sardanes per a gent gran a partir de 65 anys, per aprendre a ballar-la, conèixer la seva història i afavorir l'activitat física i mental. El curs constarà de deu sessions d'una hora i serà gratuït. Les persones interessades s'han de dirigir a l'Oficina d'Atenció al Ciutadà, al Casal Municipal del seu districte o al departament de Serveis Socials de l'Ajuntament.

—A Sabadell, l'entitat Sabadell Sardanista celebra diversos cursets durant la setmana: els dilluns i dimecres, de 4 a 5.30 de la tarda, a l'esplai de "la Caixa", c/ Miquel Servet, 8; els dimarts, de 5 a 6 de la tarda, al centre cívic Creu de Barberà,

plaça de Castella, 1, i al Casal de la Gent Gran, Rogeli Soto, c/ Campoamor, 93-95; els dijous, de 4.30 a 5.30 de la tarda, al Torrent del Capellà, c/ de les Magnòlies, 21, i al Casal de Jubilats i Pensionistes Planada del Pintor, c/ Caucas, 85; els divendres, de 5 a 6 de la tarda, a Torre Romeu, Casal de la Gent Gran, c/ de l'Anoia, 28.

Aquelles persones interessades a rebre més informació poden dirigir-se a la secretaria de Sabadell Sardanista, Via Massagué, 44, o trucar al 937 252 556, els dilluns, dimecres i divendres de 7 a 9 de la nit.

—A Terrassa, organitzat per l'agrupació folklòrica Amunt i Crits, per a totes les edats a partir dels 7 anys, els dissabtes, de 6 a 7 de la tarda, al centre cívic Aurèlia Capmany, Av. Àngel Sallent, 55, fins al 16 de juny. Preu del curs, inclòs el material, 2.000 pessetes.

—A Vilafranca del Penedès, organitzat pel Casal de Gent Gran, els dimecres, a les 6 de la tarda, curset de sardanes per a tothom que hi estigui interessat.

—A Vilanova i la Geltrú, organitzat per la Societat Sardanista Dansaires Vilanovins, els dijous, de 5.30 a 6.30 de la tarda, i els dissabtes, de 6 a 7 de la tarda, al local social de l'entitat, plaça d'Enric Ricart, 8. Els cursets són gratuïts.

Josep Ventura

Pastoral catequètica: catequesi infantil III

Catequesi, Evangeli i vida

PILARS DE LA VOSTRA CATEQUESI

Avui us exposaré alguns criteris per presentar el missatge de l'Evangeli a la vostra catequesi. Però abans vull agrair les vostres propostes, felicitacions i el suport que em doneu amb els vostres correus electrònics a través d'Internet. Alguns m'heu demanat de fer una xerrada a la vostra parròquia sobre la catequesi, ja em posaré en contacte amb vosaltres.

Sobre el missatge de l'Evangeli hem de tenir en compte que no és nostre. Ens ha estat donat com un tresor a compartir. La vostra catequesi tindrà futur si viu el que prediqueu, si la vostra paraula de catequista és coherent amb la Paraula. L'exemple de vida cristiana i la coherència entre fe i obres és la millor manera d'enriquir la vostra catequesi.

Malgrat tot no n'hi ha prou «portant-se bé». Cal tenir en compte una sèrie de camins (criteris o pilars) que hauríeu de prendre perquè la vostra catequesi compleixi els objectius que Jesús, el Mestre, ens proposa al llarg del seu Evangeli. I són:

1. La Paraula de Déu, font bàsica de la catequesi: des de la catequesi transmeteu una cosa que no us pertany, però que assumiu com a creients, és a dir, la Paraula divina. És el tresor confiat pel mateix Jesús a la seva Església, i vosaltres, com a part d'ella, la transmeteu mitjançant l'ensenyança de l'Escriptura i de la Tradició de l'Església.

2. El Magisteri: sota el guiatge de l'Església es medita i es comprèn amb més gran profunditat el sentit de la fe evangèlica. Convé, doncs, que coneguem alguns documents eclesials que us ajudin a aprofundir en el misteri de la catequesi.

3. La Litúrgia: viure l'eucaristia i els altres actes litúrgics amb interioritat, ajuda a penetrar en l'Evangeli i en la persona de Jesús de Natzaret. És molt positiu que en la vostra catequesi els nens us vegin el fervor que us caracteritza en la participació de l'eucaristia, al llarg de la missa infantil o en altres

Gràcies al testimoni dels sants i de grans exemples cristians podem palpar una manera particular de viure la fe.

El Concili Provincial Tarragonense ens anima a «impulsar la pastoral global de la infància que articuli la tasca de la catequesi i de l'escola amb l'acció en l'àmbit de l'oci o dels moviments infantils i que trobi després un entroncament amb la pastoral de la joventut. (CPT n. 28, d.)

Viure els actes litúrgics amb interioritat ajuda a penetrar en l'Evangeli i en la persona de Jesús de Natzaret.

actes litúrgics que organitzeu a la parròquia. Una litúrgia freda i sense vibració és el pitjor que hi pot haver en una parròquia.

4. El testimoni dels cristians: gràcies al testimoni dels sants i de grans exemples de cristians al llarg de la història de l'Església, podem palpar una manera particular de viure la fe. És un ajut per a la vostra catequesi infantil, on l'infant necessita exemples reals per viure amb més motivació la joia de la vida cristiana.

CRITERIS PER A LA TRANSMISSIÓ DE L'EVANGELI

1. Transmeteu Crist: el missatge catequètic se centra en la persona de Crist. Sense presentar la vida i el missatge de Jesús, no hi ha catequesi, sinó entreteniment, diversió sense fons o mer passatemps, que acabarà per disgregar el grup infantil.

2. Anuncieu la Bona Nova: no transmeteu les vostres propostes ni «la vostra idea d'Església». Construïu des de l'anunci del missatge joios de Jesús. Que els nens coneguin el Jesús amic que salva i ens allibera totalment del pecat.

3. Inculturació: exposeu sense por el missatge de l'Evangeli als nens que us heu trobat en el vostre camí, en aquell grup infantil concret, amb la seva cultura, nivell de vida, problemes particulars... Jesús es vol fer present en les seves vides tal com són.

4. Missatge per a la persona humana: la catequesi, a més d'ensenyar qui és Jesucrist, també ens ensenya plenament qui és l'home per al mateix home. És a

Testimonis:

IGNASI PASCUAL FERRER
19 ANYS, BARCELONA

Gràcies a la catequesi he après a estimar els altres, a preocupar-me pels seus problemes. Com a catequista us puc dir que m'ha ajudat molt l'exemple del meu rector i la lectura de les vides dels sants. També des de la meua família se'm dona suport en aquesta manera d'ocupar el meu temps. Rebo dels infants molt més del que jo dono.

ISABEL FUENTES GALVÁN
15 ANYS, BADALONA

En poc temps he passat de rebre catequesi a fer-ne. Ara sóc catequista, i parlo als infants del que he après des dels set anys. De vegades no sé com explicar les coses de Jesús, però sé que la intenció i l'esforç que poso a l'hora de fer les coses m'és de gran ajut per arribar a ser una bona catequista. Us animo als que no doneu catequesi que en feu l'experiència, estic ben segura que us agrada rà molt.

MARTA ESTEVE DÍAZ
30 ANYS, CORNELLÀ

Treballo com a psicòloga en un centre privat i els dissabtes els dedico a fer catequesi en una parròquia de Cornellà. Des dels disset anys no he deixat de fer-ne. Em meravella veure com els infants creixen en la fe. Els dónes catequesi, fan la comunió, després es confirmen, i continuen formant-se en la fe. Alguns ja els tinc de monitors de l'esplai, i és bonic veure el seu procés de maduració en la fe. Donar catequesi és per a mi apassionar-se per Jesús i per les seves coses i demostrar que la fe cristiana és compatible amb la joia, la diversió i la bellesa de la vida.

dir, ens transmet la importància de la nostra vocació, de la nostra dignitat humana, i eleva la nostra humanitat. La catequesi ensenya que la Paraula de Déu satisfà amb profunditat el cor humà. La vostra catequesi ajuda els infants a entendre les seves vides a la llum de la fe.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado
(stein@mixmail.com)

Després de les nanes brunes, els planetes solitaris

Fa poques setmanes explicàvem en aquesta pàgina de ciència que el descobriment de les «estrelles nanes brunes» s'havia accelerat. Doncs bé, cercant i recercant astres d'aquests tipus els pacientíssims astrònoms n'han trobat d'una altra classe. Es tracta d'un nivell inferior del de les nanes brunes: són astres de massa situada entre només 5 i 13 vegades la massa del planeta Júpiter i, per consegüent, no arriben a la mida de les brunes (que com vam dir tenen la massa entre 13 i 75 vegades la del planeta gegant del nostre sistema solar). Uns astres que no arriben a 13 masses d'aquests tipus només poden tenir una temperatura superficial inferior als 2.000°C, com les nanes brunes més dèbils, però per la seva mida ja els hem de posar a la categoria de planetes.

I fins ara no se n'havia trobat cap d'aquesta mena? Sí que se n'havien trobat, però tots els detectats fins ara orbitaven al voltant d'una estrella. La novetat de la notícia es troba en el fet que els que s'acaben de descobrir són solitaris! Què vol dir això? Que no són planetes d'una

La nebulosa fosca anomenada «Cap de Cavall», de la constel·lació d'Orió.

que planetes així només es podien formar a l'entorn d'estrelles, com a producte del mateix núvol còsmic que les hauria originat, però ara s'ha vist que aquesta teoria no era correcta. Sempre la ciència avança fent noves correccions.

estrella sinó que, com les brunes, «fan vida» independent. Són, doncs, estrelles fallides que no han arribat a arreplegar prou matèria per iniciar una reacció nuclear al seu interior i brillar com fan els estels. I si no brillen així, com s'han pogut «veure»? Gràcies a l'astronomia de l'infraroig.

La notícia de la troballa es relata a la revista *Science*, al número del 7 d'octubre d'enguany. El descobriment s'ha fet a l'*Instituto de Astrofísica de Canàries*, sota la direcció de l'espanyol Rafael Rebolo. Són 18 els astres detectats en una regió del cel on estan «naixent» (o sigui, formant-se) estrelles, que és en un cúmul estel·lar situat a la constel·lació d'Orió. Aquesta troballa té importància per a l'astronomia ja que hi aporta una novetat notable: fins ara la teoria professada pels astrònoms deia

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

La matemàtica i els matemàtics

46 El problema del «postulat de les paral·leles»

L'explicació que donava Bolzano de l'infinit matemàtic com d'un infinit *actual* volia ser la solució del «problema de l'infinit», suscitat pel de la divisibilitat successiva indefinida d'un continu, plantejat moltes vegades al llarg de la història per matemàtics i filòsofs. La interpretació que en feia el matemàtic de Praga no es considerarà pas solució per part de la majoria de filòsofs que, si bé reconeixien que l'infinit matemàtic era un instrument vàlid per al càlcul, no veien que Bolzano demostrés que realment era un infinit *actual*; tot el que en deia romania intacte si només es considerava *potencial*.

Ara bé, a la mateixa època de Bolzano hi havia a la matemàtica un altre problema d'ordre lògic de més història encara que el de l'infinit: el de la validesa de l'anomenat «postulat de les paral·leles», i és ara que s'arriba a la solució. Creiem que també cal que en parlem:

D'Euclides al P. Saccheri

Com vam explicar, Euclides en els seus *Elements* fa la primera exposició racional de la geometria. Comença donant 23 definicions, 5 nocions comunes (axiomes) i 5 postulats; i a partir de tot això defineix els altres conceptes i demostra amb rigor lògic totes les altres proposicions (teoremes). Certament el seu sistema axiomàtic no era del tot perfecte, però va marcar la pauta que els moderns han seguit per construir l'exposició racional de la matemàtica. Ara bé, el cinquè dels seus postulats era una mica especial, molt menys immediat que els altres quatre: «Si una recta en talla dues bo i formant angles interns en un costat que sumin menys de dos angles rectes, aquelles dues rectes es tallen en un punt situat a aquest costat de la recta secant.» És fàcil

demostrar que això és equivalent a dir: «Per un punt exterior a una recta només passa una recta paral·lela a ella» («Postulat de les paral·leles»).

Els comentadors d'Euclides trobaren estrany que posés com a postulat una proposició de caràcter tan poc intuïtiu i s'adonaren que el mateix Euclides en feia poc ús, com si tingués intenció d'eludir-lo tant com fos possible. Per què ho feia? És que va intentar demostrar-lo a partir dels altres postulats i no se'n va sortir, i per això va inserir-lo al costat dels altres on és clar que desentona? És una hipòtesi plausible, per no dir probabilíssima. El cas és que molts matemàtics posteriors van provar de corregir aquesta aparent «llacuna» del mestre alexandriní construint-ne una demostració. Però tampoc no ho aconseguiren. No feien demostracions rigorosament lògiques a partir dels altres quatre postulats sinó que hi introduïen subrepticiament un altre postulat que resultava ser equivalent al d'Euclides (dues proposicions són equivalents si una es dedueix de l'altra i aquesta altra de la primera). Aquests intents infructuosos van fer que la demostració del «postulat de les paral·leles» es convertís en el quart problema famós de la geometria grega al costat dels de la quadratura del cercle, la trisecció de l'angle i la duplicació del cub.

Els àrabs del segle XI també s'esforçaren a trobar-hi la demostració. Per exemple, Alhazen creia demostrar-lo, però pressuposava que el lloc geomètric d'un punt que es mou en el pla sempre a la mateixa distància d'una recta donada és una recta paral·lela a ella, i això és fàcil de veure que és una altra proposició equivalent a la d'Euclides. Omar Khayyam a partir d'un quadrilàter amb dos costats iguals i perpendiculars a la base també ho demostrava, però pressuposant que dues rectes no paral·leles

sempre es tallen, que era dir pràcticament el mateix que aquell cinquè postulat. També Nasir Eddin exposà una altra «demostració» que tenia el mateix defecte.

I arribem al segle XVIII. El pare jesuïta Girolamo Saccheri (1667-1733), professor de matemàtiques a la universitat de Pàdua, publicava, el mateix any de la seva mort, *Euclides ab omni naevo vindicatus* («Euclides defensat de tota màcula»), en la qual demostrava el 5è postulat d'Euclides per reducció a l'absurd de la manera següent: un quadrilàter birectangle i isòsceles (avui s'anomena «quadrilàter de Saccheri») tindrà sempre els dos angles superiors iguals (això ho podia demostrar recorrent només als quatre primers postulats), i només hi ha tres possibilitats: que siguin aguts, rectes o obtusos; ara bé la primera i tercera possibilitat porten a absurds, per tant només la segona és vàlida i ella comporta la veritat del postulat de les paral·leles. Què dir d'aquesta demostració? Que la realitat era que la primera de les tres possibilitats no portava a cap absurd, encara que ell s'imaginà que sí. I de fet amb les conseqüències que anava traient d'admetre-la va començar a desenvolupar una geometria no-euclídia, sense adonar-se'n.

Gauss, Bolyai i Lobatxevskij aclareixen la qüestió

En arribar al segle XIX D'Alembert encara deia: «El postulat de les paral·leles fa, des de molts segles, l'escàndol de la geometria i la desesperació dels geomètres.» Per això el príncep dels matemàtics, Carl Gauss (1777-1855), que tant va aprofundir en aritmètica i geometria, també va rumiar sobre aquest problema i, segons consta pels seus apunts, pels volts del 1824 havia arribat a la conclusió que era impossible demostrar el 5è postulat d'Euclides a partir de la resta de postulats per la senzilla raó que n'era independent i es podia construir una «geometria» perfectament lògica que el negués, bo i admetent els altres quatre, sense arribar a cap contradicció. Però no va publicar aquest resultat. Potser per por que això podria causar un cert escàndol.

Poc temps després hi hagué qui va arribar a la mateixa conclusió i s'atreu a publicar un tractat de la geometria que resultava de posar-hi el postulat: «Per un punt exterior a una recta passen almenys dues paral·leles.» Van ser dos: el rus Nicolai I Lobatxevskij (1772-1856) i l'hongarès Janos Bolyai (1802-1860), fill de Wolfgang Bolyai, amic de Gauss. Lobatxevskij va començar a publicar articles sobre el tema el 1829, i després en féu un tractat extens: *Novyye elementy geometrii* («Nous elements de geometria») publicat el 1835. Sense conèixer encara allò que elaborava el matemàtic rus, Janos Bolyai va escriure un tractat de la nova geometria que es va incloure com a apèndix a l'obra del seu pare *Tentamen iuventutem studiosam in elementa matheseos purae introducendi* («Intent d'introduir la joventut estudiant en els elements de la matemàtica pura») que es publicà entre 1831 i 1833; el treball del fill es titulava *Appendix scientiam spatii absolute veram exhibens* («Apèndix que mostra la ciència absolutament veritable de l'espai»).

Gauss hi veié allò que ell ja havia pensat però s'hi interessà. Sobretot per l'exposició de Lobatxevskij. Tant, que als seus 62 anys es posà a estudiar rus per poder llegir bé l'obra, cosa que aconseguí en pocs mesos. Cal dir que amb això aconseguia també mantenir correspondència amb els matemàtics russos, escrivint-los en la seva llengua d'ara endavant.

I què es demostrava amb aquesta nova geometria de Bolyai-Lobatxevskij, o geometria no-euclídia, com es dirà d'ara endavant? No tan sols que es pot construir una teoria matemàtica abstracta que no correspongui potser a la realitat però perfectament lògica si els pressupòsits o postulats són compatibles entre ells, sinó també una altra cosa ben important: que Euclides tenia tota la raó de posar entre els postulats el de les paral·leles perquè, efectivament, per al desenvolupament de la seva geometria és un postulat i no un teorema que es pugui deduir dels altres quatre postulats. O sigui que també en això es mostrà genial. I ara sí que podem dir que ha quedat *ab omni naevo vindicatus*, i no pas per l'obra de Saccheri.

RÀDIO

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia). Presentat i dirigit per Dani Vilaró.
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika* (espai infantil).
 21.15-22.00 *Música*
 22.00-23.00 *Nit d'Estels* (Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Natàlia Torrent.
 23.00-00.00 *Planisferi* (viatges i turisme). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura i Ariadna Boada.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical). A càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Xavier Aguilà.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba* (poesia). Presentat per Carme Catà i Jaume Rocosa.
 02.05-02.10 *Dietari de Música i Músics* (efemèrides musicals). Presentat per Joan Úbeda.
 02.10 *Evangeli*

Dimarts

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Cum laude* (ensenyament i universitats). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet i Enric Violà.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Selecció musical*
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dimecres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Planeta blau* (medi ambient). Presentat i dirigit per Cristina Crespo.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Mar de Claror* (catequesis). Presentat per Rosa Deulofeu.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dijous

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Bojos per la ciència* (ciència i tècnica). Presentat i dirigit per Antoni Paris.
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Foto de família*. Presentat i dirigit per Montserrat Girbau.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Divendres

08.00-09.00 *El Primer Cafè*
 21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
 21.15-22.00 *Música*
 22.00-23.00 *Nit d'Estels*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
 00.00-02.00 *La Gruta* (acompanyament a malalts de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes). Presentat i dirigit per Antoni Deulofeu.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Dissabte

21.00-22.00 *Tanca els ulls i fixa-t'hi bé* (música de cinema). Presentat i dirigit per Josep Chavarria i Xavier Cazeneuve.
 22.00-23.00 *El zoo de vidre* (actualitat teatral). Presentat i dirigit per Aure Farran.
 23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (cinema). Presentat per Montse Viadé i Àlex Vicente.
 00.30-01.00 *Fila 7* (teatre musical). Presentat per Sergi Corbella.
 01.00-01.30 *Cova de Jazz* (jazz i blues). Presentat per Gemma Abellán.
 01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

Diumenge

09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Eva Franquès.
 18.45-20.00 *Eucaristia*
 21.00-21.30 *La Pròrroga* (esports i resum de la jornada). Presentat per David Amador.
 21.30-22.00 *La Taula de l'Evangeli* (comentari lectures i evangeli del dia). Presentat per Carles Rivas.
 22.00-23.00 *El Temps de la música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padullés.
 23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Anna Molins.
 00.00-00.05 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana). Presentat i dirigit per Xavier Morlans.
 00.05-00.30 *Missatge en una ampolla*. Presentat i dirigit per Miquel Albert Soler i David Ciscar.
 00.30-01.00 *A tot cor* (música coral). Presentat per Joan Casas.
 01.00-01.30 *Cova de country*. Presentat per Rafael Corbí.
 01.30-02.00 *Selecció musical*
 02.00-02.05 *Espurna d'Alba*
 02.05-02.15 *Dietari de Música i Músics i Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge de 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista als germans Èmile i Pedro sobre la Trobada Europea de Joves de Taizé; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles (edita i presenta: J. M. Alimbau).

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00-09.15 *Informatiu matí, el Temps, Agenda*
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
 13.15, 19.15 *Temps*
 14.00-14.15 *Informatiu migdia, Recomanació*
 20.00-20.15 *Informatiu vespre, el Temps*

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dilluns

00.00-00.30 *Tresors del Pensament* (en preparació)

Dimarts

00.00-00.30 *Estels sobre el Principat*

Dimecres

00.00-00.30 *On anem?*

Dijous

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

Dissabte

09.00-09.30 *Una setmana més*
Recomanació
 13.00-13.30 *Església d'Urgell*
 13.30-14.00 *In Corpore Sano*
 20.00-21.00 *Anirem tots cap al Cel*

TELEVISIÓ

Diumenge 26

08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant)
 09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 20)
«Taizé llega a Barcelona.»
 La comunitat de Taizé, fundada fa 60 anys pel germà Roger, és una referència espiritual per a milers de persones. Enguany, Barcelona torna a ser la seu d'aquesta Trobada Europea de Joves.
 10.00 *Últimas preguntas*
«Matrimonio y familia.»
 La institució sagrada del matrimoni, i la seva prolongació en la família, estan sotmeses a una crisi. Quines perspectives ofereix el segle XXI? Dos matrimonis cristians ofereixen la seva experiència.
 10.25 *Testimonio*
 Meditació sobre un tema religiós (catòlic).
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació de la Coral Grangen de la Granja d'Escarp (Baix Segrià), sota la direcció d'Assumpció Florensa. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 27

17.20 *Pueblo de Dios*

Dissabte 25

09.30 *Signes dels Temps*
«Els valors cristians als centres d'esplai.» El Moviment de Centres d'Esplai Cristians (MCEC) de la Fundació Pere Tarrés aplega prop de 200 centres de la diòcesi de Barcelona. 4.000 monitors i monitores treballen per fomentar els valors humans i cristians a 17.000 infants, adolescents i joves. El programa conversa amb Santi Collel, consiliari del MCEC, sobre l'educació en el temps de lleure.
 Altres temes:
 —Entrevista a Miquel Gassiot, rector de la Universitat Ramon Llull i president de la Federació d'Universitats Catòliques Europees.
 —Presentació del Basar pel Tercer Món que organitza l'associació Humanitat Nova del Moviment dels Focolars.
 —Comentari de l'actualitat amb Jaume Reixach.
 —Comentari de l'Evangeli per Mn. Ballarín.
 (Presentat per Teresa Pou i dirigit per Francesc Rosaura.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 00.30 h de la nit pel Canal 33; el diumenge a les 11.40 h del matí pel Canal TVC Internacional; i el diumenge a les 13.05 h de la tarda pel Canal TVC Sat.

Divendres 24

20.30 *Creure avui*: entrevista a Mercè Montells, religiosa concepcionista; Joan Radó ens parla de la festa de Sant Andreu de Llavaneres. Presenten: Marta Loire i Dolors Fernández. Coordina: Albert Dresaire. El programa repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

a partir de les 21.30, *Paraula i vida*: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach. *Paraula i vida* repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

L'últim dijous de mes

a partir de les 22.00, *Aquí, tots*: magazín de notícies, reportatges i comentaris des del punt de vista de l'Església. Es repeteix l'últim divendres de mes a les 14.40 h.

Cada divendres

23.00 *Camí de vida*
 Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia programa quinzenal que s'emet els dijous a les 20.15h, el dissabte (nit) i el diumenge (matí, tarda i nit).

NOVEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A LES ÀNIMES DEL PURGATORI

Internet

• **DIGNITAT DE LA VIDA HUMANA.**— A la comissió de la Comunitat Europea es debaten qüestions sobre la definició de l'embrió humà. Segons aquesta, o es permetrà l'experimentació sobre embrions o s'aconsejarà als països membres que prohibeixin tota intervenció sobre l'embrió humà, que no tingui per objectiu directe el bé de l'embrió mateix. Uns diputats de la comissió estan recollint signatures per a la defensa de la dignitat humana que té cada embrió. Qui vulgui donar suport a la idea pot anar a www.adv.org/petition

• **MÚSICA CRISTIANA.**— L'arxidiòcesi de Mèxic disposa d'un portal, www.cristomania.com, dedicat a la música cristiana. Cada mes presenta un artista i testimonis, fòrum de discussió, articles per a l'evangelització, notícies i enquestes.

Altres bisbats

• **TURBALLOS.**— Organitza del 8 al 10 de desembre el curs Enneagrama. Es

tracta d'un mètode d'autoconeixement basat en nou tipus de personalitat. A la llum de l'evangeli de sant Joan, Enneagrama fa veure la importància d'aconseguir una bona qualitat humana per reflectir més bé la imatge de Déu que és cada persona. Més informació: tel. 966 516 710 i 966 660 726.

Barcelona

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— L'Editorial Desclée de Brouwer i la Fraternitat Franciscana Conventual de Barcelona conviden a la presentació del llibre *De lo humano y lo divino, del personaje a la persona. Nuevas entrevistas con Dios al fondo*, de Luis Esteban Larra Lomas i pròleg de Soledad Puértolas. L'acte serà el 23 de novembre, a les 20.30, al Centre Sant Francesc d'Assís de Barcelona (c/ Elisa, 23-25). La presentació anirà a càrrec de Carme Rigalt, periodista i escriptora; Llorenç Gomis, director d'*El Ciervo*, i Sergio Barredo, director de *Nuevo mensajero de San Antonio*.

• **CAPDESETMANA D'ENCONTRE MATRIMONIAL.**— Els dies 24, 25 i 26 de novembre tindrà lloc a la residència Pare Manyanet de Begues, un cap de setmana organitzat per Encontre Matrimonial, destinat a aquelles parelles que desitgen revitalitzar i aprofundir en la seva relació matrimonial. Inscripcions i informació: tel. 937 188 798.

• **VII SETMANA DE LA FAMÍLIA.**— El 23 de novembre, a les 20.00, conferència-diàleg sobre *Cultura de la pau i globalització*, a càrrec de Juan Gómez, professor de Sociologia de la Universitat Ramon Llull i membre de Justícia i Pau; el 24, a les 20.00, taula rodona sobre *La pau i la convivència intercultural*; el 25, visita al Museu de L'Hospitalet, i el 26, cloenda de la Setmana amb una eucaristia a les 12.00 i amb la participació dels matrimonis que han fet les noces d'or o d'argent. Organitza: parròquia de la Mare de Déu dels Desemparats, c/ Mn. Jaume Busquet, 5-7 - L'Hospitalet, tel. 934 495 930.

• **AMICS DELS CLASSICS.**— El 25 de novembre, a les 12.00, s'inicien les visites culturals programades per a aquest curs. Comentarà la visita Abili Fort i Manero, director tècnic de l'OBC. Lloc: L'Auditori, Lepant, 150 - Barcelona.

• **TIBIDABO.**— El 25 de novembre, a les 23.00, vigília extraordinària de Crist Rei. Serà presidida per Mons. Ramon Malla, on s'imposaran les insígnies als nous adoradors nocturns i a les persones de l'adoració perpètua que assisteixen a les vigílies de l'ANE. També s'imposarà el distintiu als adoradors veterans i als veterans constants. A les 22.30, sortirà de la plaça Lesseps, cantonada Pérez Galdós, un autocar cap al Tibidabo. Tornarà al seu lloc d'origen a les 02.00. El 26 de novembre, festivitat de Crist Rei, a les misses de 12.00 i 13.00 s'imposaran distintius als adoradors diürns.

• **TROBADES DE FORMACIÓ.**— El 28 de novembre, a les 19.00, a càrrec del P. Josep M. Blanquet, s.f., que parlarà sobre *¿Què fa l'Eucaristia en la nostra vida?* Lloc: església de la Sagrada Família, c/ Entença, 301 - Barcelona.

• **CONFERÈNCIA.**— Sobre *Osteopo-*

rosi. La xacra furtiva, a càrrec del Dr. Jordi Farrerons, Hospital de Sant Pau i la Santa Creu de Barcelona. Serà el 29 de novembre, a les 17.00.

• **CONFERÈNCIA-DEBAT.**— La Càtedra d'Ètica i Pensament Cristià de l'Institut Químic de Sarrià (Universitat Ramon Llull) organitza una conferència-debat sobre *El cristianisme del futur*, el 29 de novembre, a les 19.30. La conferència serà impartida per Francesc Riera, s.j., director del Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, i per Xavier Melloni, s.j., membre d'EIDES (Escola Ignasiana d'Espiritualitat). El debat amb el públic serà moderat pel professor Josep Sols, de l'Institut Químic de Sarrià. Entrada lliure. Lloc: IQS, Via Augusta, 390 - Barcelona, tel. 932 038 900.

• **CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA.**— El 29 de novembre, a les 19.00, XVI assemblea general. Al programa s'inclou una taula rodona sobre *La declaració «Dominus Iesus» de la Congregació Romana per a la Doctrina de la Fe i el moviment ecumènic*. Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 29 de novembre, a les 19.30, pregària per a joves sobre «Advent a la gran ciutat», a l'església del Sagrat Cor (c/ Casp, 27 - Barcelona). Els dies 2 de desembre, 13 de gener, 3 de febrer i 3 de març, de 10.30 a 13.30, el professor Jesús Martínez Gordo impartirà el seminari *Déu era viu a Auschwitz*. Lloc: Casal Lloia, c/ Balmes, 138 - Barcelona.

• **ESCOLA DE PREGÀRIA PER A JOVES.**— El 30 de novembre, a les 20.00, al cor de la catedral de Barcelona. És un espai diocesà de pregària compartida i acompanyada per la reflexió del cardenal Ricard M. Carles.

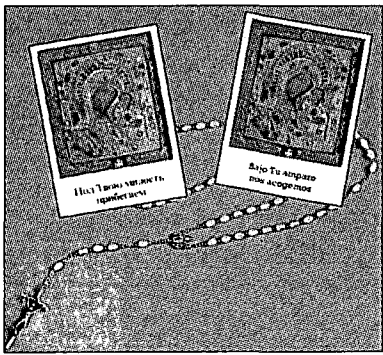
• **MÀRTIRS.**— El 30 de novembre, a les 20.00, la parròquia de la Bonanova emmarcarà un homenatge a sis màrtirs del 1936: cinc membres de la família Armengol Serra i Francesc Ribes, amic treballador de la casa, que van ser assassinats el 24 de setembre. Després de l'eucaristia concelebrada hi haurà un refrigeri per compartir fraternalment.

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 1.000 ptes. que ens envieu, rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos acogemos* i nosaltres n'enviarem un altre a Rússia en nom vostre. També rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat haurem enviat milions de llibrets a l'Europa de l'Est

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 1260-2110027312 - Banco Central Hispano - Via Augusta, 6 - Barcelona

«El savi, per conduir el seu poble, s'hi col·loca a sota; per guiar-lo, es posa darrere seu. Així el poble no sent el seu pes ni se sent desplaçat: ho suporta sense aclaparar-se.»

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

la Pregăria

Des del carrer

Quan va arribar a Barcelona el mes d'octubre amb prou feines sabia castellà. Ara no és que el domini, però s'hi expressa amb fluïdesa i fins i tot s'atreveix a fer els primers passos amb el català. Christoph Johannes forma part del grup de voluntaris vinguts des de Taizé per preparar la Trobada Europea de Joves. Només té 20 anys, però mostra una maduresa i coherència capaces de convèncer qualsevol. Com a bon alemany, no se'n va en raons, resulta clar, concís i concret. I no n'hi ha per menys, ja que té una immensa tasca per endavant: aconseguir que més de quaranta parròquies de la diòcesi acullin el nombre més gran de joves possible.

Christoph Johannes Hilligen, voluntari permanent de Taizé a Barcelona

«Volem convidar els joves a descobrir la realitat de les seves parròquies»

—Què t'ha portat a Taizé com a voluntari permanent?

—Després de tres anys a l'institut vaig pensar en la possibilitat d'anar-me'n fora i fer la meua pròpia experiència sobre la vida. Jo estava a la parròquia i m'interessava tot el que tingués a veure amb la vida cristiana. A més, havia estat a Taizé, m'havia agradat molt i, com que al meu país permeten triar destins del servei social fora d'Alemanya, em vaig decidir a fer-lo a Taizé. Hi he estat durant tretze mesos. Més tard, arran de la trobada de Barcelona, vaig decidir prorrogar tres mesos més la meua estada per participar en l'organització. Després de la trobada, ja veurem què passa.

—Quina és la teua feina en la preparació de la trobada?

—Sóc el responsable d'organitzar cinc arxiprestats. Hi ha 43 parròquies, amb què ja he contactat, i ja treballem en la trobada, tant en la recerca d'aco-

llida per part de les famílies, com en la preparació de les oracions i els grups de reflexió i evangeli.

—La trobada pot ajudar a desvetllar l'interès de la mateixa joventut catalana?

—Hi ha rectors molt motivats en aquest sentit, ja que veuen la possibilitat d'encoratjar els joves i que aquests s'hi puguin enganxar després. De totes maneres, nosaltres volem convidar tot-hom, fins i tot els que estan allunyats de l'Església. Seria bo descobrir-los el que és la vida cristiana. Som conscients que la situació de l'Església és difícil i que Taizé tampoc no és la solució a tots els seus problemes. Taizé pot convidar els joves a descobrir la realitat de la seva parròquia i potser després s'animin a continuar treballant i mantenint viu l'esperit de Taizé.

—Una de les claus de Taizé és la pregària, per què agrada tant?

—La pregària que fem és molt sen-

zilla, amb molts cants en llengües diferents, i amb un temps de silenci. Aquest temps de silenci és el moment clau. És una invitació per a la relació amb Déu, però també per a la reflexió sobre la vida i sobre el seu sentit i vocació.

—Què t'està aportant l'experiència de setze mesos com a voluntari permanent de Taizé?

—La vida a Taizé ha estat radicalment diferent de la que porto a Alemanya. He viscut en comunitat amb 25 persones, de cultures diferents, parlant idiomes diferents i fins i tot amb formes d'expressar i manifestar la fe molt diferents. Ha estat impressionant. I tot plegat arrelat en la pregària, tres cops al dia, cosa que m'ha ajudat molt. Durant aquests moments de pregària t'apartes un temps de la feina per estar tot sol amb Déu i preguntar-li què vol en la meua vida. Això ha estat el més important per a mi.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Intercanvi d'experiències

Creix l'hostilitat envers l'Església? Aquesta pregunta, que fàcilment podria venir provocada pel nostre entorn immediat, se la feia, la setmana passada, a l'assemblea dels bisbes francesos, a Lourdes, l'arquebisbe de Lió Louis-Marie Billé, president de la conferència. «Ens podem interrogar —deia—, si, d'un temps ençà, només ens arriben paraules d'acusació, de burla, de suspicàcia...» I continuava: «Anticlericalisme? És possible, en alguns casos. Però probablement es tracta d'una cosa una mica diferent: una espècie d'anticristianisme... alimentat per la resistència que presentem a alguns canvis o disposicions que nosaltres considerem contraris a la dignitat de l'home. En tot cas, els vells ressentiments i les hostilitats recurrents sembla que es revifien, en lloc d'apagar-se.»

El realisme d'aquestes paraules s'ha acompanyat, a l'assemblea de Lourdes, d'un gran sentiment d'esperança. El tema central de la trobada era una altra pregunta: «Com anunciar avui l'Evangeli?» El mateix Mons. Billé va advertir que no volia focalitzar contínuament les dificultats. Conseqüentment, els bisbes van dedicar tot un cap de setmana a «contemplar l'acció de Déu a les diverses diòcesis per a discernir les novetats que hi suscita l'Esperit Sant». Per aquesta via arribaren no a un debat pròpiament dit, sinó a un intercanvi d'experiències: cada bisbe presentava aquelles que li semblaven més prometedores a la seva diòcesi, al voltant de tres eixos: anunciar Crist,

celebrar Crist, servir la societat per Crist. A Louis-Marie Billé no li agrada la paraula eficàcia, referida a la pastoral. Prefereix parlar de fecunditat. «No es tracta —ha precisat— d'intercanviar receptes, sinó d'esbrinar els camins pels quals les persones concretes avancen cap al Senyor. No som una empresa, som el cos de Crist.»

L'assemblea va assolir el seu punt màxim de realisme i de sinceritat en abordar obertament el tema de la pedofília i de les seves implicacions eclesials. Aquest havia estat el centre de moltes polèmiques recents a França. Els bisbes han estudiat un text de dues-centes pàgines, elaborat per un comitè de juristes, psicòlegs i teòlegs, que podrien fer públic. Ni que resulti incòmoda, aquesta transparència és la defensa més sòlida contra l'hostilitat sistemàtica d'una part de l'opinió pública. El pare Lalanne, portaveu de la conferència dels bisbes, ha parlat de les responsabilitats que cada u ha d'assumir en els casos en els quals un sacerdot ha estat acusat: prop d'una trentena entre els 25.000 preveres que hi ha avui a França. El cardenal Jean-Marie Lustiger ha dit a Europe 1: «Hem estat col·locats sota la llum dels projectors i ho hem acceptat. Ara desitjo que això que hem fet nosaltres serveixi d'exemple als altres cossos socials que tenen aquest mateix problema sense resoldre.»

Ara mateix

Impromptu

Parleu bé, si us plau

La vella campanya a favor de la bona parla, a primeries de segle, va donar els seus fruits, sobretot quant a la blasfèmia que, més que tot, era com una rutina que explotava quan una cosa no sortia bé, quan la mula s'entossudia a no tirar, o per qualsevol contrarietat que es presentés de cop i volta.

Ara la gent té una manera diferent d'expressar contrarietats, més aviat amb tendència a la paraula grollera. Per corregir-la, també s'han fet, més cap ençà, campanyes de correcció encara que amb menys èxit, ja que està molt més arrelada. Tant, que fins i tot alts càrrecs polítics, que hom pensa que haurien de ser miralls de bona educació, de bona i convincent parla, i de sentit de convivència, quan veuen contradits els seus projectes, obren sense pensar-s'hi gens el seu calaix de grolleries, i allà va que trona!

I això no està gens bé. Perquè haurien de pensar que molesten greument els seus opositors i, sense que se n'adonin, semblen perplexitat entre els seus partidaris.

La grolleria, ni en privat és convincent. Demuestra estretor de mires, i no estar segur ni de la pròpia raó.

Oriol Camps